Bret Harte

FIUL PISTOLARULUI

COLECTIA WESTERN

BRET HARTE

FIUL PISTOLARULUI

V.1.0

ROMAN - WESTERN
Traducere şi adaptare de: DAN STARCU

BRET HARTE
THE HUMAN WRECK
TAUSCHNITZ PUBLISHING HOUSE, LEIPZIG

COLECTIA WESTERN

FRANCIS BRET HARTE.

Acest celebru prozator american, care are dimensiunile unui idol, ale unui simbol, se înscrie în galeria giganţilor literaturii, cum ar fi Edgar A. Poe, Fenimore Cooper, sau Jack London, etc. Odată cu el au prins viaţă ţinuturile îndepărtate ale West-ului.

În nuvelele şi romanele sale şi-au găsit locul toţi aventurierii, pistolarii, jucătorii de cărţi, căutătorii de aur, pieile roşii, dansatoarele din baruri, cu dramele şi necazurile lor.

Deşi s-a născut pe coasta estică, în statul New-York, la Albany, pe 25 august 1839, s-a simţit atras mereu de miracolul Far-West-ului, de lumea necunoscută şi promiţătoare care ademenea lungi convoaie de pioneri prin imensa prerie către coastele Oceanului Pacific.

Tatăl său, profesor de limba greacă la colegiul din Albany, a murit când avea numai 17 ani. Rămasă singură, mama lui n-a rezistat la chemarea aurului şi a urmat lungul drum care îi ducea pe compatrioţii ei spre minele din California.

Dar Francis Bret n-a avut prea mult noroc în postura de prospector. Din 1854, a devenit profesor la o şcoală din Sonora. Primele povestiri le-a scris în 1859, pentru o revistă din San Francisco. Publicul le-a remarcat imediat, iar destinul tânărului Bret Harte s-a schimbat.

Până atunci nimeni nu se aplecase cu atâta simţire şi atenţie asupra americanului de rând, nimeni nu zugrăvise viaţa periculoasă şi agitată a pionierului din Vestul Sălbatic. Succesul lui literar a venit rapid.

În 1868, Bret a devenit directorul unei publicaţii periodice căreia îi dedică toate eforturile lui. Zeci de pagini, sute de pagini semnate de mâna lui au văzut lumina tiparului.

În 1871, a revenit la New-York spre a conduce celebra „Atlantic Monthly”. Era scriitorul cel mai citit din Statele Unite.

Apreciindu-i în mod deosebit corectitudinea limbii folosite, puritatea stilului, criticii din Anglia l-au chemat de mai multe ori la Londra spre a cunoaşte consacrarea definitivă a uriaşului său talent.

În 1878, a fost numit de Guvernul Statelor Unite consul în Germania. Perioada europeană s-a dovedit a fi foarte fructuoasă, în editura contelui Von Tauschnitz, din Leiptig, avea să apară, în întregime, opera literară a lui Bret Harte.

În 1880 a fost numit consul la Glasgow.

În 1885 a demisionat din acest post şi s-a stabilit la Londra ca să se dedice în exclusivitate literaturii.

Poet, prozator şi romancier de frunte al Americii, a lăsat în urma lui o operă vastă, apreciată pe toate meridianele lumii. Dintre cele mai cunoscute nuvele şi romane ale sale se pot număra: Tabăra zgomotoasă, Maruja, O iubire în Sierra, Pădurea Carquinez, Romanul unei mine, Suzy, Clarence, Cressy, Milionarul din Los Gatos etc.

Chiar dacă în România este mai puțin cunoscut decât în Franța, Anglia sau Germania, nu trebuie uitat că primele traduceri ale lucrărilor sale s-au făcut încă din secolul trecut (Un idil din Roşeni, Coliba blestemată, Poveşti din țara aurului, Schițe din California).

Poate mai mult decât oricare altul, romanul de față prezintă matricea istorică, geografică şi spirituală în care s-a format unul dintre cele mai importante popoare ale lumii de azi. Acesta este fundalul pe care se desfăşoară drama lui Clarence Brent şi a tatălui său, a familiei Silsbee, a indienilor decimați de raidurile cavaleriei americane şi care căutau să se răzbune pe orice alb care le cădea în mână. Dincolo de aceasta, sensibilitatea autorului şi tema dickensiană a copilului abandonat dau cărții o notă cu totul aparte, nemaiîntâlnită la altele din genul western.

Dan Starcu.

CAPITOLUL I.

O câmpie imensă, de un gri închis, care în depărtare lua o uşoară tentă albastră şi prezenta, din loc în loc, pete mai întunecate ce păreau ochiuri de apă.

Din spaţiile unde solul era lipsit de iarbă, negru, carbonizat în interiorul cercurilor neregulate, se zăreau resturi de ziare, cârpe, cutii de conserve desfăcute, urme de cenuşă.

În depărtare imaginea era dominată de o linie continuă, joasă, întunecată, care, odată cu venirea nopţii, părea că piere înghiţită de pământ pentru a reapărea în zori, fără a suferi vreo schimbare de formă.

Toate acestea dădeau impresia unei deplasări necontenite spre o ţintă nedefinită şi, în ciuda efortului de peste zi, te făceau să crezi că seara reveneai în acelaşi loc de unde ai plecat.

Cu atât mai mult cu cât cele din jur erau aceleaşi, adică oamenii, cuverturile, bolta cerească arcuită deasupra ta. Pe buze şi în gură simţeai acelaşi gust de praf calcaros, întâlneai acelaşi sol de gresie, iar peste toate se răspândea acelaş miros de vită.

Astfel arăta preria în vara anului 1852 pentru cei doi copii care o priveau din fundul unei căruţe acoperită cu pânză, aşa cum aveau emigranţii.

Ei vedeau necontenit acelaşi spectacol ce dura de două săptămâni fără vreo modificare, cât de mică. Şi totuşi nu arătau a fi nici miraţi, nici plictisiţi.

Doar când se porneau să meargă pe jos, pe lângă căruţe, cei din convoi deveneau unicul izvor de mişcare în acel tablou neschimbat.

Una dintre căruţe purta pe prelată următoarea inscripţie, formată din litere mari şi negre: „În drum spre California”.

Inscripția alteia era astfel concepută", „Râmă, purcelule, altfel vei crăpa". Nici una dintre acestea nu trezea însă în mințile copiilor cea mai mică idee de glumă.

Era poate nepotrivit de căutat un raport între oamenii cu figuri serioase care, din când în când, mergeau pe lângă căruțe şi păreau tot mai trişti şi mai îngrijorați, pe măsură ce ziua se scurgea şi gluma aceea ce data deja de mult timp. Totuşi, cei doi copii nu aveau impresii chiar identice.

Cel mai mare, un băiat de vreo unsprezece ani, părea străin de obiceiurile şi uzanțele unui trai ce părea firesc familiei fetiței de şapte ani ce-i era tovarăşă de drum.

Hrana, fără pretenții, era pregătită cu mai puțină îndemânare decât cea cu care fusese el obişnuit.

Existau relații mutuale între acei oameni ce prezentau o anume libertate, lipsă de jenă, o simplitate ce mergea până la grosolănie în treburile lor cotidiene. Chiar şi limbajul lor îi era uneori neinteligibil.

Dormea îmbrăcat, învelit în cuverturi. Simțea că, în ceea ce privea curățenia, nu putea conta decât pe el însuşi şi că trebuia să rezolve singur problemele legate de procurarea apei şi a prosoapelor. Dar probabil că, luând în considerație tinerețea lui, lucrurile acelea nu îl frapau decât ca noutăți.

Mânca, dormea bine şi găsea că viața era veselă.

Doar că, din când în când, bădărănia însoțitorilor săi ori ceva mai rău, indiferența lor, îl făceau să-şi simtă dependența, trezindu-i în adâncul sufletului sentimentul nelămurit al unui tratament injust care îi era impus şi, deşi acel sentiment nu se traducea prin cuvinte adresate semenilor săi, iar el însuşi făcea mari eforturi pentru a-l îndepărta, totuşi se păstra latent în conştiința sa de copil.

Pentru cei din convoi, era un copil încredințat expediției, la Saint-Jo, de către o rudă a mamei sale vitrege şi trebuia dus unei alte rude, din Sacramento.

Cum mama sa vitregă nu-i spusese măcar adio şi făcuse totul pentru a-l îndepărta de la ruda unde locuise în ultima vreme, se gândea că toată acțiunea ei nu avea alt scop decât de a-l abandona.

Convoiul considerase lucrurile în acelaşi mod ca şi copilul,

de aceea nimeni nu reflectase mai mult asupra faptelor respective. Cât li se oferise pentru drumul său?

Nu ştia, îşi amintea numai că i se recomandase ca în orice împrejurare, „să le fie util”.

Ceea ce şi făcuse de îndată ce i se ivise ocazia, chiar dacă uneori îşi demonstrase neîndemânarea de începător, dar nu se cerea prea multă muncă gospodărească într-un convoi în care fiecare avea partea lui de treabă şi unde existenţa i se părea a fi o plimbare fără de sfârşit. Nici măcar nu remarcase că fusese tratat cu totul aparte, că beneficiase doar în mică măsură de bunătatea doamnei Silsbee, soţia celui care conducea trupa.

Îmbătrânită înainte de vreme, arătând destul de rău, hărţuită de griji, ea nu avea nici măcar răgazul să-şi demonstreze mai clar tandreţea maternă pentru fiica sa.

Îi trata pe cei doi copii în acelaşi mod, adică la fel, imparţial, cu un mormăit de veşnică nemulţumire.

Ultima căruţă pârâia, se deplasa încet şi cu mare greutate.

Copitele boilor ce-i formau atelajul scoteau uneori zgomote surde prin praful drumului, ridicau în jurul lor mici nori asemănători celor de fum, de fiecare parte a pistei urmate de ei. În interiorul acestui nor, copii se jucau de-a „negustorul cu prăvălie”.

Fetiţa, în rolul cumpărătoarei bogate şi mofturoase, făcea târguiala cu băieţelul care se instalase în spatele unei lăzi cu vechituri ce ţinea locul tejghelei şi îi vindea toate lucrurile pe care i le ofereau împrejurările. I le prezenta fie sub propriul lor nume, fie sub altele, mai atrăgătoare.

Ea îşi plătea cumpărăturile cu dărnicie şi uşurinţă, prin intermediul unor bucăţi de hârtie.

Dacă trebuia să-i dea rest nu era nici o problemă, nu avea decât să rupă o foaie în bucăţi mai mici şi treaba era ca. Şi rezolvată. Pe măsură ce mărfurile erau vândute şi îi rămâneau tot mai puţine, Ie schimba denumirile, iar ea cumpăra acelaşi articol, spunându-i însă altfel.

Totuşi, deşi toate condiţiile păreau favorabile unui comerţ înfloritor, afacerile erau prea puţin animate.

— Să vă arăt o pânză de cea mai bună calitate pentru

draperii. Nu costă decât patru şilingi yardul şi e de lățime dublă, îi zise băiatul, ridicându-se şi sprijinindu-se cu mâinile de tejghea, aşa cum văzuse că fac negustorii. Asta e lână pură şi se comportă foarte bine la spălat, adăugă el cu gravitate.

— Mai bine îmi fac târguielile la Jackson, îi replică fata cu duplicitatea instinctivă specifică sexului ei în materie de cumpărături.

— Foarte bine! Atunci nu mă mai joc cu tine, îi răspunse băiatul.

— Mi-e totuna.

Imediat băiatul răsturnă tejgheaua şi cuvertura înfăşurată, ce fusese atât de tentantă pentru cumpărătoare, căzu pe podeaua căruței. Acest lucru îi sugeră, fără îndoială, o nouă idee negustorului de acum câteva minute.

— Ia zi, eşti de acord să ne jucăm de-a cumpărătorii de lucruri vechi şi deteriorate? Voi pune toate lucrurile talmeş-balmeş, iar apoi le voi vinde în pierdere.

Fata îşi ridică ochii spre el.

Ideea era îndrăzneață, nouă şi atrăgătoare. Dar Suzy răspunse:

— Nu!

Fără îndoială că mai mult din obişnuință.

Îşi luă de jos păpuşa, iar băiatul trebui să-i facă loc să treacă în partea din față a căruței.

Incidentul se încheie brusc prin această nepăsare totală, această indiferență, lipsa oricărei răspunderi ce este specifică tinerelor animale. Dacă vreunul dintre ei ar fi putut să plece de acolo cu câteva lovituri de aripă sau prin câteva sărituri, ar fi făcut-o fără nici o şovăială, asemeni unei păsări sau unei veverițe.

Căruța mergea mai departe.

Tânărul putu să vadă că unul dinte conducători se aşezase în spatele vehiculului care îi preceda. Celălalt părea să meargă adormit prin praf.

— Clarence, zise fata.

Fără a întoarce capul, el îi răspunse:

— Susy.

— Ce vei face? îi întrebă fata.
— Ce voi face? repetă el.
— Când vei fi mare! îi strigă ea.
Clarence ezită.
Planul său, bine conceput de mai multă vreme, era să se facă pirat. Un pirat necruțător, dar care să ştie cum să-şi aleagă prada. Mai demult, citise într-o carte pe care se vedeau numeroase urme de degete, numită „Ghidul din prerie”, la pagina unde era vorba despre fortul Laramie şi Kit Carson, că acesta preferase cariera de călăuză sau însoțitor, fiindcă era mai accesibilă şi mai puțin periculoasă.
Totuşi, din compasiune pentru starea de ignoranță în care se afla Susy, nu îi pomeni nimic despre acele două proiecte şi îi răspunse cu simplitatea specifică oricărui tânăr american:
— O să mă fac preşedinte!
Asta nu-l obliga cu nimic, nu-l angaja deloc să se chinuie ca să facă o descriere în continuare. În alte ocazii similare, domni bătrâni şi binevoitori îl aprobaseră, mângâindu-l pe cap cu palmele.
— Eu o să mă căsătoresc cu un preot, zise Susy, o să cresc păsări şi o să am o mulțime de lucruri, îmbrăcăminte pentru copii, mere, marmeladă, melasă, boarfe pentru bebeluşi, chiar şi carne de porc, atunci când se va tăia câte unul.
Ea se aşezase pe duşumeaua căruței. Îi întoarse spatele şi îşi legăna de zor păpuşa. El putea să-i vadă capul rotund şi părul ondulat, iar mai jos genunchii goi, cu gropițe, pe care îi ținea ridicați şi pe care încerca să-i acopere cu marginea cămăşuței ei scurte.
— N-aş vrea să ajung soția unui preşedinte, murmură ea după o clipă de pauză.
— Nici n-ai putea.
— Aş putea, dacă aş vrea.
— Ba nu.
— Ba da!
— N-ai putea.
— De ce?
Fu încurcat când i se ceru un răspuns. De ce era atât de convins de acea imposibilitate? Clarence îşi dădu seama că

nu avea nici un motiv plauzibil şi astfel urmă o linişte îndelungată.

Căldura şi praful erau sufocante. Căruța părea că abia se mişca.

Clarence contempla desenul pe care îl lăsa în urma lor drumul făcut de convoi.

Apoi se ridică şi merse lângă ea. Încalecă tăblia de lemn ce constituia un fel de capac pentru căruță.

— Vreau să cobor, îi zise, ridicându-şi piciorul.

— Mama a spus să nu faci asta.

Clarence nu-i răspunse ci se dădu jos, pe pământ, lângă roțile ce se învârteau încet. Îi era uşor să se țină de un ciot fără ca să fie obligat să meargă mai repede.

— Clarence.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Ajută-mă să cobor.

Îşi pusese deja pe cap pălărioara de paie şi se ridicase în picioare, ținându-se de o margine de lemn cu micile ei brațe, cu o încredere atât de mare încât băiatul nu o putu refuza.

O prinse în brațe cu îndemânare.

Se opriră o clipă şi lăsară vehiculul greu să se îndepărteze de ei balansându-se în dreapta şi în stânga, ca şi cum s-ar fi luptat cu valurile mării pe timp de furtună.

Rămaseră pe loc, până ce se îndepărtă mai mult de o sută de yarzi, apoi, cu un tremurat de frică, în parte real, în parte prefăcătorie, alergară şi o prinseră.

Reluară jocul de vreo două-trei ori, până când obosiră şi se saturară, apoi porniră în urma căruței cu un pas leneş, ținându-se de mână.

Puțin mai târziu, Clarence exclamă:

— Priveşte, Susy!

Ultima căruță se îndepărtase de ei. În spațiul care îi separa apăruse un animal extraordinar.

De la prima privire s-ar fi spus că era un câine, dar unul bătut, obraznic, fără stăpân, un vagabond mai curând decât un animal cinstit care pierduse legătura cu vreun conducător de convoi. Şi cât era de costeliv, de prăfuit, răpciugos, molatec, amețit şi, mai ales, ce aer de vagabond avea!

Dar când îl priviră mai de aproape, văzură că părul său gri de pe spinare forma un fel de coamă ridicată, că pe părțile laterale avea pete întunecate ce păreau vânătăi, că ridicătura bruscă a şoldurilor sale era o trăsătură de construcție şi nu se datora fricii.

Când îşi ridică înspre ei capul, ca o provocare, îi văzură buzele subțiri, prea scurte pentru a-i acoperi dinții albi, retrase pentru a-i permite să rânjească în continuu.

— Vino la mine, cățelule! îi zise Clarence cu voeciune. Măi cățeluşule, vino aici!

Susy izbucni într-un râs triumfător.

— Nu e un câine, nepriceputule, e un coiot! Clarence se înroşi.

Nu era prima oară când fetița unui pionier îi dovedea că ştia mai multe decât el.

Se grăbi să-i răspundă, pentru a-şi ascunde greşeala:

— Nu contează, tot îl voi prinde! Nu este mai de soi decât alții…

— N-o să poți, îi zise ea, scuturându-şi pălăria de paie. Fuge mai repede ca un cal.

Totuşi, Clarence, urmat de Susy, fugi după el.

Când ajunseră la vreo douăzeci de picioare de el, ciudata creatură, aparent fără nici un efort, făcu două sau trei salturi oblice şi păstră aceeaşi distanță ca înainte.

Reîncepură de trei – patru ori vânătoarea, cu mai mult sau mai puțin entuziasm, dar animalul îi evită de fiecare dată cu salturile sale în lateral, fără a bate însă în retragere în mod normal din fața lor.

În cele din urmă îşi dădură seama că nu-l puteau nici prinde, nici speria.

Această concluzie fu formulată de Susy, care zise cu un aer semnificativ:

— Clarence, nu ține.

Clarence luă de jos o bucată întărită de pământ şi, după ce fugi câțiva paşi, o aruncă spre coiot.

Țintise bine şi astfel atinse animalul pe unul dintre şoldurile sale.

Acesta sări în sus, scoase un țipăt scurt, ce semăna cu un

lătrat furios şi dispăru.

Clarence se întoarse la prietena lui cu un aer victorios.

Ea privea însă cu atenție în partea opusă şi, pentru prima oară, el observă că animalul îi înconjurase, deplasându-se într-un semicerc.

— Clarence, zise ea, abia zâmbind.

— Ce e?

— Căruța, a plecat.

Clarence tresări. Era adevărat.

Nu plecase doar căruța lor, ci dispăruse tot convoiul cu boii şi oamenii care-i conduceau. Totul dispăruse atât de repede şi de complet, încât părea luat de ciclon sau înghițit de pământ.

Doar un noruleț de praf mai stăruia deasupra solului, dar foarte departe, indicând poziția trupei.

Imensa câmpie lipsită de hotare se întindea în fața lor până spre locul unde apunea soarele, fără să mai păstreze însă nimic din ceea ce ar fi însemnat viață sau mişcare. Marea boltă de cristal, plină de praf şi de foc în timpul zilei, de întuneric şi stele în timpul nopții şi care li se păruse întotdeauna o cupolă construită în jurul lor pentru a-i ține închişi înlăuntrul ei, se ridicase într-un fel pentru a lăsa convoiul să treacă, reînchizându-se apoi deasupra lor.

CAPITOLUL II.

Prima lor senzație fu aceea a oricărui animal ce devine liber.

Se priviră unul pe altul în linişte, cu ochii scânteietori, respirând adânc. Numai că străfulgerarea sălbăticiei spontane se risipi imediat.

Susy întinse mâna ei micuță şi se prinse cu putere de vesta lui Clarence.

Băiețelul o înțelese şi îi zise:

— Nu sunt prea departe şi se vor opri de îndată ce vor băga de seamă că nu suntem în căruță.

Începură să meargă mai repede.

Urmăriseră, în fiecare zi, mersul soarelui şi urmele lăsate de căruțe, lucruri ce reprezentau adevărate călăuze care nu puteau greşi. Aerul proaspăt al preriei, dincolo de praful care izbutea să pătrundă peste tot şi mirosul de vită transpirată îi reconfortau.

— Nu trebuie să ne fie deloc teamă, zise Susy.

— De ce să ne fie teamă? întrebă Clarence cu dispreț. Pronunță cuvintele cu atât mai decis cu cât îşi aminti deodată că, de mai multe ori, îi lăsaseră singuri timp de câteva ore în căruță fără a veni cineva ca să-i vadă. Absența lor putea deci să nu mai fie remarcată decât atunci când convoiul s-ar fi oprit pentru a face tabăra, odată cu căderea nopții, adică peste cel puțin două ore.

Nu alergau foarte repede dar, fie că erau mai obosiți decât crezuseră, fie că aerul era mai rarefiat, li se părea că respirau mai repede şi mai greu decât s-ar fi aşteptat.

Deodată, Clarence se opri.

— Iată-i!

Indică îndată, cu degetul, un mic nor de praf care se ridica aproape de linia orizontului şi deasupra căruia se zări, pentru câteva clipe, silueta unei căruțe, numai că aceasta dispăru, spre dezamăgirea lor.

Şi, chiar în momentul când ochii lor se fixaseră în partea aceea, ca printr-un miraj feeric, norul fu iar înghiţit de pământ, convoiul redeveni invizibil şi pista rămase iar pustie.

Ei nu ştiau că preria, în aparenţă perfect plată, se compunea de fapt din felurite ondulaţii succesive şi că ai lor, dispărând, nu făcuseră altceva decât să coboare pe partea cealaltă a unei pante. Dar ei nu se gândeau deloc la aşa ceva, ci doar la dezamăgirea lor, la profunda lor dezamăgire, ceea ce puse în evidenţă neliniştea ce se ascunsese la unul sau la altul.

Fata fu prima care nu mai putu rezista şi izbucni în lacrimi fierbinţi. Acea simplă manifestare a slăbiciunii fu suficientă pentru a trezi în băiat mândrie şi putere.

Ei încetaseră de a mai dovedi, împreună, aceeaşi suferinţă. Băiatul devenise protectorul ei şi, în momentele respective, se simţea de două ori mai plin de răspundere decât înainte.

N-o mai privea ca pe egala sa, n-o mai trata cu aceeaşi sinceritate.

— Degeaba plângi, nu-ţi este de nici un folos, îi zise cu o anumită bruscheţe. Hai linişteşte-te! Într-un minut se vor opri şi vor trimite pe cineva să ne caute. Chiar m-ar mira dacă nu cumva cineva e deja pe urmele noastre în acest moment.

Dar Susy, care datorită perspicacităţii ei feminine prinse că suna ceva fals în vocea lui, se aruncă asupra lui şi începu să-l bată în piept cu toată puterea de care se făceau capabili micii ei pumni.

— Nu vin! Nu vin! Nu vin! Ştii asta foarte bine! Atunci cum îndrăzneşti…

Epuizată de efortul făcut, ea se întinse deodată la pământ, închise ochii hotărâtă şi strânse în mâini câteva fire de iarbă uscată.

— Ridică-te! Îi zise băiatul, cu figura palidă, însă hotărâtă, aşa încât părea mult mai în vârstă.

— Lasă-mă, îi zise ea.

— Deci vrei să plec singur… Să te las aici, îi mai spuse băiatul. Susy deschise cu iuţeală ochii ei mari şi albaştri din umbra pălăriei sale şi privi chipul lui atât de schimbat.

— Da.

Se prefăcu a se îndepărta, dar nu voi decât să privească de pe o înălțime oarecare soarele ce se apropia de apus.

— Clarence!

— Cee?

— Ia-mă cu tine!

Îi întinse mâinile.

O ridică atent în brațe în timp ce ea își lăsa capul pe umărul lui.

— Acolo! Acum! îi zise ceva mai vesel. Vei privi într-acolo, eu în partea cealaltă şi în câteva clipe vom ajunge.

Ideea păru că-i place lui Susy.

După ce Clarence făcu câțiva paşi clătinându-se puțin, ea îi vorbi iar:

— Vezi ceva, Clarence?

— Deocamdată nu.

— Nici eu.

Similitudinea percepțiilor lor păru să o satisfacă. În curând, cântărea mai mult în brațele lui: adormise.

Soarele îşi urma drumul spre odihnă. Linia orizontului muşcase bine din el. Clarence îl privea cu ochii săi obosiți de momentele prelungite în care atenția îi fusese atât de mult solicitată. Uneori, razele strălucitoare încă păreau să-l jeneze în căutările sale şi îi solicitau privirea la o probă destul de dură.

Aburii, în pânze negre, pluteau la orizont, formând uneori figuri rotunde ce păreau discuri solare şi străluceau când se ridicau de la suprafața întunecată a câmpiei.

Se hotăra să nu mai privească înainte decât după ce a numărat până la cincizeci, ba chiar până la o sută, dar constată că rezultatul se dovedea acelaşi. Nu vedea altceva decât o câmpie imensă şi pustie.

Discul solar era de un roşu aprins, o nuanță minunată. Se părea că razele sale vor aprinde preria.

Clătinându-se sub povara lui, încercă să se gândească şi la altceva, închipuindu-şi cum îşi vor da seama de lipsa lor cei din convoi. Crezu că aude disputa plângăreață şi zadarnică având ca subiect locul unde puteau fi ei găsiți,

discuție ce începea ori de câte ori venea seara şi urmau să-şi aleagă un loc unde să-şi facă tabăra.

Auzea vocea lui Jack Silsbee care, mormăind, se apropia de căruța lor ca să le spună:

— Hai, coborâți amândoi, ne grăbim!

Auzea apoi ordinul repetându-se cu o voce mai ursuză. Vedea chipul iritat al lui Silsbee, bărbosul, care verifica de mai multe ori, prompt, căruța goală. Auzea întrebându-se:

— Ce s-a întâmplat cu țâncii?

Întrebarea lui se transmitea de la căruță la căruță.

Urmau câteva înjurături. Vocea puternică, răguşită, a doamnei Silsbee care-şi apostrofa soțul, furia şi supărarea ce o făceau să trimită un detaşament în căutarea lor.

Silsbee şi unul dintre cei angajați plecau vociferând şi blestemând, da, blestemând, după el, Clarence, care fiind cel mai mare trebuia să fie şi răspunzător de faptele țâncilor.

Lipsa copiilor le-ar fi trezit, probabil, o anumită frică, dar Clarence nu se aştepta deloc să-i vadă manifestând bunătate sau măcar milă după ce i-ar fi regăsit.

Ideea aceasta îi susținu moralul. Perspectiva unei dovezi de simpatie l-ar fi necăjit.

Făcu un pas greşi şi fu nevoit să se oprească pentru a nu cădea în față.

Nu mai putea merge în continuare.

Îi lipsea aerul. Era plin de sudoare. Picioarele îi tremurau. Avea un bâzâit în urechi, iar discuri roşii, asemănătoare soarelui, se iveau pretutindeni în jur. Se asemănau atât de mult cu nişte pete de sânge!

În dreapta drumului pe care-l urmase se ridica o colină mică unde i se păru că s-ar putea odihni în linişte, supraveghind în acelaşi timp orizontul.

După ce se apropie de aceasta, îşi dădu seama că nu era decât o tufă deasă de iarbă şi crengi, care crescuse mai înaltă decât cele din jur. Se opri acolo şi se prăbuşi, după ce-şi aşezase cu grijă povara. Dar, dacă locul nu-i permitea să domine împrejurimile, era cel puțin un adăpost bun şi un culcuş moale pentru Susy. Fata îşi făcea siesta obişnuită de după-amiază şi acolo unde o culcase era protejată, până la

un punct, împotriva vântului răcoros care se pornise ca să sufle dinspre apus.

Copleşit el însuşi de oboseală, nu îndrăznea însă să se lase furat de toropeală, deşi aceasta îl pândea. Clarence rămase aşezat, aproape îngenuncheat, lângă Susy, susţinându-se cu o mână, în parte ascunsă în ierburile înalte şi cu ochii fixaţi mereu spre câmpia pustie.

Discul roşu, înghiţit treptat de pământ, îşi arunca ultimele raze lungi de lumină, divergente ca lamele unui evantai, pe deasupra uriaşului spaţiu fără hotare şi copilul îşi imagină că şi soarele îşi întindea degetele pentru a-i găsi pe cei doi rătăciţi. Şi cum una dintre cele mai lungi raze ajunse până la adăpostul lor, Clarence îşi închipui chiar că aceasta putea servi drept călăuză lui Silsbee şi celorlalţi căutători.

Făcu un efort, se ridică în picioare şi reuşi să se ţină drept, deşi se clătina uşor, în lumina aceea.

Dar raza dispăru chiar în clipa în care Clarence se aşează iar jos pentru a-şi continua veghea.

Totuşi, cunoştea faptul că încă un timp se va vedea destul de bine şi că, după ce a dispărut misterioasa apoteoză solară, obiectele vor căpăta contururi mai clare şi mai bine definite ca în oricare alt moment al zilei.

Şi când, după acea manifestare de milă, spada de flăcări se retrase în teaca ei, după ce se agitase atât între el şi convoiul dispărut, ochii săi exprimau, în sfârşit, un sentiment de uşurare, de linişte sufletească.

CAPITOLUL III.

După apusul soarelui se făcu o linişte adâncă.

Clarence auzea foarte clar respirația uşoară a lui Susy şi credea chiar că percepe bătăile propriei sale inimi în muțenia totală ce cuprinsese natura.

De fapt, în timpul întregului traseu parcurs peste zi, scârțâitul monoton al roților şi al osiilor se auzise mereu şi chiar liniştea ce se cobora noaptea în tabără era tulburată, mai mult sau mai puțin, de mişcările oamenilor căzuți pradă somnului în căruțele ce le deveneau culcuşuri, dar şi de respirația animalelor de tracțiune. Acolo însă nu se percepea nici un fel de zgomot, nici o mişcare.

Scâncetul lui Susy ori chiar vocea lui Clearance ar fi risipit acea vrajă care-i stăpânea. Dar rolul salvatorului resemnat, pe care şi-l asumase cu o voință din ce în ce mai fermă, îl împiedica să tulbure tăcerea adâncă chiar şi cu un murmur.

Susy avea să se trezească destul de repede şi avea să sufere, poate, de foame şi de sete.

Ce avea să facă atunci?

Dacă ajutoarele atât de mult dorite ar fi sosit atunci, în timp ce ea dormea acolo, una dintre soluțiile pe care o gândise cu căpuşorul lui, ar fi fost să le-o redea alor ei în somn, fără ca fata să fi avut timpul necesar ca să-şi manifeste teama sau suferința.

În felul acela ar fi fost mai puțin blamat, iar ea mai nepăsătoare față de necazul ce se abătuse asupra lor.

Dar dacă ajutorul n-ar fi venit? Refuză să se mai gândească la aşa ceva.

În fine, când le va fi sete poate că vor avea şansa să plouă. În orice caz, va culege roua ce se aşează pe ierburi în fiecare dimineață.

Îşi va scoate cămaşa pentru a o strânge şi va arăta, de bună seamă, ca un marinar naufragiat.

Era o imagine plăcută, care îl făcu să zâmbească.

Redeveni serios. Se simțea devenind mai matur şi înțelegea că în abandonul acela creştea parcă foarte repede.

Se făcu tot mai întuneric.

Probabil că în momentele acelea se inspectau căruțele. O altă îndoială îl asalta.

Se odihnise puțin şi i se păru mai indicat să facă tot ce era posibil ca să profite de ceea ce rămăsese din zi, înainte ca toată lumina să dispară la apus şi să nu mai fie nimic vizibil după care să se călăuzească.

Exista însă riscul de a o trezi pe Susy şi pentru ce fel de rezultat?

Teama de a se găsi iar în fața fetiței speriate de a nu putea să o liniştească, îl decise în cele din urmă să o lase să doarmă.

Simțind nevoia să facă ceva se furişă dincolo de iarbă, până la pista prăfuită şi marcă punctele cardinale, astfel încât să le recunoască în orice clipă, trasând un W mare pentru vest. Inventivitatea lui copilărească îi provoacă o plăcere deosebită.

Să fi avut o prăjină, un băț sau chiar o creangă ca să agate sus batista şi să o fixeze astfel deasupra tufei! Ar fi fost un semnal foarte bun pentru a le indica poziția celor care-i căutau, în cazul când el n-ar fi rezistat oboselii şi ar fi căzut răpus de somn. Cât de mulțumit ar fi fost! Dar preria era lipsită cu totul de arbuşti sau de arbori.

Nu-i trecu prin cap că omisiunea aceea şi deficiențele reliefului aveau să-i salveze dintr-un pericol mai mare decât cele pe care şi le imagina.

Pe măsură ce se cobora întunericul, vântul se pornise şi trecea prin câmpie murmurând un suspin prelung ce câştiga în putere. Curând, toată întinderea adâncită până atunci într-o linişte totală, păru că se trezeşte la viață prin vaiete vagi, sunete nesfârşite, gemete joase.

Uneori, Clarence avea impresia că aude chemările unor voci îndepărtate, alteori i se păreau nişte şoapte izvorâte chiar din apropierea lui.

În liniştea ce se cobora după fiecare rafală de vânt, percepea scârțâitul căruței, zgomotele surde făcute de

copitele boilor sau fragmente din conversații neterminate, care se întrerupeau tocmai când își pregătea mai bine urechea pentru a le prinde sensul.

Tensiunea aceea pe care și-o impunea pentru a asculta cât mai bine începu să-i tulbure mintea, așa cum lumina soarelui îi încețoșase privirea și o toropeală ciudată îl cotropi, încetul cu încetul.

Sări în picioare. O siluetă ce se mișca apăruse neașteptat între el și orizont. Se găsea la mai puțin de douăzeci de yarzi distanță, atât de clar decupată pe fondul încă luminos al cerului! I se părea că se apropia de el.

Trebuia să fie o ființă omenească, dar era atât de deșirată, de fantastică și, în același timp, de urâtă, atât de neobișnuită în extravaganța ei, încât i se părea produsul unui vis copilăresc.

Ființa era călare, dar constată o disproporție grotească între el și dimensiunile minuscule ale poneiului ce îi servea la transport, ale cărui picioare subțiri erau fixate și înfipte bine în praf. Nemișcarea acelei siluete îi dădu senzația că se găsea în prezența unuia refugiat de la un bâlci, așa cum văzuse în ultimul oraș prin care trecuse.

Omul purta o pălărie fără calotă și marginile îndoite, rebut al unei regiuni civilizate, pe care era prinsă o pană de curcan. Pe umeri avea aruncată o cuvertură cu pete, zdrențăroasă, abia ascunzând picioarele vopsite ce-i păreau acoperite de un pantalon colorat în galben murdar. Ținea într-o mână o pușcă. Examina cu atenție un punct îndepărtat, aflat pe altă direcție decât se găseau copilași, spre est de ascunzătoarea lor.

În curând, o duzină de pași sprinteni, dar făcuți fără zgomot de ponei, îl purtă pe necunoscut înspre partea lor dreaptă. El își păstra însă privirea fixată spre acel punct misterios de la orizont.

Îi era imposibil să se înșele! Profilul semitic al acelei figuri pictate, nasul mare și curbat, pomeții osoși, gura mare, ochii înfundați în orbite, părul neted, lung și în șuvițe, toate acele amănunte indicau un indian, poate că nu ființa pitorească pe care și-o imagina Clarence, dar, oricum, un indian.

Băiatul era neliniştit, neîncrezător, ostil, dar totuşi nu manifesta frică.

Privea figura aceea bestială cu superioritate specifică unei fiinţe mult mai inteligente.

Contempla semi-atitudinea celui din faţa lui cu dispreţul conştient al unui om îmbrăcat, acea individualitate inferioară cu desconsideraţia unei rase mai evoluate.

Totuşi, când, o clipă mai târziu, silueta se întoarse şi dispăru printre ondulaţiile dinspre vest, Clarence simţi că îl trec fiorii, fără să-şi dea seama de ce.

Nu se îndoia că acea apariţie grotească, pigmeul acoperit de vopsele, reprezenta însăşi ameninţarea sumbră a morţii ce trecuse la numai câtva paşi de ei.

— Mamă!

Era vocea lui Susy, care se trezea tocmai atunci. Poate că percepuse, printr-un fel de instinct, teama pe care o trăia micuţul ei tovarăş.

— Ssst!

Îşi îndreptă privirea chiar atunci spre punctul pe care îl supraveghease indianul. Acolo era ceva!

O linie întunecată abia se putea desluşi prin negura ce domina câmpia.

Câteva momente nici nu îndrăzni să dea o formă precisă gândurilor sale.

Trebuia să fie un alt convoi ce venea către ei! Şi, dacă ar fi judecat după rapiditatea mişcărilor acestuia, oamenii din trupă dispuneau de cai, pe care îi grăbeau pentru a ajunge într-un loc prielnic unde să instaleze tabăra din timpul nopţii. Nu se aşteptase deloc să primească ajutor într-un asemenea fel… Iată ce desluşiseră ochii mult mai bine antrenaţi ai indianului şi care fusese pauza fugii lui grabnice.

Convoiul se apropia de ei la trap rapid. Evident, era bine organizat. Se compunea din cinci sau şase căruţe şi mai mulţi cavaleri pentru escortă.

În jumătate de oră urma să ajungă la ei.

Totuşi, Clarence se feri să o trezească pe Susy care căzuse iar în somnul ei greu. Ţinea încă la ideea lui încăpăţânată de a o salva mai întâi. Îşi scoase vesta pentru a-i acoperi umerii

şi îi aranja culcuşul.

Aruncă iar o privire spre convoiul care se apropia.

Dintr-un motiv inexplicabil, acesta deviase către stânga lui, îşi schimbase deci direcția. Abandonase pista care l-ar fi condus către ei?

Peste zece minute, convoiul ar fi fost pe aceeaşi linie cu el, la o distanță de o milă şi jumătate.

Dacă ar fi trezit-o atunci pe Susy, era sigur că teama ar fi paralizat-o şi el n-ar fi putut să facă nici măcar jumătate din drumul acela cărând-o în brațe…

Îi rămânea doar să fugă în întâmpinarea oamenilor aceia şi să le ceară ajutorul. Dar asta însemna să o lase singură, în noapte şi nu voia cu nici un preț! Dacă s-ar fi trezit, n-ar fi fost exclus să moară de frică sau să pornească orbeşte, fără vreo țintă, prin prerie, unde s-ar fi pierdut cu uşurință. Nu, trebuia să lase convoiul să treacă şi, odată cu acesta, ultima lor speranță de salvare…

I se puse un nod în gât. Reuşi să-l înghită şi astfel se calmă iar, cu toate că vântul nopții îi dădu frisoane.

Convoiul ajunse aproape pe aceeaşi linie cu el. Între băiat şi salvatorii săi se găsea cel mai mic spațiu ce-i despărțea. Nu se putu abține şi ieşi alergând din ierburile înalte, agitându-şi pălăria de paie deasupra capului cu slaba speranță că va atrage atenția. Nu ajunse însă prea departe, căci, întorcându-se puțin văzu mişcându-se tufa de iarbă ce abia se distingea de restul câmpiei.

Acest lucru tranşă pe loc întrebarea care îl chinuia până atunci: nu trebuia să se îndepărteze.

Ar fi reuşit să ajungă la convoi şi să aducă ajutor, dar cum o vor mai găsi pe Susy în imensitatea preriei?

Urmări din ochi trupa ce se îndepărta încet. Continua, automat, să-şi agite pălăria, fără a-şi pune mari speranțe în gestul său, păşind prin fața tufei de iarbă şi crengi, ca şi cum şi-ar fi luat rămas bun de la ultima speranță.

Deodată, i se păru că trei dintre cavalerii de escortă, care precedau prima căruță, îşi schimbaseră formele. Nu mai erau nişte siluete clar delimitate, alungite şi negre, ce se desenau la orizont… Mai întâi îşi pierduseră claritatea, deveniseră

parcă mai greu de distins, apoi începură a se alungi şi mai mult, îngustându-se, până ajunseră ca nişte semne de exclamare.

Continua să-şi agite pălăria. Siluetele se alungeau şi se subțiau mai departe.

Atunci înțelese.

Cele trei siluete îşi schimbaseră formele pentru că erau călăreți din escortă ce se îndreptau spre el!

Se întoarse şi fugi lângă Susy pentru a se asigura încă o dată că fetița dormea, căci dorința lui de neînțeles de a o salva fără ca ea să ştie era mai puternică decât bucuria ajutorului care se apropia. Ea era cufundată într-un somn adânc, lipsit de griji, chiar dacă uneori se mai mişca.

Alergă iar spre călăreți.

Aceştia parcă se opriseră.

Ce făceau, de ce nu mai avansau?

Deodată, un fulger orbitor țâşni de la unul dintre ei. Clarence auzi cum îi trece pe deasupra capului un şuierat, ca şi cum o pasăre invizibilă şi-ar fi luat zborul chiar de lângă el. Înțelese că se trăsese asupra lui. I se făceau semnale ca unui tâlhar! În momentul acela şi-ar fi dat viața pentru o puşcă. Cu toată spaima că se expunea gloanțelor, continua să facă semne cu pălăria.

Atunci un călăreț se desprinse din grup şi se lansă impetuos spre el. Pe măsură ce se apropia, lua dimensiuni impunătoare, gigantice, formidabile, ce se decupau în obscuritatea prin care îl percepea. Deodată îşi aruncă puşca la pământ şi, făcând gesturi însuflețite celorlalți, le strigă cu vocea sa bărbătească, sigură şi calmă:

— Opriți! Nu mai trageți! Nu este un indian, ci doar un copil. Puțin după aceasta ajunse lângă Clarence şi se aplecă asupra lui impunător şi protector.

— Hello! Ce mai e şi asta? Ce faceți aici?

— M-am rătăcit de convoiul domnului Silsbee, îi răspunse Clarence arătând spre apusul ce în momentele acelea era cufundat în cel mai deplin întuneric.

— Rătăcit? De când?

— Cred că de trei ore. Îi aşteptam să se întoarcă după

mine şi să mă caute, mai adăugă Clarence, ca o scuză, la explicațiile pe care i le dădea omului uriaş şi binevoitor.

— Şi aveți de gând să stați aici şi să-i aşteptați?

— Da, aşa mă gândeam. Până în momentul în care v-am zărit…

— Atunci de ce naiba nu ați mers drept spre noi în loc de a bântui pe aici şi de a ne abate de la drum? Băiatul aplecă privirea în pământ. Avea, într-adevăr, motivele sale, întemeiate, dar începu să le considere stupide şi prea puțin serioase pentru a le prezenta bărbatului impunător.

— Din fericire pentru dumneata, suntem cu ochii pe indieni, reluă necunoscutul. Fără asta nu v-am fi remarcat. V-am pus viața în pericol trăgând asupra voastră. Dar ce idee ați avut ca să stați în locul acesta?

Băiatul nu răspunse.

— Clarence, se auzi o voce slabă, abia şoptită, dinspre tufă, iarnă cu tine!

Bubuiturile o treziseră pe Susy.

Necunoscutul se întoarse repede spre locul de unde se auzise glăsciorul.

Clarence tresări şi îşi recapătă aplombul.

— Vedeți, iată ce ați făcut, ați trezit-o! îi zise el omului. Din cauza asta stăteam aici. Nu puteam să o duc în brațe până la voi. Nu puteam nici să o fac să meargă prin noapte, fiindcă îi era prea frică. Dacă aş fi plecat singur şi s-ar fi trezit, n-aş mai fi găsit-o niciodată prin prerie.

Fetița era în siguranță, de acum nu-l mai interesa nimic. Omul îi privi pe rând.

— Deci, spune el calm, nu ați venit la noi din cauza surorii dumneavoastră?

— Nu e sora mea, răspunse imediat Clarence. E o fetiță, fiica doamnei Silsbee. Mergeam în căruță şi am coborât. A fost din vina mea, eu am ajutat-o să coboare.

Cei trei oameni îşi conduseră caii astfel încât îi înconjurară şi stăteau aplecați asupra lor, cu mâinile prinse de genunchi şi capetele întinse.

— Deci, zise pe un ton grav cel care vorbea pentru ei, prietene, erați hotărât să rămâneți aici şi să riscați totul

pentru ea, decât să scăpați din primejdie, dar cu riscul de a o speria sau a o pierde, deşi nu mai exista alt mijloc spre a vă salva amândoi?

— Da, îi răspunse băiatul, puțin agasat de raționamentele acelea repetate.

— Veniți aici.

Băiatul avansa, concentrat.

Bărbatul îi aruncă pălăria de paie de pe cap şi încercă să-l privească drept în ochi. Clarence îşi plecă fruntea parcă puțin jenat. Bărbatul cu mâna pe umărul lui, se întoarse către ceilalți şi le zise:

— Vedeți? Nu e decât un puşti.

Tonul pe care vorbea, deşi păstra amprenta bunăvoinței, îi dădu impresia lui Clarence că era luat uşor peste picior şi că „puşti” nu însemna pentru ei altceva decât buldog.

Mai înainte ca băiatul să-l întrebe dacă era sau nu o intenție injurioasă în calificarea aceea, omul îşi scoase piciorul din scară şi invitându-l, îi zise:

— Hai, urcă!

— Dar Susy?

— Priveşte, l-a ales deja pe Phil! Clarence privi într-acolo. Susy ieşise din tufă.

Pălărioara ei, lăsată pe spate, buclele ei revărsate în jurul feței încă umflată de somn, vesta lui care încă îi atârna pe umeri, toate acestea n-o împiedicau să privească, satisfăcută, pe bărbații care, râzând, cu brațele întinse, se aplecau asupra ei.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Susy aceea, atât de speriată, de capricioasă, de nesupusă, de care avusese grijă fără ca ea să ştie, fără ca ea să suporte criza aceea groaznică prin care să afle că nu mai avea adăpost, părinți, pentru care el ar fi făcut orice sacrificiu, acel copil se arunca pur şi simplu în brațele primului venit ca şi când ar fi uitat absolut tot.

Şi totuşi acele fapte nu trezeau deloc în el ideea ingratitudinii ei. Liniştit, senin, urcă în şa alături de salvatorul său.

CAPITOLUL IV.

Cursa impetuoasă pentru revenirea la convoi, pe armăsarii focoşi, le creie celor doi copii un moment de bucurie secretă, care se spulberă însă prea repede.

Galopul în care îi purtau caii, vântul şuierător al nopţii, întunericul dens în care stăteau cufundate căruţele, oprite undeva, în faţa lor, dându-le impresia unor colibe conice aflate la orizont, nu erau pentru ei decât consecinţele plăcute şi logice ale incidentelor din timpul zilei.

Datorită minunatei facultăţi de a uita, proprie copilăriei, nimic din ceea ce păţiseră până atunci nu le trezea amintiri neplăcute.

Chiar de a doua zi dimineaţă ar fi luat totul de la capăt, având certitudinea că se vor descurca la fel de fericit, iar când Clarence, cu oarecare timiditate, întinse mâna spre hăţurile pe care le ţinea tovarăşul său de drum şi pe care acesta i le cedă, băiatul se crezu cu desăvârşire un bărbat adevărat.

Dar îl aştepta o altă surpriză, mult mai mare.

Când ajunseră la căruţe, aşezate în cerc într-un mod atât de regulat că părea un veritabil exerciţiu militar, copii văzură că organizarea noii expediţii era mai complexă decât cea a propriului convoi, decât tot ceea ce văzuseră ei până atunci.

Cincizeci sau şaizeci de cai erau legaţi în interiorul cercului, iar focurile taberei ardeau liniştite.

În faţa unuia dintre acestea se ridica un cort uriaş, prin a cărui deschizătură, realizată prin pânza dată la o parte, se putea observa o masă acoperită de un material alb.

Era sărbătoare sau aşa se trăia acolo în fiecare zi?

Clarence şi fata îşi amintiră de mesele pe care le serveau afară, pe nişte scânduri, sau sub prelata joasă a căruţei atunci când ploua. Erau încântaţi de ceea ce vedeau.

Apoi, după ce se opriră de tot, după ce coborâră de pe cai,

ajunseră în fața unei căruțe al cărei interior era aranjat ca un dormitor, după care trecură pe lângă alta, amenajată ca bucătărie şi nu se putură abține să nu-şi arunce între ei priviri de admirație, fără a scoate nici un cuvânt.

Exista însă o diferență sensibilă în ceea ce privea natura impresiilor pe care le trăiau cei doi copii.

Amândoi erau plăcut surprinşi, dar uimirea lui Susy nu era decât cea cauzată de noutate, de lipsa experienței, cu credința certă că în tot ce vedea nu era nimic indispensabil.

Din contra, Clarence, fie datorită cunoştințelor sale anterioare, fie datorită caracterului său aparte, era convins de faptul că tot ce se găsea sub ochii lui corespundea unei utilități bine stabilite, iar față de lucrurile cu care se înconjura Silsbee, erau de o noutate indiscutabilă.

Astfel, potrivit propriilor senzații, la care se adăuga uşoara sifonare a mândriei sale pe care o produsese comportarea lui Susy, entuziasmul acesteia risca să o facă ridicolă în ochii celor din jur.

Omul care îi adusese şi care părea şeful expediției, intrase în cort. Nu întârzie să revină lângă ei, împreună cu o doamnă, cu care schimbase câteva cuvinte în grabă.

Lui Clarence i se păru că era vorba despre el şi despre Susy, dar atenția îi era prea absorbită de faptul că doamna era aşa de frumoasă, că avea un costum care îi venea foarte bine şi că era de o curățenie deosebită. Îşi purta părul coafat elegant, în loc să-l aibă doar răsucit şi prins în coc. Şorțul pe care îl purtase fusese la fel de curat ca o rochie. Frumoasa femeie avea costumul împodobit cu panglici de diferite culori.

Nu auzi ceea ce îşi ziceau, cei doi. Văzu însă cum doamna alergă grăbită spre ei, cu un surâs încântător pe buze. Se opri în fața fetei pe care o ridică în brațe. Clarence fu bucuros să o vadă pe mica lui protejată pe mâini atât de bune, încât uită imediat că nici măcar nu fusese băgat în seamă. Susy, mirată, zâmbea.

Bărbatul bărbos, care părea soțul doamnei, o avertiză imediat de omisiunea făcută. Ea adăugă câteva cuvinte pe care băiatul nu le înțelese. Apoi zise, cu o figură încântătoare:

— Da, de ce nu?

Şi se apropie surâzând de el, punându-i pe umăr o mână albă şi curată.

— Deci aşa, ai avut grijă de micuța creatură? E frumoasă ca un înger, nu-i aşa? O iubiți mult, fără îndoială.

Clarence se înroşi de plăcere.

Fără îndoială, el nu reuşise niciodată să o vadă pe Susy sub forma unui mesager ceresc. De fapt, era mai sensibil la frumusețea celei care făcea complimentul acela decât la complimentul adresat tovarăşei sale micuțe, dar era încântat pentru soarta fetiței şi pentru perspectiva ei promițătoare.

Nu era încă destul de mare ca să înțeleagă că sexul frumos, la orice vârstă, pretinde să-şi exercite stăpânirea asupra întregii specii umane şi că John, cu pantalonul său dungat, va fi mereu victima unei Jane cu fustă şi că, chiar de atunci, datoria lui consta în a fi îndrăgostit de Susy.

Oricum ar fi stat lucrurile, băiatul constată că doamna o luă pe Susy în căruța ei, de unde fetița reapăru curând pieptănată, parfumată, acoperită de panglici şi îmbrăcată foarte plăcut, încât părea o păpuşă.

În acest timp, Clarence rămăsese cu soțul doamnei şi cu încă un om din trupă.

— Ei bine, băiatule, nu mi-ai spus încă numele tău.

— Clarence, domnule.

— Aşa te numeşte Susy. Deci, Clarence şi mai cum?

— Clarence Brant.

— Eşti rudă cu colonelul Brant? întrebă, pe un ton indiferent, cel de-al doilea personaj.

— Era tatăl meu, zise băiatul înroşindu-se de plăcere la gândul abia schițat că găsise şi el pe cineva care să îl cunoască, cât de cât.

Cei doi oameni schimbară o privire între ei. Şeful îl examina pe copil cu mare curiozitate. Apoi îi zise:

— Eşti chiar fiul colonelului Brant, de la Louisville?

— Da, domnule, îi răspunse Clarence, care simțea de data aceasta o anumită greutate pe inimă.

— Când a murit? întrebă repede omul.

— Ah, de multă vreme! Nu-mi amintesc prea multe despre

el, eram foarte mic, adăugă băiatul, ca un fel de scuză.

— Deci nu-ți aminteşti de el?

— Nu, îi răspunse Clarence.

Începea să-i displacă tendința aceea de a fi obligat să repete anumite cuvinte, tendință remarcată la copii sensibili atunci când nu sunt în stare să-şi exprime sentimentele cele mai adevărate şi profunde.

De asemenea, simțea instinctiv că acea necunoaştere pe care o manifesta în raport cu părintele său făcea parte din tratamentele nedrepte pe care le suferea de obicei.

Şi ceea ce contribui mai mult la a-i amplifica jena ce o resimțea fu să-l vadă pe unul dintre cei doi oameni că se întoarse într-o parte pentru a-şi ascunde dorința de a râde din plin, cu aerul unuia care nu putea înghiți o minciună aşa de mare.

— Dar cum ai ajuns să călătoreşti cu Silsbee? fu întrebat iar, de primul bărbat.

Clarence repetă maşinal, cu o aversiune copilărească pentru detaliile practice, că locuise cu o tanti la Saint-Joseph, că mama sa vitregă se înțelesese cu Silsbee pentru a-l duce până în California, unde trebuia să se întâlnească cu un văr şi toate acestea fură povestite cu o indiferență şi o uşurință pe care le simți având un efect cert asupra bărbaților, trezindu-le simpatia lor. Suferea, fără îndoială, dar trebuia să învingă greutățile.

Primul dintre cei doi oameni rămase gânditor, apoi aruncă o privire pe mâinile bronzate ale lui Clarence. Surâsul binevoitor îi reveni pe buze.

— Presupun că îți este foame, nu?

— Aşa e, răspunse timid Clarence. Dar… aş vrea să mă spăl puțin înainte de masă, adăugă el cu o mică ezitare.

Se gândea la fața de masă atât de curată pe care o văzuse în cort, la doamna atât de elegantă, la Susy care era atât de împodobită.

— Desigur, îi zise protectorul său, cu un surâs plăcut, vino cu mine.

În loc să-l conducă pe Clarence la bazinul din fontă, cu lucrături în relief şi o bucată de săpun galben, aşa cum era

învățat când se ducea să se spele în timpul călătoriei cu Silsbee, îl urcă într-o căruță unde se găseau o toaletă cu masă şi o chiuvetă din porțelan alb, cu un săpun ce mirosea foarte frumos.

Rămase lângă Clarence, privindu-l cum se spală încântat, lucru care nu-l surprinse pe protectorul său.

Îi zise apoi pe neaşteptate:

— Îți mai aminteşti casa în care locuia tatăl tău la Louisville?

— Da, domnule, dar a trecut mult timp de atunci. Clarence îşi amintea că aceea diferea mult de cea în care trăise la Saint-Joseph, dar un anumit sentiment de neîncredere îl împiedică să o descrie mai exact. Îi spuse totuşi că era vorba despre o casă foarte mare. Totuşi, chiar şi răspunsul acela modest fu suficient ca să atragă asupra sa privirea atentă a noului său prieten.

— Tatăl tău era colonelul Hamilton Brant din Louisville, nu-i aşa? îl întrebă pe un ton aproape confidențial.

— Da, îi răspunse Clarence, uşor încurcat.

— E foarte bine, îi zise vesel prietenul său, ca şi când ar fi rezolvat, în mintea lui, o problemă destul de complicată. Acum să mergem să mâncăm!

Când veniseră la cort, Clarence remarcă faptul că nu se puseseră cuverturi decât pentru gazda sa, soția lui şi cel de-al doilea personaj. Acesta primise de la ei numele familiar Harry, dar când vorbea despre primii, întotdeauna îi desemna ca domnul şi doamna Peyton.

În ceea ce privea restul personalului, compus cam din doisprezece oameni, aceştia erau reuniți în jurul unui al doilea foc unde păreau să se simtă în largul lor, formând astfel un grup pitoresc şi vesel.

Dacă micuțul ar fi fost liber, s-ar fi furişat printre ei nu numai pentru că i se părea un lucru mai demn pentru un bărbat, dar şi datorită unei frici inexplicabile de a mai răspunde la un nou interogatoriu.

Dar Susy, care era cocoțată pe un scaun mai înalt, amenajat în mod special, îi deturna din fericire atenția, indicându-i un scaun liber de lângă ea.

— Clarence, îi zise ea deodată, cu sinceritatea-i obişnuită şi dezarmantă, avem la masă pui fripți, clătite şi biscuiți foarte proaspeți şi dulcețuri şi domnul Poyton spune că am voie să mănânc tot ce vreau!

Clarence îşi dădu seama în clipa aceea că el era responsabil pentru comportarea fetiței şi văzu, îngrozit, că apucase cu mânuța o furculiță chiar de mijlocul acesteia şi, după cât o cunoştea, se aştepta ca, dintr-un moment în altul, să se repeadă la platoul pe care-l avea în față.

Îi şopti imediat:

— Ssst!

Şi-i făcu semn să lase deoparte furculița din metal argintat.

— Sigur că poți să serveşti orice doreşti, draga mea, îi zise însă doamna Peyton, privind-o pe Susy cu multă bunătate în ochi, în timp ce băiatului îi aruncă o privire aducând mai mult a reproş. Mănâncă tot, până te saturi!

— E furculiță! îi zise Clarence stingherit, în timp ce Susy cufundase deja obiectul în ceaşca plină cu lapte.

— Nu-i adevărat, Clarence, e o lingură crăpată.

Dar doamna Peyton, în extazul ei, părea să nu dea nici o atenție acelor abateri. O îndopa cu toate bunătățile pe care Ie avea la îndemână şi nu făcea pauză decât pentru a-i aranja pe umeri buclele ondulate.

Domnul Peyton privea scena grav şi satisfăcut.

Deodată, ochii bărbatului şi ai femeii se întâlniră.

— Ar fi avut cam vârsta ei, John, murmură doamna Peyton. Domnul Peyton nu răspunse decât printr-o înclinare a capului, apoi îşi întoarse privirea spre noaptea adâncă.

Domnul Harry se lăsă mai tare pe spătarul scaunului, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru prezența lui acolo, în acel moment delicat.

Clarence se întrebă mirat cine putea fi aceea despre care vorbiseră cei doi, de ce căzură două lacrimi din genele doamnei Peyton în ceaşca lui Susy şi de ce fetița nu protesta cu energie în situația de față, aşa cum obişnuia.

Află ceva mai târziu că soții Peyton îşi pierduseră unicul copil.

Susy bău cu plăcere şi fără ezitare ceaşca în care se amestecaseră durerea şi tandrețea maternă.

— Cred că le vom ajunge din urmă convoiul mâine dimineață la prima oră, dacă nu cumva vreunul dintre ei nu va veni la noi chiar în timpul nopții, suspină doamna Peyton, aruncându-i o privire plină de regret lui Susy.

Reluă apoi:

— Poate că o să călătorim împreună cu ei, cel puțin o vreme. Drumul e lung…

Harry izbucni în râs, iar domnul Peyton îi răspunse pe un ton destul de grav:

— Mi-e teamă că nu putem călători împreună cu ei, chiar dacă i-am vrea tovarăşi de drum.

Adăugă apoi, cu o voce groasă şi mai gravă:

— E ciudat că totuşi cercetaşii lor, care ar trebui să-i caute pe copii, încă n-au ajuns la noi, deşi i-am pus pe Hank şi Pete să patruleze pe pistă pentru a le ieşi în cale.

— Sunt oameni fără inimă, fără inimă, zise doamna Peyton, indignată. S-ar mai fi înțeles, dacă era vorba doar despre acest băiat, care e mai mare şi se descurcă singur. Să arăți însă o asemenea nepăsare în privința unei micuțe creaturi ca această minunată fetiță e însă o mare neruşinare!

Pentru prima oară, Clarence cunoscu cruzimea preferinței. Acest lucru îi făcu cu atât mai mult rău, cu cât începuse să o adore, în felul său copilăresc, pe femeia aceea elegantă, cu chip frumos şi inimă bună.

Domnul Peyton probabil că remarcă starea lui sufletească, fiindcă îi veni în ajutor imediat:

— E posibil ca Silsbee să se gândească la faptul că fetița se află pe mâini sigure şi are cine să-i poarte de grijă, zise el, făcându-i lui Clarence un semn de încurajare din cap. Pe de altă parte, n-ar fi exclus să fi fost înşelați, ca şi noi, de semnele pe care le-au pus indienii şi să fi încurcat drumul.

Presupunerea aceea îi aminti imediat lui Clarence de personajul care apăruse atunci când el se afla lângă tufa de iarbă şi crengi.

Să îndrăznească şi să le vorbească? L-ar fi crezut sau ar fi râs de el?

Ezită câteva momente, dar apoi se hotărî să vorbească, între patru ochi, doar cu soțul doamnei Peyton.

După ce termină cina şi doamna îl rugă să o ajute să strângă vesela, lucru ce îi făcu cea mai mare plăcere, mai ales spălatul farfuriilor, toată lumea se adună şi se instala confortabil în jurul focului de tabără din fața cortului cel mare.

Lângă celălalt foc, oamenii jucau cărți şi se distrau, dar Clarence nu-şi mai dorea să facă parte dintre ei.

Se simțea foarte bine în tovărăşia gazdei sale, cu toate că era puțin jenat de faptul că nu vorbise despre indian.

— Clarence, îi zise Susy, întrerupând cu vocea ei o pauză mai îndelungată şi puțin apăsătoare, Clarence ştie să vorbească foarte frumos. Vorbeşte, Clarence!

Din explicațiile pe care le dădea Clarence rezultă că facultatea cu care era el cel mai dotat nu consta în exprimarea obişnuită. Deşi roşi puți, auditoriul a fost vrăjit când începu să recite versuri, astfel că cei din jur îl rugară, politicos, să le ofere o întreagă seară de audiție.

— Vorbeşte-le, Clarence, vorbeşte-le! îl îndemna glăsciorul fetiței.

Băiatul stătea în picioare în fața flăcărilor ce dansau în noapte.

— Unde se află micuțul? declamă Susy în locul său.

Fetița se instalase comod pe genunchii doamnei Peyton, în timp ce oamenii din jur făceau fel de fel de exhibiții.

— E vorba despre un băiețel pe care tatăl său încerca să-l salveze de pe corabia aflată în flăcări, i se adresă Susy confidențial doamnei Peyton. Micuțul îi spunea mereu părintelui său: „Nu pleca! Rămâi alături de mine!”.

Clarence începu să spună piesa domnului Hermans, numită Casabianca, despre care Susy dăduse acele explicații atât de clare, de nete, de satisfăcătoare.

Din nefericire, maniera lui de a debita bucata aceea, atât de populară prin şcoli, îi solicita, mai mult ca orice altceva, un interes efort de memorie. Acompania povestirea cu gesturi ce aveau rigiditatea unui automat de lemn. Maniera aceasta de exprimare artistică o datora indicațiilor unui profesor de

la o şcoală din Vest.

El descrise flăcările ce „creşteau în jurul său”, trasând cu mâinile, o circumferinţă aproape perfectă. Îl rugă stăruitor pe tatăl său, amiralul Casabianca, încrucişându-şi mâinile în faţă, ca pentru a i se pune cătuşele, într-o atitudine ce se simţea ca fiind dureros de artificială. Felul în care recita el nu aducea cu nimic din ceea ce văzuse fetiţa şi aprobase până atunci. Totuşi, exista o anumită emoţie pe care versurile reuşiseră să o trezească în imaginaţia lui şi care nu consta numai în interpretarea acestora. Versurile străluceau în ochii săi gri, îl făceau să-i tremure vocea şi îi tulburau, din când în când, claritatea vorbirii.

Uneori, când înceta să se mai gândească la declaraţia lui artificială, preria şi tot ce se afla pe acolo păreau să dispară din ochi săi, în adâncul nopţii. Focul de tabără, pe care îl avea în faţă, îl acoperea cu o aureolă tristă. Simţea un fel de devotament tragic pentru ceva anume, nici el nu ştia precis pentru ce sau, cel puţin, nu făcea altceva decât să-şi comunice starea nedefinită şi celor ce-l ascultau şi pe care îi făcea să împartă cu el atât suferinţa cât şi entuziasmul extravagant. După ce-şi încheie spectacolul, figura sa rămăsese încă afectată şi, spre surpriza lui, constată faptul că jucătorii de cărţi îşi părăsiseră locurile pentru a se strânge toţi în jurul cortului, ascultând foarte atenţi declamaţiile lui.

CAPITOLUL V.

— N-ai spus: „Rămâi, tată. Rămâi!”, n-ai zis, Clarence, făcu Susy, nemulțumită.

Imediat după aceea, ridicându-se de pe genunchii doamnei Peyton, reluă însuflețită:

— Ştiu să cânt... Şi să dansez... Voi dansa pentru voi High Jamboree!

— Ce mai e şi High Jamboree? o întrebă doamna Peyton.

— O să vedeți imediat, numai lăsați-mă să cobor. Susy fu lăsată jos.

Dansul High Jamboree avea, evident, o îndepărtată şi misterioasă origine africană şi părea a fi alcătuit din trei mici sărituri în dreapta, apoi alte trei în stânga, acompaniate de ridicarea fustiței şi aşa foarte scurtă, de diferite poziții susținute când pe un picior, când pe altul, de diverse exhibiții şi un gângurit copilăresc.

Aplaudată cu mult entuziasm, mica dansatoare se opri abia respirând, dar triumfătoare şi pusă pe noi demonstrații.

— Vă voi cânta imediat, făcu ea gâfâind, ca şi cum n-ar fi vrut să lase aplauzele să se stingă. Am să vă cânt, da. Clarence, adăugă ea, pe un ton plângăreț, ce să le cânt?

— Ben Boit, îi sugeră Clarence.

— Ah, da! Ai dreptate. „Nu vă amintiți de frumosul Alers Ben Boit?” începu Susy fără grabă şi intonând fals: „Frumosul Ben Boit, cel care avea părul atât de negru şi care nu mai putea de plăcere când îi zâmbeai...”

În acel moment se încruntă şi făcu semn sufleorului:

— Cum se termină, Clarence?

— „Care tremura de frică de te uitai urât la el”, o scoase băiatul din încurcătură.

— „Care tremura de frică de mă uitam urât la el” făcu Susy cu vocea ei pițigăiată. Restul nu-l mai ştiu. Stați o clipă, mai pot să vă cânt ceva...

— „Slavă lui Dumnezeu”, îi sugeră Clarence.

— Da.

Aici Susy, care asistase mereu, în tabără, la rugăciuni, se găsea pe un teren mai solid. Începu imediat, cu vocea ei piţigăiată, dar şi cu siguranța pe care i-o dădea obişnuința îndelungată:

— „Slavă lui Dumnezeu, de la El ne vin toate cele bune! ...” La sfârşitul celui de-al doilea vers încetară toate şoşotelile şi râsetele.

O voce cu timbru grav, cea a voinicului jucător de poker, se făcu auzită în timp ce se derula cel de-al treilea vers. Curând, acesta era acompaniat de o duzină de glasuri sonore şi, când ajunseră la ultimul vers, se formase un cor complet, în care accentele mai dure ale conducătorilor de căruțe şi ale călăreților se amestecau cu vocile de soprană ale doamnei Peyton şi cu tonul fals din glasul ascuțit al lui Suav.

Cântecul se repetă de mai multe ori, iar ochi oamenilor erau plini de recunoştință. Sunetele se ridicau şi coborau odată cu vântul nopții, cu alternările de lumină şi întuneric produse de fulgere şi de focurile din tabără, pentru a se stinge, în final, în misterul câmpiei aflate în puterea nopții.

Urmară câteva clipe de linişte şi, ca la un semn, grupul se dispersă.

Doamna Peyton se retrase cu Susy, după ce, pentru a fi cu conştiința împăcată, o dusese pe fetiță la Clarence ca el să o sărute şi să îi ureze noapte bună.

Era o ceremonie neobişnuită şi aceasta cauză celor doi copii o mare nedumerire.

Clarence rămase cu domnul Peyton.

— Cred, zise băiatul timid, că azi am văzut un indian. Domnul Peyton se apropie de el.

— Un indian? Unde?

Îl întrebă cu atâta însuflețire şi curiozitate, că băiatul remarcă acelaşi comportament cu cel avut de domnul Peyton atunci când îi povestise despre familia sa.

Pentru o clipă, puştiul regretă că îi vorbise. Dar, fiindcă începuse, nu mai putea da înapoi. Îşi detaila deci afirmația.

Din fericire, era dotat cu facultatea de a percepe oamenii şi obiectele foarte clar, ceea ce îi permise să descrie

necunoscutul călăreț într-o manieră precisă şi să pună, în prezentarea lui, dispreţul pe care l-a simţit pentru fiinţa aceea, fapt ce îi întări ascultătorului său, om de la frontieră, impresia că tot ce spunea băiatul era adevărat.

Peyton se îndepărtă pentru câteva clipe, după care reveni cu Harry şi cu încă uri bărbat.

— Eşti sigur de tot ce ne povesteşti? îl mai întrebă el pe băiat, cu o voce încurajatoare.

— Da, domnule.

— La fel de sigur cum eşti că l-ai avut de tată pe colonelul Brant, care a murit? îi zise Harry zâmbind.

Din ochii copilului izbucniră lacrimi.

— Nu mint, suspină el.

— Te cred, Clarence, spuse Peyton calm. Dar de ce nu ne-ai vorbit despre indian mai devreme?

— N-am vrut să vorbesc de faţă cu Susy... şi de ea... murmură băiatul.

— De ce?

— Da, de doamna Peyton, îi răspunse Clarence înroşindu-se.

— Ah! îl luă Harry în zeflemea, eşti cam prea politicos.

— Ajunge! Lăsaţi-l în pace! îi zise Peyton cu asprime subordonatului său, copilul ştie ce spune... Dar, continuă el, adresându-se de această dată lui Clarence, cum se face că indianul nu v-a văzut?

— Am evitat să fac şi cel mai mic zgomot, de frică să nu o trezesc pe Susy, răspunse Clarence şi...

Ezita.

— Şi?

— Indianul părea mai preocupat de ceea ce aveaţi de gând să faceţi voi, spuse băiatul, cu destulă greutate.

— Asta aşa el îi întrerupse celălalt personaj, care părea să aibă o anumită experienţă în domeniu şi, cum se găsea împotriva vântului în raport cu copiii, nu le-a aflat ascunzătoarea. Probabil că era unul dintre cercetaşii ariergărzii indiene, iar restul hoardei se afla înainte. În mod cert vor încerca să se aşeze pe drum ca să ne atace. N-aţi mai văzut şi altceva?

— Mai înainte am văzut un coiot, îi răspunse, încurajat, băiatul.

— Cum? Foarte bine, îi zise omul cu experienţă, în timp ce Harry se întoarse ca să râdă mai bine. Şi acest lucru e un indiciu. Lupul nu merge pe acolo pe unde a trecut un alt lup, iar coiotul nu merge după indieni, fiindcă nu are nimic de câştigat de pe urma lor. Cam de cât timp ai văzut coiotul?

— Imediat după ce ne-am rătăcit de căruţă, îi răspunse, fără nici o ezitare.

— M-am gândit eu că aşa trebuia să fie, făcu omul. Animalul a fost nevoit să pornească înainte pentru a-i evita pe indieni sau se afla pe lateral faţă de hoarda lor. Asta înseamnă că pieile roşii se găsesc între noi şi celălalt convoi, dacă nu cumva îi urmăresc pe oamenii lui Silsbee.

Peyton făcu repede un gest de avertisment celui care vorbea, ca pentru a-i aminti că băiatul auzea tot. Clarence prinse gestul şi se miră.

Discuţia continuă cu voce stinsă între cei trei oameni, ceea ce nu-l împiedică pe băiat să audă fraza pe care omul cu experienţă o folosi drept concluzie:

— Toate astea nu prevestesc nimic bun, domnule Peyton, iar dumneavoastră nu veţi reuşi altceva decât să vă expuneţi pe pământul lor, dacă veţi ridica tabăra în noaptea asta. Pe de altă parte, nu vă îndoiţi de faptul că nu pe noi ne pândeau indienii. Dar, vedeţi? Dacă nu ne-am fi întors din drum atunci când copiii rătăciţi ne-au făcut semn, am fi fost în mare pericol, căci am fi mers drept înainte şi am fi căzut într-o ambuscadă a acestor diavoli. După părerea mea, am avut mare noroc şi pentru că am avut călăreţi care ne-au asigurat paza. Mulţumită întoarcerii mele după cei doi copii, ştim sigur că diavolii roşii se află înaintea noastră, cel puţin până la ziuă.

Ceva mai târziu, domnul Peyton se îndepărtă de cei doi, luându-l cu el pe Clarence.

— Băiatul meu, îi zise, mâine la prima oră vom fi în picioare şi vom porni pe pistă după convoiul vostru. Ar fi bine să te culci acum. Căruţa mea îţi stă la dispoziţie şi, cum mă aştept să-mi petrec noaptea în şa, cred că n-o să te deranjez

deloc.

Se îndreptă spre cea de-a doua căruță, care fusese trasă lângă cea în care se retrăseseră Peyton şi Susy.

Clarence fu surprins când văzu că în căruța aceea se găseau o tablă de scris, burete şi chiar o etajeră ce avea câteva cărți. Un cufăr lung, dispus ca o canapea, fusese aranjat pentru a servi drept pat. Era acoperit cu cearşaf, avea perne albe şi curate. Totul părea de un lux cu care copilul nu era obişnuit.

Un covor des acoperea planşeul greoaiei căruțe ce forma dormitorul şi care era suspendată pe arcuri, pentru a evita efectul gropilor, după cum îi povestise domnul Peyton.

În lateral şi deasupra vehiculului se aflau panouri din scânduri subțiri în loc de pânză întinsă şi fixată în cuie, aşa cum aveau, în mod normal, căruțele emigranților.

Existau o uşă cu vitralii şi ferestre culisante pentru a lumina şi a aerisi interiorul.

Clarence se întrebă cum putea omul acela înalt, atletic, care părea un călăreț foarte bun, să rămână în interiorul acela care aducea a birou, asemeni unui negustor sau unui om al legii, decât dacă acel convoi vindea mărfuri altor convoaie, sau făceau negoț ambulant cu obiectele pe care le procurau din oraşele prin care treceau. Observă însă că acolo nu se găsea nimic destinat vânzării. Celelalte căruțe, cu toate că erau pline, nu conțineau decât lucruri ce nu părea necesare nici măcar convoiului.

Ar fi dorit să-l întrebe pe domnul Peyton ce ocupație avea şi să-l chestioneze cu aceeaşi libertate cu care fusese el examinat. Dar marea majoritate a oamenilor maturi nu țin cont de nedreptatea pe care o fac atunci când refuză să satisfacă fireasca şi via curiozitate, uneori chiar necesară, a copilăriei. Ei consideră că dreptul de a şti le aparține exclusiv şi se folosesc de acesta fără nici o reținere.

Clarence nu îndrăzni deci să se hazardeze.

Şi totuşi, el simțea, ca orice alt copil de vârsta lui, că, dacă ar fi reuşit să afle mai multe despre evenimentele ce-i erau ascunse, le-ar fi fost de mare folos celor din jur.

Lăsat singur şi vârât în aşternutul curat şi alb, nu-şi putu

reține curiozitatea de a cerceta pe îndelete toate lucrurile care îl înconjurau.

Confortul neobişnuit al dormitorului său, diferența între pătura grosolană cu care se învelea, dormind direct pe pardoseala căruței, în convoiul lui Silsbee şi noutatea, ordinea, curățenia ce domneau în vehiculul acela unde se găsea, încântându-i toate simțurile, sfârşi totuşi prin a-l descuraja.

Prin firea sa loială, i se părea că, într-un fel, era lipsit de fidelitate față de rudimentarii săi tovarăşi de drum din tabăra lui Silsbee pentru că acceptase să se culce acolo.

Avea chiar conştiința încărcată pentru că-şi pierduse acea independență dată de împărțirea aceloraşi greutăți şi plăceri de care se bucurase până atunci. I se părea ceva servil ca să accepte luxul acela care nu era al lui şi pe care nu-l merita în nici un fel, în opinia sa.

Începu să caute printre amintiri pentru a găsi ceva, o imagine, un detaliu, un lucru deosebit legat de casa lui părintească. Îi reveniră în minte camerele mari, scările unde îl trăgea curentul, tavanele înalte, manierele reci şi convenționale de comportament într-un mediu populat cu figuri ciudate.

Străinii aceia îl țineau la distanță… Erau părinții lui…

Alți străini îi arătau mai multă bunătate. Erau slugile, doica lui, negresa căreia îi fusese încredințat..

De ce îl întrebase domnul Peyton despre toate acelea? Dacă detaliile respective erau importante pentru nişte străini, lui de ce nu-i vorbise mai mult mama lui despre ele? Şi de ce aceasta nu semăna deloc cu minunata femeie cu glas dulce, care se arăta atât de bună cu… Susy?

Sau voiau să-şi amintească pentru a se întrista?

I se puse un nod în gât şi făcu eforturi considerabile până ce reuşi să-l îndepărteze.

Coborî apoi încet, din culcuş. Merse fără zgomot la o fereastră, o deschise din curiozitate ca să vadă cum funcționează şi privi apoi afară.

Focurile stinse ale taberei, stelele care străluceau fără să lumineze locurile, conturul mişcător şi neclar al unei patrule

aflate dincolo de cercul căruțelor, toate acelea păreau să se adauge întunericului şi îi schimba cursul gândurilor.

Îşi aminti că domnul Peyton spusese, atunci când se întâlniseră prima oară că e doar un puşti!

În mod cert, fraza aceea nu reprezenta nimic rău.

Se întoarse fără zgomot la culcuşul său.

Stând lungit pe pat şi cu ochii deschişi, îşi zicea că atunci când va fi mare nu se va face călăuză, ci va deveni un om în genul domnului Peyton, va avea un convoi asemeni lui şi va invita pe Susy şi Silsbee să-l însoțească. Şi hotărî chiar de-a doua zi dimineață, de la prima oră, el şi Susy vor cere domnului Peyton permisiunea să se joace cum voiau ei. Aceasta l-ar familiariza cu mediul, astfel încât de îndată ce ar fi fost mare şi în măsură să se ocupe de organizarea unui asemenea convoi, n-ar fi fost un novice.

Era deja o autoritate în privința indienilor. Doar se trăsese asupra lui fiindcă fusese luat drept indian.

Ar fi purtat mereu asupra sa o puşcă ghintuită cu țeava lungă, asemănătoare cu cea aşezată în colțul din față al căruței. Ar fi stat de veghe şi, dacă s-ar fi ivit ocazia, ar fi ucis o grămadă de indieni şi le-ar fi notat numărul într-o carte groasă ca aceea aflată pe birou, lângă el.

Susy avea să-l ajute când se va face mare, atunci când va fi o doamnă. Vor vinde amândoi provizii şi relații stând la intrarea în căruță şi privind la oamenii ce se vor înghesui să cumpere de la ei. Va fi cunoscut sub numele de „Marele Şef Alb”, dar numele lui indian va fi „Doar un Puşti”. Va avea şi un circ, legat de convoi şi, din când în când, va da reprezentații. Va avea şi artilerie ca să se apere. După orice confruntare teribilă, va reveni în căruță acoperit de sudoare, plin de praf. Susy va scrie în carte cum s-a desfăşurat lupta. Doamna Peyton, despre care nu ştia încă locul anume pe care îl va ocupa, va zice:

„Într-adevăr, trebuie să recunosc azi că am avut noroc să întâlnim un asemenea băiat capabil cum s-a dovedit a fi micul Clarence. Încep să-l aprecieze”.

Şi Harry, care ar fi apărut în clipa aceea, pentru a fi supus unor represalii, ar şopti:

„Ah, da, e fiul colonelului Brant”!

Apoi şi-ar cere scuze.

Va veni şi mama sa, la fel de rece, de indiferentă, ca de obicei, în rochia albă de bal. Va fi stupefiată şi va zice:

„Dumnezeule, cum a mai crescut băiatul ăsta! Sunt tare supărată că n-am stat mai mult cu el când era mai mic...”

Dar, în cursul visării sale, interveni o amorțeală care îi afectă ideile. I se păru că o parte din căruță se dislocă, astfel că lunecă şi căzu pe câmpia pustie, deprimantă, chiar în locul în care stătuseră cei doi copii, dar de unde dispăruse şi Susy, adormită, iar el rămase singur, abandonat. Căruța se cufundă în linişte.

Nu mai auzea nici măcar vântul nopții care se ducea şi se întorcea în jurul lui. Genele lipite ale „Marelui Şef Alb” adormit, ale acelui stăpân necruțător, neînvins, distrugător de indieni, erau umezite de lacrimi lucitoare.

I se păru, totuşi, că trecură doar câteva clipe când se trezi, cu senzația nelămurită că orice mişcare se oprise.

Fu foarte mirat să vadă că soarele, răsărit cu trei ceasuri mai devreme, inunda căruța cu lumina sa şi făcea aerul insuportabil cu căldura razelor sale. Simți mirosul atât de cunoscut al prafului ridicat de copitele cailor. Percepu scârțâitul uşor al roților şi al resorturilor, o mică oscilație, apoi, mai departe, zgomotul distinct al hățurilor, ca şi cum convoiul se punea în mişcare, ca şi cum căruța avansa. Deodată convoiul se opri brusc.

Fără îndoială, ajunseseră în dreptul căruțelor lui Silsbee. Peste câteva clipe avea să se facă transferul celor doi copii şi minunata aventură avea să înceteze.

Trebuia să se scoale.

Totuşi, datorită lenii dulci de dimineață, specifică fiecărui animal tânăr şi sănătos, se mai întinse câteva momente în culcuşul său somptuos.

Ce linişte era peste tot!

Se auziră voci estompate depărtate. Şi apoi glasurile oamenilor de lângă convoi, repezite agitate.

Pe fereastră văzu pe unul din conducătorii de vehicule trecând rapid pe lângă căruța lui, gâfâind, abătut şi

preocupat, oprindu-se la o căruţă din spate, apoi întorcându-se, alergând, spre cele din faţa convoiului.

Inima marelui şef alb, începe să se strângă. Simţea că ceva nu este în ordine. De căruţa lui se apropia în goană doi călăreţi.

— Sculaţi-l pe băiat şi întrebaţi-l! Glasul pe jumătate sugrumat de efort, Clearance îl recunoscu ca fiind a lui Harry.

— Aşteptaţi, aşteptaţi să vină Peyton, zise cel de-al doilea glas. El trebuie să hotărască.

— E mai bine să aflăm imediat cum erau.

— Aşteptaţi! Staţi pe loc, se auzi voce lui Peyton distinct dintre celelalte. Îl voi întreba imediat.

Clarence, mirat, deschise uşa şi se găsi în faţa lui Peyton care, acoperit de praf, abia coborâse din şa. Avea întipărită pe chip o expresie de spaimă şi nelinişte.

— Câte căruţe erau în convoiul vostru, Clearance?

— Trei, domnule.

— Exista vreun semn pe vreuna dintre ele?

— Da, domnule, răspunse Clarence cu însufleţire. Pe una scria: „În drum spre California”, iar pe alta: „Râmă, purcelule, sau vei crăpa!”

Ochii lui Peyton se fixaseră pe Clearance şi păreau gata să facă nişte dezvăluiri teribile.

Apoi Peyton privi în pământ şi reluă:

— Câţi eraţi cu toţii?

— Cinci şi cu doamna Silsbee…

— Alte femeii nu mai erau?

— Nu.

— Ridicate şi îmbracă-te, îi zise grav. Păstrează-ţi sângele rece şi mintea limpede! Mă întorc imediat.

Apoi abia îi şopti:

— Se pare că a intervenit ceva care îţi va permite să arăţi celorlalţi că eşti un adevărat bărbat, Clearance.

Uşa se închise şi băiatul auzi aceleaşi zgomote surde scoase de copitele cailor, aceleaşi voci îndepărtându-se treptat.

Începu să se îmbrace mecanic, aproape fără să ştie ce face,

simțind cum teama care se cuibărise în el ia proporții. Aşteptă aproape fără să respire, observând că inima îi bătea la fel ca în clipele când văzuse dispărând convoiul său, cu o zi în urmă.

În sfârşit, nu se mai putu abține, nu mai rezistă acelei aşteptări îndelungate şi se duse să deschidă uşa.

Caravana imobilă era cufundată în linişte, dar o excepție îl frapa în mod straniu, chiar din primele clipe. Dintr-un vehicul se auzea vocea lui Susy, care trăncănea fără nici o problemă. În clipa aceia fu străfulgerat de ideea că totul era legat de ceva ce îl privea pe el în mod cu totul special. Şi atunci sări din căruță şi începu să fugă drept înainte.

Primul lucru care îl miră fu, la vreo două sute de yarzi distanță, masa inertă şi melancolică a unei căruțe ce-i aparținea lui Silsbee. Aceasta era lipsită de boii de tracțiune, de oişte, stând singură şi nemişcată sub cerul orbitor.

Prin apropiere se găseau resturile sfărâmate ale altei căruțe. Roțile din față şi osiile lor dispăruseră, vehiculul se prăbuşise înainte ca un taur căzut sub maiul măcelarului.

Nu departe de acolo, resturile carbonizate şi înnegrite ale celei de-a treia căruțe, în jurul căreia toată trupa lui Peyton părea să fie reunită. Din grup se desprinse doi oameni care duceau un trup inert, mutilat îngrozitor. În momentul acela, a fost observat de ceilalți.

Se auziră imediat strigăte:

— Înapoi! Opriți-l!

Nu-i mai păsa de vântul care se năpustise cu violență asupra sa. Se îndreptă cât putu de repede spre căruța din față, cea în care se jucaseră el şi cu Susy. O mână viguroasă i se puse pe umăr. Era cea a domnului Peyton.

— E căruța doamnei Silsbee, murmură el, cu buzele albe, arătând cu degetul spre vehicul. Dânsa unde este? Unde este?

— Lipseşte, îi răspunse Peyton, împreună cu alte cincisprezece persoane. Ceilalți sunt morți.

— Ea trebuie să fie aici! Îi strigă băiatul, zbătându-se şi arătând spre căruță. Lăsați-mă!

— Clarence, îi zise Peyton cu severitate, strângându-l mai

tare de braț, poartă-te ca un bărbat! Priveşte în jurul tău şi încearcă să ne spui cine erau toți oamenii aceştia.

Acolo se găseau vreo două grămezi de haine vechi ce zăceau la pământ unele peste altele şi, ceva mai încolo, un alt maldăr aşezat într-un loc unde Peyton le ordonase oamenilor săi să le pună.

În acele zdrențe prăfuite, de unde măreția vieții fusese gonită fără milă, nu mai rămăsese nimic care să le facă abjecte şi groteşti. Acolo nu era nimic de speriat.

Băiatul se îndreptă încet într-acolo şi, lucru de necrezut pentru el, teama cumplită care îl cuprinsese dispăruse.

Trecu de la un cadavru la altul, îi recunoscu după diferite indicii sau semne pe oamenii care până ieri fuseseră tovarăşii săi de drum, îi identifică pe toți, ştiindu-le numele fiecăruia în parte.

Oamenii îl urmară, curioşi.

I se părea că abia se putea înțelege singur, că nu-şi pricepea tendința irezistibilă care îl împingea mereu să ajungă la căruța din față.

— Nu-i nimic pe acolo, îi zise domnul Peyton. Am cercetat noi mai devreme.

Dar Clarence, în loc să-i răspundă, merse mai departe spre căruță, iar oamenii îl urmară.

Căruța aceea, mai prost îngrijită, mai dezordonată, mai rudimentară decât i se păruse vreodată, fusese abandonată după ce se răsturnase printre resturi de oase, cutii de metal alb, provizii împrăştiate peste tot, oale, castroane, cuverturi, haine, cu care forma un tot confuz acoperit de praf. Dar, în amestecul acela heterogen, ochii lui Clarence remarcară un rest de stambă destrămată.

— E rochia doamnei Silsbee! strigă el cu însuflețire, repezindu-se ca să urce în căruță.

Mai întâi, oamenii se priviră cu chipuri îngrozite. După o clipă, o duzină de mâini se puseră pe treabă, cotrobăind cu mare atenție, dând deoparte resturile şi sfărâmăturile. Apoi, unul dintre oameni scoase un strigăt de uimire, făcu un salt înapoi, înspăimântat şi furios. Îşi ridică privirea spre cerul nemilos ce părea că zâmbea deasupra lor.

— Dumnezeule! Priviți!

Le arătă chipul doamnei Silsbee, care avea o culoare galbenă ca de ceară şi care abia se vedea printre lucruri. În ochii băiatului, femeia nu mai era aceeaşi, îşi schimbase cu totul înfățişarea. Trăsăturile îmbătrânite, ridurile săpate de atâtea griji în acel chip care îi era familiar cu expresia lui de oboseală, de nelinişte morocănoasă, făcuseră loc acum unei linişti profunde, unui echilibru şi unui repaos cum numai la statui puteai întâlni.

Se aflase de multe ori în preajma ei atunci când trăia, când în ochii copilului apărea dură, chiar răutăcioasă. În momentele acelea însă, băiatul îi contempla imobilitatea de gheață şi se simțea cuprins de remuşcare pentru toate necazurile făcute acelei femei pe care viața nu o menajase nici până în ultima clipă.

Timid, se mai apropie cu un pas.

În clipa când îl făcu, omul care o descoperise pe doamna Silsbee, cu un gest rapid, se grăbi să îşi arunce batista pe urmele de sânge coagulat ale victimei, ca pentru a-i ascunde lui Clarence un lucru înfiorător.

La rândul său, băiatul fu tras înapoi, dar unul dintre cei de. Față murmură, cu buzele albe, câteva cuvinte:

— Dumnezeule mare! Şi ea e scalpată!

CAPITOLUL VI.

A urmat înmormântarea doamnei Silsbee sub o grămăjoară de pietre, o ceremonie care, în ciuda simplităţii sale, păru să impieteze drepturile sacre ale durerii pe care o împărţea cu Susy şi să le provoace o impresie ce-i înspăimânta şi-i îngheţa.

Apoi se numără zile, săptămâni, ce i se părură lui Clarence un vis. Mai întâi a fost o perioadă în care el şi Susy erau ţinuţi departe de treburile zilnice, protejaţi, lucru ce i se păru interesant, dar şi puţin nefiresc şi căruia nu-i acordă la început o atenţie prea mare, dar. De care avea să-şi amintească atunci când ceilalţi îl uitaseră.

Apoi zilele fură marcate de frecvente evenimente copilăreşti, în care o evita pe Susy. Acea incoerenţă şi inexplicabilă comportare se stinseră pe măsură ce timpul se scurgea şi dispărură într-un moment pe care nu-l putea preciza. Noaptea mai era bântuit de viziunea din acea dimineaţă ceri rămăsese încă proaspătă în memorie. Trei sau patru grămezi de haine ce zăceau pe jos, smulgându-i de fiecare regretul că nu le cercetase pe îndelete. Nu-şi putea scoate din minte acea scenă dezolantă a căruţei părăsite, răsturnate în preerie. Nu uitase nici una dintre imaginile vehiculului în care găsiseră cadavrul doamnei Silsbee…

Fiecare membru al convoiului se ţinea la distanţă de el şi aceasta datorită superstiţiilor ce le bântuiau minţile. De aceea, când ajunseră, în sfârşit, la Ford Ridge, un post militar avansat şi îi dădură pe mâna autorităţilor de acolo, băiatului i se păru că se sfărâmă ultima zi a lanţului cu care era legat de trecut.

Noul fel de a vedea lucrurile, ce constituise o adevărată revelaţie pentru cei doi copii, era datorat vieţii specifice într-o garnizoană de la frontieră. Îl cunoscură astfel pe ofiţerul cu o superbă uniformă, cu sabie la centură, o minunată figură de erou, pe care simţea nevoia să-l admire şi să-l imite. Aflară

despre importanța neobişnuită cu care era privit el, Clarence, dar şi Susy, pentru că deveniseră „supraviețuitorii" măcelului provocat de indieni. Li se puseră întrebări pe un ton plin de simpatie, uneori exagerată, despre aventura lor, la care Susy se grăbea să răspundă. De aceea, toate noile întâmplări, mediul deosebit în care ajunseseră, li se păreau un fel de vis raportat la ceea ce trăiseră mai înainte.

Nu găsiră mai puțin ciudate, mai puțin fantastice, nici schimbările produse în drumul caravanei.

Astfel, într-o dimineață, încetară să mai zărească la orizont linia nemişcată, joasă şi întunecoasă şi, cu puțin înainte de prânz, ajunseră printre stânci, copaci şi râuri cu ape repezi şi înspumate.

Pe neaşteptate, după câteva zile, apăru în fața lor un lanț de munți uriaşi, acoperiți de zăpadă şi de nori cenuşii, lată deci ce era linia aceea întunecoasă pe care o vedeau de atâta vreme!

Iar oamenii începură să râdă de ei şi le spuseră că de trei zile traversau deja aceea linie întunecoasă, că aceasta era înaltă cât marele lanț muntos cu vârfurile acoperite de nori, ce se aflase mereu în fața lor, dar fusese ascuns privirii.

Dar Susy era ferm convinsă că toate acele modificări se făceau în timp ce ea dormea. Începu să afle apoi ce însemna să „urci târându-te", lucru nu întotdeauna plăcut.

Clarence, în fericita nepăsare a realității privite prin prisma tinereții optimiste, era convins că, „după atâtea eforturi, n-am urcat mai mult de un deget".

Începu să se facă frig, deşi se găseau în plină vară. De îndată ce cădea noaptea, devenise necesar ca focul de tabără să ardă, spre a se încălzi în jurul lui. În cort aveau o sobă unde se refugiau cei doi copii ca să scape de pişcăturile frigului.

Dar, treptat, trecură şi peste acel obstacol. Ajunseră iar într-o câmpie nesfârşită, arsă de soare.

Totul părea, în continuare, un vis.

Exista însă ceva deosebit de real în oamenii care formau grupul. Li se părea că-i cunoştea dintotdeauna, iar inocenta şi capricioasa imaginație a copiilor îi făceau să îi simtă mai

apropiați de ei decât le fuseseră vreodată defuncții.

Iată cum îl vedeau pe domnul Peyton, proprietarul convoiului. Era atât de bogat, că „n-avea nici un motiv să meargă până în California dacă nu i-ar fi convenit şi nu ar fi vrut să-şi cumpere acolo o bucată de pământ”. De asemenea, era un om al legii şi un „polițist”. Aşa traducea Susy cuvântul „politician”. La postul de la frontieră i se dăduse titlul de nobil şi de judecător. Putea să ordone arestarea oricui ar fi vrut, mai ales că ar fi judecat pe loc persoana respectivă şi că îi ştia pe toți oamenii după numele lor de botez.

Apoi pe doamna Peyton, care în ultimul timp nu se simțise aşa de bine şi căreia doctorul îi prescrisese şase luni de viață în aer curat ca să-şi revină, obligând-o să nu mai locuiască vreodată într-un oraş, nici măcar într-o casă. Ea dorea să o adopte pe Susy de îndată ce „soțul ei s-ar fi înțeles cu părinții fetei şi ar fi pus actele la punct”.

Cât despre Harry, adică Henry Benham, fratele doamnei Peyton şi asociatul domnului Peyton, nu aveau prea multe de spus.

Călăuza se numea Gus Mâner Aurit sau Cerbul Alb. Datorită inițiativei sale şi a rapidității în acțiuni, convoiul evitase atacurile indienilor.

Mai era Bill, cel care mâna vitele cu coarne şi Jim, texanul, cowboyul. Acesta din urmă avea o reputație deosebită pe care şi-o câştigase ca pistolar.

Cam astea ştiau ei despre prietenii lor cu care traversau câmpiile şi aşa îi percepeau. Constituiau, fără îndoială, personaje importante şi neobişnuite.

Dar, fie din curiozitate, fie din instinctul care îl făcea să se teamă că nu va fi înțeles, Clarence se simțea cel mai mult atras de cele două persoane din grup care îi arătau mai puțină bunăvoință, doamna Peyton şi fratele ei Harry.

Lucru obişnuit la copii, uneori chiar la oameni maturi, aprecia prea puțin bunătatea clar exprimată a domnului Peyton şi a celorlalți față de răbdarea de care dădea dovadă Harry şi concesiile politicoase pe care i le făcea lui sora acestuia.

Existau totuşi momente când înțelegea realitatea şi suferea

din acest motiv.

Ajunse chiar să se convingă că, dacă reuşea să câştige măcar o vorbă de recunoaştere a meritelor sale din partea lui Harry sau un surâs din partea doamnei, aceştia îşi luau, ceva mai târziu, revanşa, făcându-l să se îndepărteze de ei.

Dar era aceea intenția lui adevărată?

N-ar fi ştiut să răspundă la această întrebare.

Era totuşi vorba de un băiat de unsprezece ani, care creştea, era puțin mirat de lumea din jurul lui, impresionabil, cu sentimente ce nu puteau fi supuse unui pronostic cert.

În acel timp fu fascinat de un alt om din grup, a cărui situație fusese destul de umilă, prea puțin importantă ca să figureze printre persoanele de seamă din convoi.

Personajul acela era obişnuit din punct de vedere al înălțimii, obiceiurilor, hainelor. La prima vedere nu puteai înțelege motivul pentru care Clarence îl simpatiza. În realitate, era un băiat în vârstă de numai şaptesprezece ani, un golan incorigibil din Saint-Joseph. Părinții săi îl convinseseră pe Peyton să-l ia în convoi, ceea ce l-ar fi rupt de anturajul de lichele din localitate şi l-ar fi adus pe drumul cel bun.

Clarence nu ştia toate acele lucruri, cum nu ştia că flăcăul era cu desăvârşire lipsit de sinceritate atunci când îi povestise că omorâse trei oameni la Saint-Louis, alți doi la Saint-Joseph şi că era căutat de apărătorii legii. De aceea i se şi zicea Jim Hosker Mincinosul.

Cu toate acestea băiatul nu era lipsit de unele calități care îl făceau atrăgător. Pe Clarence, uneori îl fascina, cel mai adesea însă îi inspira neîncrederea. Avea vocea răguşită a celui care aflase de timpuriu totul despre viață, gesturile ce trădau disprețul pentru regulile civilizației obişnuite. Cu toate acestea Jim Hosker cu o figură rotundă, plină de voie bună, avea un caracter căruia nu-i lipsea bunătatea, căci nu fusese cu nimic influențat de rolul de fanfaron şi de ticălos pe care şi-l impusese.

La doar câteva zile după masacru, pe când copiii erau înconjurați de cei care le purta de grijă în tăcere, apăru Jim Hosker în fața lui Clarence, în întreaga lui lumină a

caracterului său.

Jim cel înalt, slab să-i numeri coastele, clătinându-se pe un ponei indian, fu văzut deodată venind şi plecând pe pistă, învârtindu-se în jurul căruţei în care se afla Clarence.

Jim trăgea cu furie de frâu, se prefăcea a fi scuturat de un armăsar nărăvaş, astfel încât nu se ţinea în şa decât datorită curajului şi îndemânării sale.

Se învârtea deci pe acolo, se ducea şi se întorcea, aparent abia stăpânindu-şi poneiul, călărind când pe o parte, când pe cealaltă, ţinându-se în şa cu un singur picior prins în scăriţă. Apoi, printr-un efort supraomenesc, reuşea să se aşeze ca lumea în şa, pentru a prelua conducerea animalului şi a-şi impune voinţa.

Clarence îl urmărea cu gura căscată, plin de admiraţie deşi mulţi dintre conducătorii de căruţe râdeau de fanfaron.

Se auzi însă vocea doamnei Peyton, care îi strigă printr-una dintre ferestrele căruţei:

— Ajunge, Jim, astâmpără-te!

La puţin timp după aceea dispărură atât calul cât şi zăpăcitul său cavaler.

După câteva clipe, Clarence, stupefiat, îl văzu pe marele călăreţ mergând liniştit la pas cu poneiul său, prin praf, în ariergarda convoiului. Animalul său nărăvaş nu mai era decât un liniştit căluţ care semăna cu oricare dintre cei folosiţi la tracţiunea vehiculelor din jur.

Ceva mai târziu, în miezul zilei, îl întrebă pe tânăr cărui fapt se datora schimbarea aceea.

— Vezi, îi zise afectat Jim, nu există în toată trupa noastră nici măcar un singur om care să ştie cu adevărat ce se ascunde în animalele astea. Iar cei care doar bănuiesc, nu au curaj să vorbească despre aşa ceva. De fapt, nici nu le-ar fi de folos să afle că judecătorul are un armăsar, Morgan, care a ucis deja doi oameni, înainte ca el să fie cumpărat şi că va ucide încă unul înainte ca noi să ne terminăm drumul. Uite, chiar cu o săptămână înainte de a vă găsi pe voi, calul mexican pe care îl vezi a plecat luându-mă cu el, în momentul când am încercat să-l leg. Trebuie să-l fi văzut ce salturi făcea pentru a mă arunca din şa! Dar cum aveam

picioarele înfipte bine în scară n-a reuşit. Până la urmă însă am căzut. M-a târât după el, dându-mă cu capul de pământ, vreo două mile. Piciorul îmi era prins în scară, nu avem ce face. Cu mâinile am reuşit să îndepărtez pietrele de pe drum, că să nu mă lovesc cu capul de ele.

— De ce nu ți-ai retras piciorul din scară ca să scapi? îl întrebă Clarence.

— Poate că tu aşa ai făcut, îi răspunse cu dispreț Jim, dar eu acționez altfel. Am rămas la pământ, m-am lăsat târât, până ce am ajuns la o colină cu râpe, aşa încât calul se găsea, la un moment dat, mai jos decât mine. Mi-am folosit mâna ca un arc şi am sărit în şa.

Acțiunea aceea, deşi fu comentată cu un gest prin care Jim puse mâna pe pământ în fața sa şi descrise o parabolă în loc de salt prin aer, se dovedi prea complicată pentru inteligența lui Clarence şi, timid, băiatul îi puse o întrebare mai simplă.

— Dar ce-l făcuse pe cal să o ia razna din senin, domnule Hosker?

— Îi simțise pe indieni, îi zise Jim, aruncând o flegmă cu frunze de tutun, din colțul gurii.

Nu era altceva decât o demonstrație de precizie, de un farmec aparte pentru el.

— Evident, simțise pe unul dintre indienii voştri.

— Dar, obiectă Clarence, luat prin surprindere, ați spus că întâmplarea s-a petrecut cu o săptămână înainte şi…

— Acest armăsar mexican poate simți indienii de la cincizeci, ba chiar o sută de mile distanță, îi răspunse Jim pe un ton deliberat disprețuitor, iar dacă judecătorul Peyton m-ar fi ascultat, dacă n-ar fi fost îngrijorat că se va afla caracterul calului său, am fi putut să-i luăm prin surprindere pe indieni mai înainte ca ei să ne poată vedea. Dar, adăugă el abătut, chiar deziluzionat, în echipajul ăsta nu există oameni cu nerv, cu energie… Nu au nici o valoare, n-au nici o calitate şi ar fi fost de mirare altfel, căci tragem după noi o adunătură de femei, de mucoşi, de tot felul de amărâți. De mult aş fi abandonat hoarda asta fără căpătâi. Mă leagă de aceasta două lucruri, completă cu glas

morocănos.

Clarence impresionat de modul de comportare al lui Jim, care era destul de misterios, uită pentru moment aluzia dispreţuitoare pe care o făcuse la adresa doamnei Peyton şi în care se afla închis şi el.

Se grăbi să-l întrebe.

— Ce lucruri te leagă?

Jim se făcu a nu-l băga în seamă pe băiat, ca şi cum era prea distrat ca să observe tot ce se petrecea în jurul său.

Îşi trase de la o cizmă un cuţit strălucitor şi, după ce-l examina, îl puse la loc, fără grabă:

— Am de pus la punct două treburi, reluă el aproape în şoaptă, deşi nu se afla nimeni prin jur ca să-i audă. E vorba deci de două treburi personale, am de şters două pete din trecutul meu continuă cu un ton tragic, învârtindu-şi ochii ca şi cum s-ar fi simţit privit de cineva. Acele pete vor fi spălate în sânge înainte să plec. Pe aici există unul sau doi oameni în plus şi care fac parte din convoi. S-ar putea să fie Gus Mâner Aurit… S-ar putea să fie Harry Benham… S-ar putea să fiu chiar eu…

Îşi încheie vorbele întunecat lipsit de vlagă.

— O, nu se poate aşa ceva! făcu băiatul, înlăturând ultima supoziţie mai mult din politeţe.

Departe de a-l uşura pe Jim cel întunecat, intervenţia lui Clarence nu-l făcu decât mai suspicios.

— E foarte posibil, zise el, îndepărtându-se brusc de Clarence printr-o mişcare de dans. E foarte posibil să mă crezi un mincinos… Poate crezi, de asemenea, că dacă eşti fiul colonelului Brant, mă poţi obliga să rămân alături de oamenii din expediţia asta… Sau, continuă el, dându-se înapoi cu un alt pas brusc de dans, îţi închipui că dacă ai speriat un copil o să-ţi meargă să faci acelaşi lucru şi cu mine. Poate, mai zise, executând o piruetă dublă prin praf şi bătând în jur cu cizmele, că ai devenit turnătorul judecătorului şi îi cânţi tot ce afli de la alţii.

Ferm convins că Jim se aţâţa în acel fel datorită dansului indian de război pe care îl executa şi că devenea capabil de vreun act de violenţă disperat, dar în acelaşi timp iritat de

acea ultimă şi injustă acuzare, Clarence recurse la vechiul său sistem de tăcere forţată.

Din fericire, în momentul acela se auzi o voce impunătoare, care strigă:

— Unde eşti, Jim Hosker?

Şi ticălosul de Jim Hosker dispăru într-o clipă, aşa cum îi era obiceiul.

Acest lucru nu-l împiedică să vină, după vreun ceas sau două, ca să se învârtă pe lângă căruţa unde se aflau Susy şi Clarence.

De această dată avea aerul unuia care vine pentru a se răzbuna.

Fizionomia lui exprima ferocitatea lipsită de orice remuşcare. Chipul îi era vopsit în manieră indiană şi părul îi venea peste ochi, ameninţător şi sălbatic.

Dar cum, în mărinimia lui, se opri să facă, întunecat şi descurajant, câteva remarci asupra jocului de cărţi cu care tocmai se ocupau cei doi copii, Clarence îşi dădu seama pentru prima oară că toată „ferocitatea" lui se datora mai ales felului în care îşi purta părul.

I se păru ciudat de ce doamna Peyton nu încerca să rezolve situaţia cu o foarfecă bună. Dar Clarence nu se gândi la acest lucru decât după ce încercase, timp de cel puţin patru zile, să se pieptene în aceeaşi manieră.

După alte câteva zile, Jim îi făcu din nou, ca din întâmplare, onoarea de a avea cu el o întrevedere personală.

I se permise lui Clarence să urce, ca un surugiu, pe unul dintre caii de tracţiune ai căruţei, lucru care îl făcu, în consecinţă, să se simtă foarte mândru atunci când Jim se apropie de el călărind poneiul mexican ce avea aerul cel mai ascultător din lume datorită alurii sale greoaie şi şchiopătatului uşor.

— Cam cât crezi, îl întrebă acesta pe băiat, cu un chip întunecat şi, aparent, confidenţial, cam cât crezi că vei obţine pe fetiţa asta, dacă o vei răpi?

— Nimic, îi răspunse Clarence zâmbind.

Probabil că era o dovadă certă a influenţei pe care Jim începea să o aibă asupra lui, căci nici măcar nu făcuse vreo

încercare să pară supărat datorită acelei insinuări de necinste cu care începuse dialogul lor.

— Ar putea deveni o afacere bună dacă n-ar fi vorba de o răzbunare, reluă tânărul.

— Nu, nu e vorba de nici un fel de răzbunare, se grăbi să-i răspundă Clarence.

— Atunci contai pe o recompensă de o sută de dolari dacă bătrânul şi bătrâna n-ar fi fost scalpaţi mai înainte de a ajunge voi la ei. Ai avut ghinion, băiete, nu? Îi mai zise Jim. În orice caz, o să te alegi cu ceva de la doamna Peyton, în cazul în care o va adopta pe aia mică... Aşa, băiete reluă el, ridicându-se deodată în şa, săltându-şi corpul şi privind cu o expresie diabolică prin părul încâlcit ce-i acoperea tâmplele, vrei să spui că n-a fost o afacere aranjată, bine pusă la punct, ceea ce s-a întâmplat?

— Cum? întrebă Clarence.

— Vrei să mărturiseşti aici?

Iar vocea lui deveni extrem de aspră când pronunţă cuvintele acestea:

— Vrei să-mi spui că n-ai plecat după indienii aceia special ca să iei distanţă faţă de acei Silsbee în aşa fel încât să poţi pune mâna pe orfană, pe fetiţa pe care o va adopta doamna Peyton? Poţi să negi asta?

Clarence protestă vehement, energic, Jim, însă, dispreţuitor, nu voia să ţină cont de ceea ce spunea băiatul.

— Nu mă minţii, îi mai zise el, nu ai de ce. Află că ştiu să fiu discret, nu va cunoaşte nimeni adevărul, iar afacerea va rămâne numai între noi doi, adăugă el cu un aer misterios.

Părând, cu abilitate, a împărţi un secret a cărui vinovăţie îl apăsa numai pe Clarence, el se îndepărtă de căruţă tocmai la timp ca să evite reproşurile obişnuite ale superiorului său, conducătorul de vehicul Phil.

Dar fascinaţia funestă a lui Jim nu se exercita doar asupra lui Clarence. În ciuda atenţiei geloase a doamnei Peyton, a tovărăşiei aproape permanente a lui Clarence, a micului cerc de admiratori care o înconjurau mereu pe Susy, Jim reuşi să o abordeze pe mica Evă şi să o tenteze în fel şi chip.

Clarence o găsi într-o dimineaţă cu câteva pene de bâtlan

prinse în părul ondulat. Altă dată fetița fu descoperită că-şi vopsise fața şi brațele cu galben şi roşu, culori pe care mărturisi că le primise în dar de la satanicul Jim.

Doar lui Clarence îi dezvălui adevărata sursă a darurilor acelea, zicându-i:

— Mi le-a oferit Jim, care într-un fel este indian el însuşi. Nu vrea să-mi facă nici un rău. Mi-a spus că dacă vor veni indienii cei cruzi, mă vor crede o micuță din rasa lor şi în felul ăsta voi fi în siguranță. Şi tot Jim mi-a mai spus că indienii care au venit să-i omoare pe mama şi pe tata dacă ar fi aflat de la mine că sunt fata lui, ar fi fugit imediat.

— Dar, remarcă băiatul, întotdeauna practic, nu aveai cum să le spui aşa ceva, doar ştii bine că ai stat tot timpul alături de doamna Peyton când se întâmpla nenorocirea.

— Ba! îi zise fetița, clătinându-şi capul şi fixându-l pe băiat cu ochii ei albaştri şi rotunzi. Nu-mi spune tu aşa ceva, ştii bine că eram acolo!

Clarence se dădu înapoi surprins şi fu cât pe ce să cadă din căruță. Se îngrozi aflând despre capacitatea lui Susy de a exagera lucrurile şi chiar de a minți în față.

— Dar, îi mai spuse el, cu o voce sugrumată de emoție, ştii bine, Susy, că amândoi plecaserăm înainte de…

— Ba! făcu ea cu mult calm, aranjându-şi cu degetele un pliu al fustiței. Nu-mi mai spune aşa ceva. Am fost acolo, am fost de față. Sunt o supraviețuitoare! Au zis-o doar oamenii din fort. Supraviețuitorul a fost în mijlocul evenimentelor şi cunoaşte tot ce s-a întâmplat!

Clarence era prea zăpăcit ca să-i mai răspundă.

Îşi aminti vag faptul că remarcase încântarea lui Susy atunci când căpătase reputația unei supraviețuitoare, acolo, la Fort Ridge. Ea se străduia, evident, într-o manieră copilărească, să tragă un profit cât mai mare din situația aceea.

Ticălosul de Jim Mincinosul nu făcuse decât să o încurajeze în acel sens.

Vreme de o zi sau două, lui Clarence îi fu frică de ea şi se simți mai singur ca niciodată.

Sub influența acelei impresii şi convins că, în fond, relațiile

lui cu Jim nu vor aranja în favoarea sa raporturile cu doamna Peyton sau cu fratele ei, ba chiar înțelegând că era privit ca responsabil pentru apropierea fetiței de Mincinos, comise una dintre acele escapade specifice tinereții, pe care oamenii maturi le judecă mult prea sever şi le condamnă întotdeauna.

Crezând, asemeni celor mai mulți copii, că nimeni nu se ocupa în mod special de el, pentru a nu-l jena, descoperind, ca majoritatea copiilor că dragostea sau preferințele nu au nici o legătură cu meritele sau caracterul, Clarence se lăsă antrenat într-o distracție specifică vârstei lui.

Într-o zi, se răspândi zvonul că prin apropiere se găsea o trupă de bizoni şi că plecarea convoiului fusese amânată cu o zi pentru a organiza o vânătoare condusă de Mâner Aurit şi Benham, la care participau mulți alții. Clarence acceptă propunerea pe care Jim i-o făcuse ceva mai devreme şi anume de a-l însoți în taină.

Pentru a da viață acelui proiect condamnabil, se cerea complicitate şi îndemânare.

Convenіră ca, imediat după plecarea grupului de vânători, Clarence să ceară voie să încalece unul dintre armăsarii de tracțiune, cu care să se plimbe în jurul taberei, permisiune ce-i fusese acordată şi altă dată, fără probleme. Când va ajunge la marginea taberei, se va preface că nu-şi mai poate stăpâni calul, iar Jim va pleca pe urmele lui.

Absența grupului de vânători, a unui mare număr de oameni şi cai, va împiedica să se formeze vreun detaşament care să plece după ei, părăsind astfel tabăra.

De îndată ce urmau să fie liberi, aveau să plece după vânători şi, dacă ar fi fost descoperiți de ei, le-ar fi spus ce se întâmplase, justificându-se în acest fel, dar şi adăugând că rătăciseră drumul spre tabără.

Planul le reuşi.

Îl executară în toate detaliile sale, atât de perfect încât Jim strecură chiar şi o crenguță cu spini sub partea anterioară a şeii, astfel că armăsarul lui Clarence deveni nărăvaş, iar situația mult mai dramatică. Dar băiatul îşi dădu seama de manevră la timp pentru a evita să fie aruncat la pământ.

Porniți cu toată viteza, în strigăte şi fluierături, datorită tertipurilor subtile ale lui Jim, care constituia ariergarda, atât urmăritul, cât şi urmăritorul, reuşiră să ajungă fără probleme pe celălalt mal al râului pe jumătate secat şi a perdelei de sălcii ce adăpostea locul.

Nu plecă nimeni după ei.

Fie că surugii îşi dăduseră seama de manevra lor şi închiseseră ochii asupra acesteia, fie că îi crezură destul de mari pe cei doi pentru a ieşi singuri din încurcătură, fără a fi în pericol de a se pierde, mai ales că se aflau în apropierea grupului plecat la vânătoare, nu se declară alarmă generală.

Răsuflând uşurați şi dându-şi seama, aproximativ, cam în ce direcție plecaseră vânătorii, cei doi porniră mai departe, cu mare veselie.

În fața lor se întindea, până departe, un teren plat, cu o pantă uşoară spre dreapta, ducând la o baltă făcută de râu în una din revărsările sale recente. Balta, amplasată într-un fel de lagună, era ascunsă parțial de copaci groşi şi de mărăciniş, iar dincolo de ea începea câmpia fără de sfârşit, care servea drept păşune bizonilor...

Cu o voce aspră, Jim îi atrase atenția băiatului că animalele uriaşe veneau să bea apă de acolo.

După ce mai făcură o sută de paşi, fură cuprinşi de o mare emoție şi coborâră din şei, căci văzură solul acoperit de urme semicirculare. Jim examina cu atenție pământul, câteva minute, apoi îi arătă, fără frică de a se înşela, drumul urmat de bizoni.

Pentru ochiul neexperimentat al lui Clarence, câmpia semăna foarte bine cu o pajişte obişnuită, fiind lipsită cu totul de romantismul necesar pentru a-i înflăcăra imaginația.

Totuşi, cei doi tovarăşi se opriră şi îşi examinară, ca doi oameni de meserie, armele şi echipamentul de care dispuneau. Obiectele respective, deşi destul de variate, erau descompletate şi necorespunzătoare. Datorită plecării precipitate, Jim fusese obligat să ia doar o puşcă de vânătoare veche, cu două gloanțe, pe care o purta în bandulieră, un revolver cu un sistem de funcționare demodat, ale cărui țevi se învârteau şi porneau la întâmplare

şi care se numea „solnița de piper a lui Allen”, din cauza asemănării sale cu acea ustensilă de bucătărie. În sfârşit, mai aveau un briceag.

Clarence era înarmat în manieră indiană, cu un arc şi săgeți cu care tocmai exersa şi cu o toporişca pe care o ascunsese sub şa, în lateral.

Sărăcia echipamentului lor era totuşi compensată – aşa cum reieşea din povestirile lui Jim – de rezultatele extraordinare produse de acele arme în mâinile „oamenilor pe care îi ştia” şi, de altfel, nu doborâse chiar un taur, cu un glonț norocos, pe care i-l trăsese prin gura deschisă, în timp ce fiara mugea, glonț care îi străbătuse căpățâna dintr-un capăt în celălalt? Iar unul dintre prietenii săi, unul dintre cei mai apropiați, de altfel, aflat în acel moment în puşcăria din Louisville pentru că ucisese un ajutor de şerif, nu se găsise într-o zi singur şi fără cal, neavând alte arme decât un cuțit şi un lassou, chiar în mijlocul unei trupe de bizoni? Ce a făcut? A sărit cu mult calm pe spinarea îmblănită a celui mai uriaş dintre aceştia, s-a prins cu lassoul de coarnele animalului şi l-a forțat să meargă unde a vrut el cu ajutorul cuțitului. A trăi astfel mai multe zile, mâncând carnea pe care o tăia din animalul viu, până când acesta, abandonat de ceilalți din cireada şi epuizat datorită pierderii de sânge, pieri prăbuşindu-se la picioarele învingătorului său, chiar în locul unde începea tabăra spre care fusese condus cu atâta abilitate.

După o asemenea poveste, Clarence rămase puțin nedumerit şi ar fi vrut să pună câteva întrebări. Numai că erau singuri în preerie, uniți datorită unei greşeli înfăptuită în comun, iar întrebările ar fi putut fi cam stânjenitoare pentru Jim.

Un soare magnific apăru într-un nimb strălucitor. Aerul curat le înviora nervii şi, în perspectivele optimiste pe care le producea tinerețea, orice era posibil.

Fundul râului pe care îl traversau era acoperit de crăpături şi găuri ca de obuz, de aceea trebuiau să avanseze cu o anumită prudență.

La una dintre opriri, Clarence percepu un zumzet surd,

monoton, ca o cădere de apă peste un dig. De fiecare dată când încetineau pasul, sunetul devenea tot mai puternic, pentru ca în cele din urmă să fie acompaniat de acea vibrație uşoară a pământului, care nu ştii de unde vine, dar indică apropierea de o cascadă.

Fenomenul acela le inspiră o anumită teamă, fiindcă li se păru că arată o orientare greşită şi că pierduseră pista. Peste numai câteva clipe tresăriră, fiindcă intensitatea lui creştea cu mare viteză.

Împinşi de un straniu instinct, se îndreptară în galop spre lagună. Cum pădurea se rărea în fața lor, Jim observă ceva neobişnuit şi scoase un strigăt de bucurie:

— Iată-i! Ei sunt!

La prima privire, lui Clarence i se păru că de cealaltă parte a râului, întreaga preerie era acoperită de valuri şi de brazde ondulate care veneau către ei. Când aruncă a doua privire, percepu frunțile în mişcare ale unei mari cirezi de bizoni şi, pe flancuri sau în mijlocul lor, într-un nor de praf, oameni ce se mişcau rapid, ca nişte fulgere.

Gândindu-se la apă, idee încă prezentă în mintea sa, percepu turma ca o maree furioasă ce arunca valuri invizibile în direcția lagunei, măturând totul în cale.

Clarence îşi întoarse cu însuflețire ochii întrebători spre tovarăşul său, fără a-i spune vreun cuvânt.

Dar vai! Marele erou, puternicul vânător ce se lăudase atât, îşi pierduse tot sângele rece, ba chiar şi glasul. E drept că rămăsese prins de şa, că se ridicase puțin, cu trupul țeapăn, mut, că luase în mână toporişca şi puşca, dar brațul îi tremura atât de tare că nu se putea controla. Din poziția „împietrită” îi aduse la realitate un zgomot puternic de crengi rupte. Turma forța pătrunderea printre tufişuri şi, deviind puțin în dreapta, se îndreptă chiar spre cei doi băieți.

Acest fapt le spulberă orice urmă a ezitării.

Calul mexican, animal prevăzător şi ager, scoase un nechezat înspăimântat, se întoarse, pornind la galop cu stăpân cu tot. Cedând fără îndoială, unui sentiment de fidelitate, calul mai prăpădit al lui Clarence, un animal de tracțiune, se puse pe goană la rândul său şi curând cele

două animale devotate alergau unul lângă altul cu toate puterile pe care le aveau.

— Unde ajungem dacă ne îndreptăm în această direcție? întrebă naivul Clarence, cu vocea sugrumată.

— Peyton şi Mâner Aurit sunt acolo, în urma noastră şi ne văd! îi răspunse Jim pe nerăsuflate.

Pentru Clarence devenise evident că bizonii erau în fața vânătorilor. Auzise destul în spate zgomotul asurzitor pe care îl făceau copitele atâtor tauri şi, cu mare efort, reuşi să-i strige tovarăşului său:

— Când începem să-i vânam?

— Lasă vânatul! urlă Jim, lăsând să-i scape adevărul în momentele acelea de spaimă. De asta îți arde acum? Nu vezi că ei sunt cei care ne vânează?

De altfel, nu exista nici o urmă de îndoială. Caii îngroziți, fugeau în fața turmei de bizoni speriate, la rândul ei. Reuşiră să câştige o oarecare distanță trecând printr-un defileu foarte îngust, în timp ce bizonii fură obligați să-l ocolească. După numai câteva minute fură însă ajunşi de cireada care venise pe cealaltă parte a lagunei, pe un drum mai scurt, astfel că se găsiră chiar în mijlocul animalelor înfuriate. Pământul vibra sub copitele lor.

Răsuflarea lor, care unea atâtea respirații aburinde, se amesteca împreună cu praful fierbinte pe care îl ridicaseră în aer, astfel că băieții erau pe jumătate orbiți şi sufocați.

Lui Clarence i se păru, foarte vag, că Jim îşi aruncă toporişca la întâmplare asupra unui bizon care se apropiase prea mult de el din lateral.

Cum urmau să pătrundă într-un alt defileu natural, îl văzu pe tovarăşul său apucându-şi puşca şi ochind cu disperare.

Clarence se făcu una cu gâtul întins al calului său. Urmă un fulger orbitor. Cele două focuri porniră dintr-o singură lovitură. Pe Jim reculul îl aruncă într-o parte. Iar pe urmă în cealaltă. Apoi cal şi călăreț dispărură într-un nor de praf.

Puțin mai târziu, calul lui Clarence se opri brusc şi băiatul fu aruncat, peste capul animalului, în şanț. Căzu peste ceva care i se păru un fel de pernă care se mişca, formată dintr-o

blană ondulată şi încurcată. Era spinarea îmblănită a unui bizon imens! Lovitura trasă la întâmplare de Jim cel disperat atinsese animalul la unul dintre picioarele din spate, rupându-i muşchii şi tăindu-i ligamentele genunchiului, astfel că bizonul căzuse în şanţ cu puţin timp înaintea lui Clarence.

Ameţit de şoc, dar întreg şi nevătămat, băiatul se rostogoli pe partea din faţă a animalului care se zbătea.

Reuşi, de bine, de rău, să se ridice.

Nu doar calul său plecase, dar şi cireada de bizoni dispăruse şi i se păru că aude, în faţa lui, strigătele vânătorilor, fără însă a-i vedea.

Evident, nu-şi dăduseră seama că fusese aruncat din şa, iar şanţul îl ascunsese privirilor.

Pantele din jur erau prea abrupte pentru a încerca să le escaladeze cu membrele lui amorţite. Panta pe care se răsturnase se afla în spatele animalului rănit. Clarence încerca să urce panta aceea, păşind încă nesigur, când bizonul, cu ultimele puteri, se ridică în trei picioare gata de atac. Totul se petrecuse atât de repede încât băiatul, mai ales din lipsă de experienţă, nu avu timp să perceapă altceva decât o agitaţie confuză şi dezordonată, nu simţi nici măcar frică. Totuşi, la vederea acelei frunţi enorme, a trupului ce părea că umple tot şanţul, care apăruse pe neaşteptate în calea sa tăindu-i accesul spre singura ieşire, simţi cum i se taie picioarele.

Ochii mari injectaţi de sânge, îl priveau furioşi, dar şi cu surprindere. Nările largi erau atât de aproape de el, încât primul muget furios îl făcu să se dea înapoi ca şi cum ar fi primit o lovitură în plin.

Şanţul nu era decât o adâncitură scurtă şi strâmtă pe care o făcuse natura în mijlocul câmpiei. Dacă s-ar fi dat înapoi numai câţiva paşi, ar fi dat de una dintre marginile acesteia, având în faţă un perete vertical de cincisprezece picioare înălţime. Un pas greşit şi ar fi căzut în coarnele scurte şi îngrozitoare care îl aşteptau, pregătite să-l măcelărească.

Gândul acesta i se păru prea crud, prea îngrozitor.

În ochi îi apărură lacrimi şi, în furia ce-l cuprinse

împotriva destinului nedrept, rămase nemişcat, ținând pumnii strânşi.

Îşi țintui privirea plină de o spaimă copilărească în ochii aceia însângerați. Nu ştia că, datorită puterii de mărire a pupilelor taurului, el Clarence, apărea mult mai mare decât era în realitate, iar animalul, trădat de instinctele sale, din acelaşi motiv, mai lăsase să fugă şi alți vânători în împrejurări similare.

Clarence căuta disperat o modalitate de a ieşi din această situație. Ah! Revolverul! Îl avea încă în buzunar. Îl scoase nervos, aproape fără speranță. Arma aceea era mai mult decât puțin în fața unui duşman de o asemenea mărime, dar era totuşi ceva.

Ochii, cu ochii scânteietori, apoi trase. Nu se auzi decât un zgomot nesemnificativ, apoi altul şi iar, un al treilea. Obiectul acela îşi bătea joc de el! Trase încă o dată, apăsând pe trăgaci cu toată puterea. Atunci se auzi o bubuitură neaşteptată, apoi încă una. Se dădu înapoi. Fără îndoială, gloanțele fuseseră deviate de capul taurului.

Apasă fără speranță iar pe trăgaci.

De această dată se auzi o bubuitură urmată de un muget furios, animalul uriaş îşi izbi capul cu forță de peretele lateral, înfundându-şi cornul stâng în pământul care se prăbuşea chiar lângă ei. De mai multe ori, bizonul îşi băgă şi îşi scoase cornul din perete, aruncând în jur cu pietre şi pământ.

Îi trebui doar o clipă lui Clarence ca să înțeleagă, privind prin norul acela de praf, care era cauza acelei furii. Sângele îi curgea în valuri din ochiul stâng, acolo unde lovise ultimul glonț.

Taurul fusese orbit!

O reacție groaznică se produse atunci. Simți deodată o mare părere de rău care deveni mai puternică decât spaima. Dintr-o dată fu copleşit de aceea senzație.

Deci el făcuse aşa ceva!

Clarence, dezmeticindu-se se strecură prin partea dreaptă a animalului, urcând panta cu toată viteza şi ajungând, în acest fel, în câmpie. Văzându-se acolo, se puse pe fugă, fără

să ştie încotro, fără să-şi aleagă o direcție anumită. Nu se mai gândea decât cum să fugă mai repede de acel muget în agonie, cum să închidă pentru întotdeauna cartea aceea îngrozitoare în care vedea ochiul acela enorm, plutind în sânge.

Deodată auzi chemarea îndepărtată a unei voci iritate.

Aruncă o privire rapidă peste câmpie şi nu văzu nimic. I se păru pustie, dar, uitându-se mai bine, văzu în depărtare doi oameni călare ce se îndreptau către el. Duceau după ei un alt armăsar, care era chiar al său!

Cu senzația de uşurare care îl cuprinse în clipele acelea, simți nevoia înflăcărată de a-şi dovedi simpatia față de ei, dorind să le povestească totul, pe nerăsuflate. Dar, când se apropiară, îi recunoscu pe Mâner Aurit, călăuza şi pe Harry Benham. Văzu că, departe de a împărtăşi bucuria lui că scăpase dintr-un asemenea pericol, fizionomiile lor nu exprimau decât iritarea aşteptării.

Răpus de noua dezamăgire, băiatul se opri şi recăzu în muțenia lui îndărătnică.

— Hai, la naiba, te hotărăşti să vii cu noi sau vrei să mai întârzie convoiul încă un ceas din cauza prostiilor tale? îi zise furios Mâner Aurit.

Puştiul ezită o clipă, apoi urcă maşinal pe cal, fără să scoată un cuvânt.

— Le-am fi făcut un bine dacă am fi plecat şi i-am fi lăsat aici, murmură răutăcios Benham.

Lui Clarence îi trecu prin minte, pentru o clipă, gândul nebunesc de a sări pe pământ, de a le spune să-l lase acolo, abandonându-l. Însă, înainte de a-şi pune gândul în faptă, cei doi plecaseră deja în galop, trăgând după ei calul său cu un lassou, al cărui capăt era fixat de şaua lui Mâner Aurit.

După ce merseră cam două ore, ajunseră convoiul care-şi reluase drumul şi nimeriră în mijlocul grupului format de călăreții de escortă.

Judecătorul Peyton se întoarse către Clarence, puțin nehotărât, dar totuşi binevoitor, dispus să-l primească bine şi să-l ierte.

Băiatul încercă să uite totul.

— Spune-mi băiatule, ce ți s-a întâmplat? Povesteşte-mi tot. Clarence, aruncând în grabă o privire în spatele său, îl văzu pe Jim, care îşi întoarse capul, supărat.

Atunci cu o voce sacadată, povesti cum fusese aruncat în şanț chiar în spinarea bizonului rănit şi cum reuşise să scape din pericolul acela.

Un râs ascuns, abia perceptibil, străbătu grupul ascultătorilor.

Domnul Peyton îl privi foarte serios.

— Dar cum a putut bizonul să cadă aşa la țanc în şanțul respectiv? îl întrebă el.

— Jim Hosker l-a schilodit aşa, trăgând cu puşca în el. Apoi a căzut în groapă, zise timid Clarence. Toată trupa izbucni în hohote de râs.

Clarence, afectat, buimăcit, îşi ridică ochii, dar fu suficient ca să arunce o privire pe chipul lui Jim Hosker pentru a uita de propria umilire. Nu erau crezuți. Iar Jim, care pentru prima dată poate spusese adevărul, era acum victima propriei sale reputații. Îi făcuse de râs.

Singurul episod adevărat, de importanță, care îi marcă viața, singura povestire sinceră pe care o spusese vreodată fusese primită de cei din jur drept o minciună, cea mai mare, cea mai sfruntată, pe care o proferase până atunci.

CAPITOLUL VII.

Incidentul acela de vânătoare, a fost, cea din urmă amintire mai semnificativă a călătoriei sale pe care Clarence îl păstră în memorie. Judecătorul Peyton, adoptând-o pe Susy, ar fi vrut să exercite un fel de tutelă şi de protecţie şi asupra băiatului, numai să obţină consimţământul acelei rude îndepărtate. Doamna Peyton şi fratele ei însă observaseră că prietenia care exista între Clarence şi Jim Hosker avusese rolul de a face din băiat un tovarăş în care Susy nu putea să mai aibă încredere şi chiar judecătorul fu obligat să recunoască faptul că anturajul prost pe care şi-l crease venea în contradicţie cu naşterea şi educaţia pe care şi le atribuia.

Din nefericire pentru Clarence, convins pe deplin că va fi întotdeauna neapreciat, datorită acelei resemnări crâncene în faţa destinului, care constituia trăsătura caracteristică a caracterului său, băiatul era prea mândru pentru a îndrepta impresia respectivă.

Ceda de asemenea, unui sentiment vag de loialitate care îl împiedica să-l abandoneze pe Jim în necazul său, deşi nu avea deloc faţă de ele simpatia pe care o ai pentru cineva egal cu tine. Îl privea pe Hosker ca pe un superior care îi acorda protecţie şi ajutor, de aceea hotărârile sale erau de mare importanţă lucru ce nu trebuia să te mire la un copil de vârsta lui.

De, asemenea, acceptă fără comentarii decizia ce-i fusese anunţată, respectiv că, de îndată ce convoiul avea să ajungă în California, el urma să fie trimis de la Stockton la Sacramento împreună cu o scrisoare explicativă.

Se stabilise totuşi că, în cazul în care nu-şi va găsi rudele, să revină la familia Peyton care urma să se aşeze într-una din văile din sud, unde ei aveau intenţia să cumpere pământ.

Aceste proiecte, perspectiva schimbării, a obţinerii libertăţii şi a întregii fericiri pe care imaginaţia unui copil o

realizează atât de uşor, nu i se păreau foarte apropiate.

Oprirea la Lacul Sărat, traversarea îngrozitorului deşert alcalin şi chiar sălbăticia trecerii prin Sierra nu mai erau în mintea lui decât vagi imagini confuze.

Vederea acelor zăpezi eterne, ondulațiile rândurilor de pini ce se prelungeau la nesfârşit, prima apariție a unei coaste acoperite de ovăz sălbatic, spectacolul oferit de un fluviu cu ape gălbui şi furioase, pe care în fantezia lui le credea încărcate cu aur, toate acelea nu-i produseseră decât emoții trecătoare, uitate foarte repede.

Dar, într-o dimineață, când se opriră în marginea unei aşezări a coloniştilor, cu casele aliniate pe o singură direcție, văzu cum trupa se strânge toată în jurul unui străin care abia ajunsese acolo şi care avea legată de şa o mică pungă de saftian. Scoase din aceasta doi pumni de pepite metalice strălucitoare.

Clarence simți atunci, pentru prima oară, fiorul bolnăvicios şi de neînvins al căutătorului de aur. Abia respirând, ascultă cu mare atenție întrebările grăbite şi răspunsurile nepăsătoare. Aurul fusese scos dintr-un zăcământ aflat la cel puțin treizeci de mile de acolo. Putea să aibă o valoare de aproximativ o sută cincizeci de dolari şi nu era decât partea minerului ce lucrase timp de o săptămână, ajutat de asociați.

Nu era prea mult.

Ținutul începea să fie copleşit de venirea altor căutători pe care însă nu-i mai aştepta mare lucru.

Vorbele veneau cu indiferență de pe buzele omului nebărbierit, plin de praf, îmbrăcat grosolan, care aducea o lopată şi un târnăcop legate pe spinare şi o tigaie pentru prăjeli prinsă de şa.

Dar nici măcar un cavaler în armură strălucitoare n-ar fi avut, în ochii lui Clarence, un efect mai eroic, mai strălucitor.

Ce putea fi mai frumos decât mândrul dispreț din privirea lui în timp ce se uita la convoiul acela cu căruțe confortabile şi ustensilele ce trădau gradul de civilizație ridicat?

— Va trebuie să vă descotorosiți de tot acest dichis dacă vreți să vă apucați de muncit în zăcăminte.

Cum confirmau vorbele acelea gândurile ascunse ale lui Clarence! Ce minunat tablou al libertății era în fața lui!

Călăuza cea pitorească, atotputernicul judecător Peyton, tânărul şi îndrăznețul ofițer, toți aceştia nu era decât nişte oameni nesemnificativi față de eroul din fața lui care purta o bluză flanelată roşie murdară şi ruptă şi cizme mari în picioare.

A te plimba toată ziua în aer curat, a culege acele strălucitoare bucăți de metal, fără vreun studiu, fără metodă, fără sistem, iată ce înseamnă a trăi, mai ales că într-o zi puteai să dai peste acea pepită uriaşă, atât de grea încât nici n-ai fi ridicat-o de jos, acea pepită care valora cât întregul convoi, inclusiv caii! Nu zicea oare străinul că se găsise una ca asta cu câteva zile în urmă la Sawyer's Bar?

Acel bărbat dur, cu surâs nepăsător şi aer de superioritate, făcea o legătură vie între Clarence şi „O mie şi una de nopți". Era încarnarea lui Aladin sau a lui Simbad.

După două zile ajungeau la Stockton.

Clarence, al cărui singur costum fusese peticit în mai multe locuri cu felurite stofe luate din rezervele lui Peyton, constată, cu surprindere că mai avea o uniformă din postav milităresc ce i se cumpărase de la croitorul din Fort Ridge, Fu condus pentru a-şi completa echipamentul într-unui din magazinele generale ce se aflau cam peste tot. Dar, vai! În aceea localitate, unde trăiau numai oameni adulți, nu se găsea mai nimic de îmbrăcat pentru copii de vârsta lui Clarence şi, cu greu, dădură peste efecte date la rebut de stat, o haină de mus şi o jachetă cu butoni de alamă.

Acestui echipament, doamna Peyton îi adaugă o mică sumă de bani pentru diverse cheltuieli şi o scrisoare cu explicații pentru vărul băiatului.

Diligenta urma să plece la prânz.

Lui Clarence nu-i mai rămânea decât să-şi ia rămas bun de la cei cu care călătorise.

Despărțirea finală de Susy începuse cu două zile mai devreme cu câteva lacrimi, câteva cuvinte de îngrijorare, strângeri în brațe şi fata îşi arătă hotărârea fermă de a nu se despărți niciodată de el. Dar neobişnuitul şi noutatea

localităţii Stockton, unde abia sosiseră, atenua mult manifestările de tandreţe şi, datorită unui mic dar pe care i-l oferi Clarence, de altfel, primul împrumut din micul său capital, durerea despărţirii se reduse doar la simple promisiuni că în curând se vor revedea.

Totuşi, când bocceluţa băiatului fu aşezată în locul pentru bagaje al diligentei şi când acesta rămase singur, nu se putu stăpâni şi fugi cât îl ţinură picioarele până la convoi, ca să mai petreacă un minut sau două alături de Susy. Intimidat, bâlbâindu-se, ajunse la căruţa doamnei Peyton.

— Dumnezeule! îi strigă aceasta, cu severitate. Încă nu ai plecat? Vrei să pierzi diligenta?

O clipă mai devreme, în singurătatea pe care o resimţea, i-ar fi răspuns: „da”. Dar nemiloasa înţepătură a doamnei Peyton, care se arătase supărată că îl vede iar, avu un efect neaşteptat asupra lui, picioarele începură să-i tremure şi îşi pierdu glasul.

Nu mai îndrăzni să-i vorbească lui Susy, dar auzi vocea ei, foarte clar, adresându-i-se din fundul căruţei unde stătea:

— Clarence, o să plece diligenta!

Deci şi ea! Ruşinea slăbiciunii sale prosteşti îl făcu să roşească, inima lui iubitoare pulsând spre faţă tot sângele său fierbinte.

— Îl căutam… îl căutam… Doamnă… îl căutam pe Jim… răspunse el cu mare greutate.

Observă expresia de dezgust care apăru pe chipul doamnei Peyton şi simţi o satisfacţie ascunsă pentru acest lucru în timp ce porni înapoi spre diligentă.

Acolo însă, spre marea lui surprindere, îl găsi chiar pe Jim, la care nici nu se gândise şi care privea, abătut, cum se legau ultimele Curele ce ţineau bagajele.

Luând aerul unuia care-i convinge pe ceilalţi călători că se desparte de un complice al crimelor sale, pe care îl va regăsi, fără îndoială, într-o închisoare serioasă şi mare, Jim strânse melancolic mâna lui Clarence şi făcu o scurtă trecere în revistă a celorlalţi pasageri, pe care îi observă pe sub părul ciufulit de pe frunte.

— Dacă o să primeşti veşti despre mine, să-ţi dai seama că

nu e vorba despre altceva decât că i-am părăsit pe cei de-aici, îi zise, cu un glas răguşit, încet, dar cuvintele lui se auzeau foarte clar. Spune-le prietenilor de la Peştera Mortului că pot conta oricând pe mine.

Clarence nici n-avea de gând să meargă pe la Peştera Mortului. Nici măcar nu o cunoştea şi bănuia că nici nu ştia, la rândul său, prea multe despre aceasta. Îl surprinse însă privirea îngrijorată pe care unul dintre călători i-o aruncă lui, unui copil destul de bine crescut, cu ochii cenuşii, ca şi cum s-ar fi mirat că-l vede plecând spre o asemenea destinaţie.

Observaţia îi provocă o stare de plăcere amestecată cu spaimă. Ideea de a pătrunde astfel în viaţă era seducătoare şi periculoasă. Dar entuziasmul pe care i-l provocară armăsarii focoşi ai trăsurii, goana prin câmpie, soarele strălucitor şi gândul că lăsa în urma sa toate obiceiurile care-l legaseră până atunci de ceilalţi oameni din jur, goni din mintea lui orice altă imagine în afară de cea a libertăţii sale totale.

Totuşi încetă pentru o clipă contemplarea acelui viitor luminos pentru a-şi observa mai bine tovarăşii de drum. Curiozitatea lui era cu totul specifică vârstei.

Aşezat ţeapăn pe scaunul din faţă între doi oameni tăcuţi, dintre care unul părea un fermier, iar celălalt avea o profesiune publică, dacă judecai după costumul său negru, Clarence îşi îndreptă în cele din urmă atenţia asupra unei femei îmbrăcată cu un mantou întunecat, cu păr negru, fără pălărie, care, aşezată pe un loc din spate, se făcea că asculta veselă complimentele pe care i le adresau vecinii ei şi mai ales doi bărbaţi ce stăteau pe bancheta din mijloc.

Din poziţia în care se afla, nu-i vedea decât ochii negri care, din când în când, se întâlneau cu ai lui şi păreau să se amuze de curiozitatea nestăpânită pe care i-o arăta. Dar ceea ce îi atrase atenţia în mod deosebit a fost accentul străin din vocea ei muzicală, cu totul diferit de cele pe care le mai auzise până atunci. O consideră, din acel moment, ca având un glas mai plăcut decât cel al doamnei Peyton.

Nu după mult timp, fermierul, vecinul său, îi aruncă o privire protectoare peste jacheta de culoarea mazării şi nasturii din alamă şi îi zise vesel:

— Hei, micuțule, vii dintr-o călătorie pe mare?

— Nu, domnule, îi răspunse el bâlbâindu-se dintr-un drum lung şi greu pe care l-am făcut prin preerie.

— Asta înseamnă că faci parte din echipajul unei corăbii care străbate câmpia.

Remarca provocă un râs la care fu părtaş şi Clarence.

Când râsul se stinse, băiatul se grăbi să-i explice că respectiva corabie nu era altceva decât o căruță de imigrant.

— N-am găsit, explică el în timp ce aruncă o privire naivă spre ochii negri de pe bancheta din spate, n-am găsit altceva ca să îmbrac la Stockton. Presupun că oamenii de acolo nu s-au gândit niciodată că pot exista copii în California.

Simplitatea vorbelor sale avu un efect vizibil asupra celorlalți pasageri, căci oamenii care ocupau locurile din față se întoarseră, după un cuvânt spus de doamnă, abia şoptit şi priviră spre el, curioşi.

Clarence roşi puțin şi rămase tăcut. După un timp diligenta îşi încetini mersul. Urcară o pantă.

De fiecare parte a drumului se ridicau plopi uriaşi de care atârnau, ici şi colo, tulpini şi frunze de vie sălbatică.

— Ah, ce frumos e! spuse doamna, scoțându-şi pe geam capul acoperit de un voal negru. Mi-ar sta bine cu puțină viță de vie prinsă în păr.

Stângaci, unul dintre bărbați încercă să smulgă o crenguță prin fereastra diligentei.

Acest gest îl inspiră imediat pe Clarence. Când trăsura începu să urce următoarea colină, el făcu asemenea unui alt călător, sări pe pământ şi, în vârful colinei, prinse iar diligenta, ținând în mâna zgâriată o crenguță de vie sălbatică.

O întinse apoi unui om aflat pe bancheta din mijloc, zicându-i politicos şi grav:

— Pentru doamna... vă rog...

Vecinii lui Clarence schițară imediat câteva zâmbete.

Femeia clătină din cap pentru a arăta că accepta cu multă plăcere darul, pe care şi-l prinse imediat, cochetă, în părul lucios.

Omul în negru, care stătea chiar lângă Clarence şi care nu

vorbise deloc până atunci, se întoarse către el şi îi spuse destul de sec:

— Dacă vei continua aşa, micuţule, cred că n-o să ţi fie greu să-ţi găseşti un costum de bărbat pe măsura ta, chiar înainte de a ajunge la Sacramente.

Clarence nu înţelese mai nimic din acele vorbe, dar remarcă faptul că oamenii care stăteau pe bancheta din mijloc deveniseră foarte serioşi şi că doamna se uita numai pe fereastră.

Trase deci concluzia că făcuse un lucru prost atunci când vorbise despre hainele lui. Trebuia să încerce să pară mai bărbat.

Două ore mai târziu, i se prezentă o ocazie favorabilă în acel sens. Trăsura se opri în faţa unui han ridicat în marginea drumului.

Doi sau trei dintre călători coborâră pentru un păhărel servit la tejghea.

Vecinii săi din dreapta şi din stânga discutau liniştit despre colinele de nisip şi terenurile inundate din San Francisco. Glumeţii ocupanţi ai banchetei din mijloc erau foarte ocupaţi cu doamna.

Clarence cobora atunci din diligentă şi intră, ostentativ, în restaurant. Se dezumflă puţin când văzu că barmanul şi clienţii nu-i acordau nici un fel de atenţie. După un moment de ezitare, reveni la diligentă şi îi deschise grav portiera.

— Aţi dori să serviţi ceva la bar alături de mine? i se adresă Clarence politicos pasagerului ce părea a fi un fermier şi care se purtase frumos eu el până atunci.

Se făcu linişte deplină.

Cei doi oameni de pe locurile din mijloc se întoarseră cu totul pentru a-l vedea mai bine.

— Comandantul vă întreabă dacă doriţi să serviţi ceva cu el, explică unul dintre oameni adresându-se foarte serios prietenului lui Clarence.

— Cum? Da, sigur, sigur că da, răspunse gentlemanul, pe faţa căruia sobrietatea luase locul surprizei.

— Poate că şi dumneavoastră, împreună cu prietenul dumneavoastră, veţi accepta aceeaşi invitaţie? întrebă timid

băiatul pe domnul care dăduse explicațiile cu puțin timp înainte. Vă invit şi pe dumneavoastră, i se adresă omului în negru.

— Într-adevăr, domnilor, nu văd cum am putea refuza o asemenea invitație, zise acesta din urmă, ridicându-se cu cel mai solemn aer posibil şi chemându-i şi pe ceilalți. Unui asemenea gest de politețe, făcut de prietenul nostru atât de distins, nu-i poți răspunde altfel.

— Am remarcat, de altfel, domnule, că hotărârea Comandantului nu e o glumă, îi răspunse altul, cu aceeaşi sobrietate.

Clarence ar fi dorit să nu se discute atât despre prima sa încercare de a se arăta ospitalier, dar cum ei coborau din trăsură foarte serioşi, se grăbi să treacă înaintea lor, nu fără a fi puțin speriat, pentru a fi primul la tejghea.

Acolo din nefericire, pentru că era atât de mic încât depăşea doar cu puțin marginea tejghelii, barmanul nu-i acorda nici o atenție. Abia după câteva încercări nereuşite şi după ce omul în negru îi făcu rapid cu ochiul celui care servea în bar, acesta îşi stăpâni zâmbetul şi deveni foarte serios.

— Comandantul face cinste, îi zise sobru omul în negru, privind spre Clarence respectuos. Eu aş servi un whisky bun. Cât despre Comandant, cum abia a venit în ținutul ăsta şi nu e obişnuit cu aerul de aici, cred că doreşte o limonada gazoasă.

Clarence se hotărâse ca să ceară whisky, alături de ceilalți, dar din politețe nu contramanda ordinul dat de invitatul său şi fu puțin încurcat de ceilalți clienți care păreau a se grupa în jurul lui şi al invitaților săi, pe chipurile cărora nu citea decât indiferența față de acel lucru.

Ceru repede:

— Limonada cu lămâie pentru mine, vă rog frumos.

— Comandantul are dreptate, domnilor, zise barmanul fără a schița vreun zâmbet, aplecându-se pentru a şterge tejgheaua, o figură de indiferență profesională. O să aibă vreme de băut lichioruri tari tot restul vieții. De altfel, întotdeauna cel care schimbă ținutul solicită o limonada cu

lămâie.

— Poate, îi zise Clarence radios, veţi accepta şi dumneavoastră să serviţi ceva cu noi?

— Domnul este prea bun cu mine.

Cred, vorbi omul cel înalt, ridicându-se şi el mai ceremonios ca niciodată, că putem face un toast. Să bem în sănătatea Comandantului!

Se bău cu solemnitate.

Clarence simţi că obrajii îi ardeau şi emoţia îl făcu să înghită limonada în sănătatea sa în acelaşi timp cu ceilalţi.

Totuşi, era dezamăgit văzând că oamenii nu se arătau atât de veseli pe cât şi-ar fi dorit. Se mira să-i vadă atât de afectaţi când beau împreună. Şi îi veni ideea că poate totul costa foarte mult.

Îşi ţinu punga la vedere, pregătit să o folosească. Ca să fie sincer, îi plăcea să plătească tot ce consumaseră ceilalţi, pentru a se arăta un om independent, un adevărat bărbat ce-şi putea permite o asemenea plăcere.

Barmanul aruncă o privire experimentată peste tejghea.

— Aţi dat de băut la toată lumea prezentă în sală. Asta înseamnă cam douăzeci de dolari, dacă facem socoteala rotundă. Douăzeci de dolari!

Clarence simţi cum îi trece un fior, chiar prin inimă. Auzise vorbindu-se despre preţurile exagerate din California. Dar chiar atât?! I se ceruse jumătate din mica lui avere! Totuşi, printr-un efort supraomenesc, reuşi să nu-şi piardă cumpătul şi, cu degetele tremurânde, să numere suma respectivă.

Observă un amănunt ce i se păru curios şi care nu-i prea conveni, anume comportamentul unor domni.

Cei din jurul său îşi lungeau gâtul peste umărul său pentru a-i vedea conţinutul pungii, deşi omul cel înalt dăduse deja explicaţiile cuvenite, zicându-le:

— Punga Comandantului are ceva deosebit. Permiteţi? îl întrebă el, luând-o din mâinile lui Clarence. E o pungă model nou şi merită să fie văzută.

O dădu apoi unui om din spatele său, care o trecu altuia, mai în urmă în timp ce restul se minunau:

— Chiar că e nouă, e făcută după ultima modă. Remarcile lor îi permiteau lui Clarence să-şi dea seama cam pe unde se găsea punga lui.

Apoi aceasta ajunse la barman, care ceru şi el să arunce o privire asupra ei şi insistă să o pună chiar el în buzunarul băiatului, de parcă în asta consta meseria lui.

Conducătorul diligentei începu să strige:

— Să urce toată lumea!

Călătorii se grăbiră să-şi reia locurile şi incidentul se sfârşi brusc.

Apoi, Clarence fu surprins să-şi vadă prietenii careul înconjuraseră cu atâta atenție că nu-l mai băgau în seamă, toți fiind interesați de apariția unui nou călător, un om politic din San Francisco. Pe băiat îl uitaseră parcă de tot.

Femeia fără pălărie îşi schimbase locul şi nu i se mai vedea chipul.

Fu atât de deziluzionat şi abătut pe cât se arătase de plin de speranță înainte. Pentru prima oară resimțea toată amărăciunea pe care i-o trezea faptul că reprezenta mai nimic pentru lume, că nu se putea adapta vieții noi ce-l înconjura.

Căldura şi legănatul trăsurii îl cufundară într-un somn uşor.

Când se trezi, îşi dădu seama că cei doi vecini ai săi coborâseră la o stație de pe rută, în timp ce el era dus în lumea viselor. Evident, nu se gândiseră nici măcar să-şi ia rămas bun de la el.

Află de la ceilalți călători că omul cel înalt era un bun cunoscător al jocurilor de noroc, iar celălalt, care părea un fermier, era de fapt un negustor bogat.

Clarence crezu că înțelege de ce acela din urmă îl întrebase dacă vine după o călătorie pe mare, iar că denumirea de Comandant ce-i fusese dată nu era decât o glumă.

Îi părea rău că plecaseră, mai ales că ar fi vrut să le vorbească despre rudele sale din Sacramento, pe care urma să le găsească.

Alternând între somn şi realitate, băiatul ajunse, în cele din urmă, la capătul călătoriei cu diligenta.

Se făcuse noapte, dar cum în noaptea aceea plecau multe steamere, magazinele şi oficiile oamenilor de afaceri erau încă deschise. Domnul Peyton aranjase cu vizitiul diligentei ca băiatul să fie dus până la adresa unde locuia ruda sa, pe strada Jordan. De altfel, Clarence ştia adresa pe de rost.

Băiatul fu însă dezamăgit când văzu că acolo unde fu dus nu se afla decât o mare casă de comerț sau o bancă.

Coborî totuşi din diligentă şi, ținând în mână pachețelul său, intră în edificiu, în vreme ce vehiculul se îndepărta.

Se adresă unuia dintre funcționarii de acolo, deşi toți păreau foarte ocupați, întrebându-l unde îl poate găsi pe domnul Jackson Brant.

Nu exista însă în casa aceea nimeni cu un astfel de nume, iar banca ocupase dintotdeauna edificiul respectiv. Nu cumva greşise numărul casei?

Nu putea fi vorba de o eroare. Numele rudei sale, strada şi numărul casei erau exact acelea.

Funcționarul îi ceru să aştepte o clipă. Era posibil ca unul dintre clienți să-i fi dat băiatului adresa băncii.

După ce emise o astfel de ipoteză, funcționarul se duse ca să se intereseze la contabilitate.

Clarence îl aşteptă, cu inima bătând să-i spargă pieptul de emoție şi îngrijorare. Omul reveni.

Prin registre nu exista nici un client cu numele acela. De Jackson Brant nu auzise nimeni dintre cei care lucrau acolo.

Pentru o clipă, biroul de care se sprijinea copilul păru că se înmoaie sub greutatea lui.

Fu obligat să se prindă cu mâinile de un obiect bine fixat de perete pentru a nu se prăbuşi.

Nu dezamăgirea lui profundă era cauza stării sufleteşti prin care trecea. Nici măcar gândul că viitorul devenise disperat. Nici mândria rănită de ideea că fusese păcălit cu bună ştiință de domnul Peyton, într-o împrejurare ce părea mai penibilă ca oricare alta prin care trecuse până atunci. Toate acele lucruri nu reprezentau nimic pe lângă faptul că fusese înşelat, mințit, tratat ca un nimic!

De altfel, înțelegea pentru prima dată, iluminat ca de fulger, că sentimentul nedreptății ce-l însoțise întotdeauna,

ducea la ceea ce pățise, la acea urâtă manevră a unui plan ce nu avea alt scop decât îndepărtarea lui de nişte oameni ce nu-l doreau. Se debarasaseră de el cu bună-ştiință…

Părinții lui, de asemenea, îl făcuseră pierdut, de parcă ar fi fost un câine sau o pisică şi i-ar fi incomodat cu prezența lui.

Poate că acele gânduri i se citeau pe chip, pentru că funcționarul, privindu-l, îl pofti să stea pe un scaun măcar câteva clipe. Apoi dispăru din nou în interiorul acela misterios.

Clarence pierdu noțiunea timpului şi nu mai ținu cont cât rămase acolo şi nici ce se petrecea în jurul său.

Gândurile îi zburau în toate părțile, dar el rămase nemişcat, abia respirând.

Îşi aminti apoi că se întrebase mirat de ce funcționarul îl conduse dincolo de uşa de la contabilitate într-o cameră unde se aflau numeroase birouri, apoi mai trecură de o uşă cu geam şi pătrunseră într-o încăpere în care un om foarte ocupat scria ceva la o masă de lucru.

Omul nu-şi ridică privirea spre el. Se opri din scris doar pentru a pune sugativa pe hârtia din fața sa.

Apoi îi spuse pe un ton tăios:

— Aşa deci. Ai fost expediat pe adresa cuiva care se pare că nu exista şi pe care nimeni nu-l poate găsi, nu? … Nu am timp de asta, îi zise pentru că băiatul îi strecurase sub ochi scrisoarea pe care o avea de la domnul Peyton. Nu pot citi nimic în momentul de față. Presupun că doreşti să fii trimis înapoi la Stockton.

— Deloc, abia putu să rostească băiatul.

— Cum? Asta înseamnă că ştii pe cineva de pe aici?

— Nu cunosc pe nimeni. Din cauza asta m-au şi trimis aici, zise Clarence dintr-o pornire disperată.

Era foarte nervos, mai ales pentru că simțea cum lacrimile îi cotropesc privirea.

Ideea aceea păru să-l amuze pe bărbat.

— Cred că ai dreptate, îi zise, zâmbind spre hârtia din fața sa. Ai ceva bani?

— Cam puțini.

— Cât?

— În jur de douăzeci de dolari.

Bărbatul trase un sertar de lângă el şi, fără a privi spre băiat, luă două monede de aur de câte zece dolari fiecare.

— Mai adaugă la ceea ce ai încă douăzeci de dolari, îi zise el, punând banii pe masă. În felul acesta te vei putea descurca. Dacă nu vei reuşi, vino înapoi la mine.

Apoi îşi înmuie iar pana în cerneală, gest semnificativ ce însemna că întrevederea luase sfârşit. Clarence respinse cele două monezi.

— Nu sunt un cerşetor, îi spuse el, supărat.

De această dală, bărbatul îşi ridică privirea şi îl examina cu ochi pătrunzători.

— Nu eşti un cerşetor? Dar eu par a fi?

— Nu, se bâlbâi Clarence, privindu-l chiar în ochi pe omul acela impozant.

— Şi totuşi, dacă aş fi în situația ta, aş lua aceşti bani şi aş fi mulțumit.

— Doar dacă îmi veți permite să vi-i înapoiez mai târziu, zise Clarence dezorientat şi speriat la gândul că îl acuzase, fără să vrea, pe cel din fața sa.

— Îți permit, îi răspunse bărbatul, aplecându-se din nou asupra hârtiei de pe birou.

Clarence luă banii şi îşi scoase punga cu neîncredere. Era însă prima oară când o atingea de când îi fusese înapoiată la bar şi se miră văzând-o plină şi grea. Era atât de plină, că nişte monede se rostogoliră pe jos.

Bărbatul îşi ridică brusc ochii spre el.

— Mi-ai spus că nu ai decât douăzeci de dolari, îi strigă el, surprins.

— Domnul Peyton mi-a dat patruzeci, îi răspunse Clarence stupefiat, înroşindu-se. Am cheltuit douăzeci ca să plătesc băutura la bar şi… şi…

Începu să se bâlbâie.

— Nu ştiu de unde au apărut atâția, încheie el.

— Ai cheltuit douăzeci de dolari pe băutură? Îi zise uimit omul, punând pana deoparte şi ridicându-se de pe scaun spre a-l privi mai bine pe băiat.

— Da… Vreau să spun… Am oferit de băut câtorva domni

din diligentă, la răscrucea Davidson.

— Le-ai dat de băut tuturor?

— Nu, domnule, numai la patru sau cinci dintre ei şi barmanului. Dar totul e. Foarte scump în California, credeți-mă că ştiu ce spun.

— Adevărat, dar am impresia că lucrul acesta nu te-a afectat prea mult, îi zise bărbatul, privind spre punga lui.

— Mi-au cerut punga să o vadă, continuă Clarence agitat. Aşa s-a întâmplat... Cineva a pus bani în ea, din întâmplare...

— E firesc, făcu omul, ursuz.

— Da, da, aşa cred că s-a întâmplat, zise Clarence puțin uşurat, dar destul de încurcat de privirea apăsătoare a celuilalt.

— Atunci, fireşte nu mai ai nevoie de cei douăzeci de dolari ai mei?

— Dar, făcu Clarence, nu sunt banii mei, trebuie să-l găsesc pe cel căruia îi aparțin şi să-i dau înapoi... Poate, adăugă el timid, că ar fi bine să-i las aici, la dumneavoastră şi să-i cer înapoi, atunci când îi voi găsi pe cel căruia îi aparțin, sau mai bine să-l trimit chiar pe el aici.

Şi, cu cea mai mare seriozitate, separă ceea ce era în plus de ceea ce îi rămăsese din banii dați de către domnul Peyton şi de banii oferiți în dar. Surplusul era cam de patruzeci de dolari.

Îi puse pe birou, în fața bărbatului care, fără a-şi ridica privirea de pe el, se sculă în picioare şi deschise uşa.

— Domnule Reed!

Funcționarul care-l introdusese acolo pe Clarence se ivi în prag.

— Deschideți un cont pentru... pentru...

Se opri şi se întoarse întrebător către Clarence.

— Clarence Brant, răspunse băiatul agitat.

— Pentru Clarence Brant. Luați banii aceştia ca depunere şi dați-i o chitanță.

Apoi tăcu, în vreme ce funcționarul se retrăgea aruncând o privire uimită peste bani.

Bărbatul îl privi drept în ochi pe băiat şi îi zise:

— Cred că vei face ceea ce ai spus.

Se retrase la biroul său şi se apucă iar de muncă.

Nu e nimic extraordinar în faptul că băiatul care, doar cu câteva clipe mai devreme se prăbuşise datorită amarei sale dezamăgiri, datorită disperării cauzate de abandonarea sa de către propria lui familie, simțea în momentele acelea că devenise un personaj ce se bucura de o mare independență şi putere.

Intrase doar în banca respectivă ca un copil lipsit de protecție, nu ca un cerşetor, idee pe care nu o admisese nici măcar bărbatul acela important şi ieşise ca un client! Avea o depunere! Se lansase în afaceri, ca toți clienții aceia care se îngrămădeau în birourile de la intrare, iar transformarea lui avusese loc sub ochii uimiți ai funcționarului care se arătase atât de milos față de el!

Iar el, Clarence, vorbise direct cu omul acela important al cărui nume era scris chiar pe uşa băncii…

Era o personalitate despre care tovarăşii săi din diligentă vorbiseră cu mare admirație.

Era un bancher cunoscut în toată California!

Părea oare de necrezut că băiatul, plin de speranță şi de imaginație, uitase de orice altceva, inclusiv scopul vizitei sale în acel oraş şi chiar faptul că el nu privea banii aceia ca fiind ai lui, că îşi pusese pălăria de-a curmezişul şi că începu să rătăcească pe străzile de acolo în căutarea norocului de care nu se mai îndoia?

După două ore, bancherul primea un alt vizitator.

Acesta era bărbatul care călătorise cu Clarence în diligentă şi i se păruse a fi fermier.

Era, evident, o persoană privilegiată, fiindcă fu imediat introdus în biroul bancherului sub numele de căpitanul Stevens.

În finalul unei întrevederi de afaceri ce se desfăşură pe un ton familiar, căpitanul întrebă nerăbdător:

— A venit vreo scrisoare pe numele meu?

Bancherul, foarte ocupat cu socotelile sale, îi indică cu vârful penei sale compartimentul marcat cu litera S dintr-un dulap ce cuprindea numeroase asemenea căsuțe de scrisori.

După ce trie corespondența, căpitanul se opri, ținând un plic în mână.

— Ia priviți, domnule Carden, sunt aici câteva scrisori, pentru un individ pe nume Silsbee. Se găseau aici şi acum câteva luni, când am mai trecut pe la dumneavoastră. Asta s-a întâmplat, mai precis, acum zece săptămâni.

— Şi?

— E vorba despre un om din districtul Pilke, ucis, din nefericire, de indienii din preerie. Ziarele din San Francisco au dat ieri toate detaliile necesare. Plicul acesta era pentru el. Observați că nu era ştampila poştei? Cine l-a lăsat aici?

Domnul Carden chemă un funcționar.

Se stabili astfel că scrisoarea fusese lăsată acolo de un anume Brant Fanquier pentru destinatarul ce urma să ajungă în oraşul lor.

Căpitanul Stevens Surâse:

— Brant a fost prea ocupat cu traficul pentru a se mai gândi la scrisoarea asta şi, de când cu povestea aceea cu împuşcăturile din Angels, am auzit că a fugit undeva, pe coasta de sud. Cal Johnson, vechiul său tovarăş, se afla, în după-amiaza asta, în diligenta ce venea din Stockton.

— Ați venit cu diligenta de la Stockton chiar în după-amiaza asta? îl întrebă Cardan ridicându-şi ochii spre el.

— Da, am mers până la stația de la Zece Mile, iar restul drumului l-am făcut călare.

— Ați remarcat cumva un omuleț deosebit, cam atât de înalt, care pare un şcolar fugit de acasă?

— Dacă l-am remarcat! Bineînțeles, din moment ce mi-a oferit şi de bău. T!

Carden sări în sus:

— Deci n-a mințit!

— Nu. L-am lăsat să ne invite, dar apoi ne-am înțeles ca puştiul să nu iasă în pierdere. Dar ce aveți? Ce ați pățit?

Domnul Carden ajunsese însă în biroul de la intrare, lângă funcționarul care-l primise pe Clarence.

— Vă amintiți de micuțul Brant pe care mi l-ați adus în birou?

— Desigur, domnule.

— Unde s-a dus?
— Nu ştiu, domnule.
— Căutaţi-l peste tot, cum ştiţi, duceţi-vă prin toate hotelurile, restaurantele, birturile, pe oriunde ar putea fi. Luaţi pe cineva cu dumneavoastră dacă nu vă descurcaţi singur. Aduceţi-l însă degrabă aici!

Se făcu aproape miezul nopţii, când funcţionarul reveni, după căutări zadarnice.

Veni miezul nopţii, ceasul când pleca şi curierul maritim. Magazinele străluceau de lumini, ca şi băncile, saloanele pentru băuturi, casele de jocuri de noroc.

Străzile erau încă străbătute de oameni grăbiţi, mânaţi pe acolo de noroc, ambiţii, plăcere sau dorinţa de a ucide. Dar, printre ecourile atâtor paşi greoi nu se auzea deloc cel uşor al unui copil nevinovat, ai fânului, care parcă dispăruse pentru întotdeauna.

CAPITOLUL VIII.

Când ieşi din bancă şi se trezi în strada aglomerată lui Clarence îi fu limpede că pornea la întâmplare în lume şi că nu trebuia să dea socoteală nimănui pentru faptele sale. Cu inima încălzită de speranţă se hotărî să se îndrepte spre cele mai apropiate mine de aur. Nici nu se putea gândi să se întoarcă înapoi la domnul Peyton şi la Susy în postura în care se afla, aceea a unui copil nedorit, abandonat.

Plănuise să-şi cumpere un fel de echipament asemănător celui purtat de mineri şi apoi să pornească la drum, sigur, mai întâi va mânca ceva. Dar, chiar dacă una dintre marile plăceri pe care şi-o propusese cu multă fantezie era libertatea completă de a-şi comanda masa într-un restaurant, el deveni subiectul unei astfel de curiozităţi în primul local în care intră, încât fu nevoit să iasă şi să închidă uşa pe dinafară, bâlbâind toate scuzele de rigoare. Să fi fost datorită înălţimii sale, a costumului pe care îl purta, a neobişnuinţei cu astfel de locuri?

Cert este că nu mai avu curajul să facă o altă tentativă.

Găsi ceva mai încolo o brutărie, de unde luă o bucată de turtă dulce şi bău un sifon cu lămâie. Din băcănia aflată în vecinătate cumpără puţin hering afumat, carne de vită şi biscuiţi, acestea urmând să devină proviziile necesare pentru tabără.

Abia apoi începu să caute echipamentul propriu-zis.

Şi-l procură în decurs de o oră, pretextând că era pentru un prieten de-al său, pentru a evita întrebările indiscrete. Se alese astfel cu o cratiţă, o cuvertură, o lopată şi un târnăcop. Le duse pe toate la brutărie, în acel magazin modest, care deveni şi cartierul general al expediţiei sale. Făcu rost şi de o pereche de cizme foarte mari, care îl făceau de nerecunoscut, ascunzându-i pantalonii de marinar până la genunchi. Şi le va pune abia la intrarea în mină. Pentru că va fi o mină de aur, nu-i aşa!

Oricât de neexperimentat, ar fi fost, prețurile acelor obiecte i se părură enorme. Când își termină cumpărăturile, constată că din tot capitalul său nu mai rămăseseră decât patru dolari! Totuși, mulțumită iluziilor pe care și le face orice copil, obiectele acelea grosolane, ce constituiau echipamentul său, i se păreau mult mai valoroase ca aurul cu care le plătise și dădu dovadă de o plăcere naivă, văzând forța de transformare a banilor.

În orice caz, contactul cu mulțimea agitată care cutreiera străzile accentuase, în mod ciudat, starea lui sufletească de copil părăsit. În același timp, veselia și brutalitatea mulțimii începeau să-l îngrijoreze.

Privirile ce i se aruncară în timp ce trecea pe lângă localurile de dans și creaturile acelea îmbrăcate în haine de culori foarte vii care se învârteau pe acolo, neavând altceva feminin în afara îmbrăcămintei, strigătele, cântecele zgomotoase ce se auzeau dinspre sălile din jur, bețivii și scandalagii care se adunau în ușile cabaretelor sau făceau glume de prost gust pe străzi, toate acestea îl descurajau și îl speriau.

Știa deja ce însemna o companie necioplită, dar oamenii pe care-i cunoscuse până acum fuseseră totuși serioși, muncitori și disciplinați. Exista în acea vulgară depravare un anumit lucru neplăcut, ceva care-i producea greață și îl îndepărta de iluziile pe care și le făcuse.

Mai târziu se auzi o bubuitură de pistol în mijlocul unui grup aflat nu departe de el.

Mulțimea se dădu puțin la o parte și zări un om care abia se putea ține de un zid. Acesta se prăbuși apoi, plin de sânge. Mulțimea se strânse la loc, ca mai înainte, lucru care i se păru lui Clarence, în același timp, curios și înfiorător, dar îl revoltă mai puțin decât distracțiile brutale și necioplite.

Într-una din acele busculade fu cât pe ce să fie strivit de o ușă batantă, care însă cedă presiunii și ochii săi mirați percepură o sală lungă, puternic luminată și strălucitor împodobită, unde se aflau mulți oameni tăcuți, aparent solemni, preocupați și neatenți, care nu băgară în seamă strigătele și nici măcar zgomotul făcut chiar de ușă.

Oameni de tot felul, de orice condiție socială, îmbrăcați neglijent sau aranjați la patru ace, erau uniți în locul acela de o vrajă necunoscută ce-i făceau tăcuți şi foarte atenți la ceva anume. În fața lor, pe mese, se găseau cărți, monezi de aur şi bani în teancuri. Până la el ajunseră zgomotul provocat de rostogolirea unei bile de fildeş şi repetarea, pe un ton oficial, marcat de indiferență, a unei fraze ce i se păru lipsită de orice sens..

Dar intuiția lui de moment îl făcu să înțeleagă. Se afla în fața unui salon de jocuri de noroc.

Încurajat de liniştea aceea, de atmosfera plină de seriozitate, de certitudinea că toți oamenii de acolo păreau prea ocupați pentru a mai fi atenți şi la el, băiatul se apropie cu timiditate de una dintre mese.

Pe aceasta se găseau etalate un mare număr de cărți şi pe fiecare din aceste era plasată o sumă de bani.

Privind chiar lângă el, Clarence observă în fața lui o carte pe care încă nu se afla nimic.

Un jucător izolat, care era lângă el, îl privi cu multă curiozitate, apoi puse douăzeci de dolari de aur pe cartea aceea.

Fiind absorbit de imaginea sălii pline de mese şi de jucători, Clarence nu remarcă faptul că vecinul său câştigă de două ori consecutiv, apoi şi a treia oară, mizând pe aceeaşi carte. Îşi dădu totuşi seama că jucătorul, luându-şi câştigul, îl privea zâmbindu-i. Puțin derutat, Clarence se îndreptă spre celalalt capăt opus al mesei, unde i se păru că era mai puțină lume. Întâmplarea făcu să ajungă în fața unei alte cărți fără miză.

Bărbatul care se aflase lângă Clarence plasă o altă sumă pe carte şi câştigă din nou!

De această dată, ceilalți jucători începură să privească spre băiat cu mirare.

Câțiva spectatori zâmbiră.

Băiatul se înroşi, apoi se dădu înapoi doi paşi.

Dar jucătorul care beneficiase după urma lui îl apucă de mânecă, îl opri şi îi pune în mână trei monede din aur.

— Asta e partea ta, micuțule, îi şopti el.

— Partea mea? De ce? se bâlbâi Clarence.

— Pentru că mi-ai adus noroc, îi zise omul. Clarence făcu ochii mari.

— Care… se poate juca… pot miza pe aceşti dolari? întrebă el privind spre monedele de aur, apoi spre masă, fiindcă nu se îndoia de ceea ce voia să-i spună necunoscutul.

— Nu, nu! se grăbi să-i răspundă bărbatul. Să nu faci asta, o să pierzi sigur, micuţule! Tu aduci noroc altora, dar nu şi ţie. Păstrează banii, băiete şi du-te acasă.

— Nu vreau, nu voi păstra banii, îi zise Clarence, amintindu-şi imediat de felul în care trecuse punga sa din mână în mână, chiar în dimineaţa aceea şi devenind dintr-o dată bănuitor faţă de orice reprezentat al speciei umane.

— Aşa! făcu el, punându-şi banii pe prima carte liberă pe care o zări.

Puţin mai târziu îi văzu dispărând cu repeziciune sub grebla crupierului.

Simţi că se uşurează.

— Asta e! îi zise omul cu o voce puţin tremurătoare, îngrijorat şi purtând pe chip urmele unei uşoare îngâmfări. Ce ţi-am spus? Ai văzut singur, aşa se întâmplă întotdeauna… Acum, adaugă el morocănos, scoală-te şi fugi de aici! Altfel o să-ţi pierzi până şi cămaşa.

Clarence nu aşteaptă să-i zică de două ori.

După ce aruncă o ultimă privire de jur-împrejurul sălii, începu să-şi facă loc prin mulţime pentru a ajunge la uşă.

Dar, oricât de grăbit examina el încăperea, ochii săi nu scăpară chipul unei femei care, într-un colţ, făcea să meargă o „roată a norocului”. Chipul acela i se părea foarte cunoscut.

Observă mai atent.

În ciuda unei coafuri extravagante şi a unei coroane, pe care o purta în calitate de „Zeiţă a Norocului”, observă o crenguţă de plantă agăţătoare pe care ea şi-o potrivise printre paietele sclipitoare şi îi recunoscu accentul străin.

Era femeia cu care se întâlnise în diligentă.

Temându-se brusc de faptul că l-ar putea recunoaşte şi ea, că l-ar trage la răspundere pentru că era, la rândul său, „aducător de noroc”, se întoarse şi se strecură afară.

Odată ajuns în stradă, simți cum era invadat de un sentiment neobişnuit, ce îmbina dezgustul cu oroarea, ori de câte ori îi fugea gândul la mulțimea aceea periculoasă şi la distracțiile gălăgioase, lucruri ce domneau în oraşul acela pe jumătate civilizat.

Era o stare sufletească nedefinită şi cu atât mai puternică cu cât nu găsea explicații să o înțeleagă. Probabil că undeva, în adâncul sufletului său, se manifesta instinctiv partea bună din el.

Simțea nevoia arzătoare să ajungă la aer curat, în liniştea binefăcătoare a preeriei sau a deşertului. Începu să regrete tovărăşia umililor săi prieteni, pe conducătorul de atelaj, pe călăuza Mâner Aurit şi chiar de Jim Hosker.

Dar ceea ce era mai presus de orice consta în dorința de neînvins de a fugi de pe străzile acelea care-l zăpăceau şi de gloata gălăgioasă.

Se întoarse, alergând, la brutărie, îşi împacheta cumpărăturile, profită de adăpostul pe care i-l oferi intrarea pe o alee pentru a şi le pune pe umerii slăbuți, se strecură apoi pe o stradă laterală şi curând ajunse la marginea oraşului.

Avusese mai întâi intenția să ia diligenta şi să ajungă astfel în regiunea minieră cea mai apropiată, dar micşorarea simțitoare a capitalului său nu-i mai permitea o asemenea utilizare a fondurilor şi se decise să facă restul călătoriei pe jos, pe drumul principal, în direcția pe care o ştia încă din timpul zilei.

După mai puțin de două ore, luminile oraşului acela, amplasat în mijlocul câmpiei şi întinzându-se în linie dreaptă, la fel ca şi imaginile lor, reflectate în apele fluviului nu prea adânc ce trecea prin mijlocul localității respective, dispărură cu totul vederii sale.

Răcoarea aerului era plăcută.

Luna galbenă plutea într-o ceață nu prea deasă ce se înălța deasupra teilor.

La o anumită distanță de el se ridicau plopi şi sicomori răzleți, ca nişte sentinele ce marcau începutul drumului.

După ce a mers un timp, Clarence se aşeză sub unul

dintre aceştia şi mancă repede câteva alimente uscate pe care le purta în pachet. Fiindcă nu exista prin jur nici un izvor, fu nevoit să-şi potolească setea cu un pahar de apă băut într-un local pe care-l găsi în continuarea drumului său. Acolo i se oferi, spre distracția celor din jur şi ceva tărie, pe care o refuză politicos şi, pentru a scăpa de întrebările indiscrete, le zise că urmărea să-şi ajungă prietenii care plecaseră mai devreme cu o căruță.

Ultimele experiențe, care-i indicau băiatului să nu aibă o prea mare încredere în ființele omeneşti, îl făcuseră un specialist în arta şmecheriilor nevinovate, cu atât mai uşor de crezut cu cât felul său nepăsător, elanul său şi legătura cu natura îl îndemnau să nu discute prea mult cu cei întâlniți întâmplător. Pe măsură ce se îndepărtă de orice aşezământ omenesc, el simțea o uşurare apropiindu-se şi mai mult de natură, fapt ce îi permitea să nu bage în seamă prea mult situația lui de copil părăsit şi nici lipsurile pe care îndura.

Trecuse de mult de miezul nopții când, obosit, dar simțindu-se plin de speranță şi fericit. Se retrase de pe drumul prăfuit pentru a porni prin câmpia vastă, acoperită de lanurile de ovăz sălbatic, unde se afla mai în siguranță decât un călător care stătea la un hotel.

Ascuns complet privirii de tulpinile înalte şi pline de grăunțe, care ajungeau până la umărul unui om matur, se opri după un timp şi începu să culeagă câteva dintre acestea. Îşi făcu astfel un culcuş peste care îşi întinse pătura. Apoi îşi puse ca pernă pachetul său şi, după scurt timp, adormi.

Se trezi în zori odihnit, plin de energie şi cu poftă de mâncare. Trebui însă ca să întârzie puțin masa, pentru care pregătise totul, pentru că se hotărî ca să facă şi un foc să găsească apă şi un loc mai puțin primejdios decât câmpul de ovăz.

Descoperi ceea ce dorea la o milă de acolo, lângă câteva sălcii pitice, pe malul unui pârâu. Reuşi apoi să aprindă focul şi să-şi pregătească masa în voie, aşa cum îşi plănuise. Cafeaua era tare şi destul de bună. Slănina şi heringul nu erau rele, mai ales că fuseseră pregătite împreună. În cursul acelui dejun la iarbă verde se gândi la Susy şi îşi aminti cu

amărăciune de răceala pe care fetița o manifestase atunci când se despărțiseră.

Dar noua lui situație, strălucirea soarelui, starea de libertate, imaginea drumului pe care oamenii începeau să circule, ridicând praful cu atelajele lor, toate acestea goniră din mintea lui orice alt gând care nu se referea la viitor.

Îşi strânse iar lucrurile şi porni la drum încrezător în steaua lui. Pe la prânz a fost ajuns din urmă de o trăsură. Omul din atelaj, în schimbul unui chibrit cu care îşi aprinse pipa, îl duse cam o duzină de mile. Clarence îi povesti câte ceva despre viața lui, cu mai multă prudență însă ca în alte ocazii asemănătoare.

Despărțindu-se la răscrucea drumului stăpânul trăsurii nu se putu abține să nu-i recomande.

— Încearcă să nu te mai laşi păcălit să cari tu toate ustensilele. Scăpând astfel de partea cea mai obositoare a călătoriei, căci drumul începuse să urce din urmă cu vreo şase mile, băiatul mai parcurse o distanță considerabilă înainte de a se aşeza iar la masă. Încă o dată îl ajută norocul.

O şaretă din lemn, care se întorcea goală, fusese oprită la un pârâu pentru ca armăsarul să se adape. Bărbatul care o conduce se oferi să-i transporte, pentru un dolar, până la Moara Măceşilor, echipamentul şi cumpărăturile, fiindcă băiatul se hotărî să urmeze sfatul dat de cel cu care călătorise nu cu mult timp înainte, uşurându-se astfel de bagaje. În preț întră şi dreptul lui de a parcurge o bună parte din traseu în şaretă.

— Nu-i aşa că ți-ai cheltuit la Sacramente cea mai mare parte din banii pe care ți i-au dat părinții? îl întrebă omul acela. Pe mine nu mă poți duce cu preşul, aşa că nu încerca să mă minți, mai adăugă el morocănos.

Clarence îi răspunse printr-un zâmbet diplomat, dar şi artificial.

— Şi eu am pățit la fel, mărturisi bărbatul.

Din fericire, starea de oboseală în care se afla, nevoia lui de somn, îl protejară pe Clarence de un nou şi periculos interogatoriu. Adormi imediat ce urcă în şaretă.

Când se trezi, constată că se afla în plină regiune

muntoasă. Moara Măceşilor era un sat înşirat de-a lungul drumului. Clarence avu prudenţa să dea răspunsuri scurte la întrebările prietenului său, întrebări ce-l puneau deseori în situaţii nedorite şi, coborând din şaretă cu echipament cu tot, îşi luă rămas bun printr-un semn făcut din cap, în grabă, după care pătrunse în pădure, urmând o potecă ce scurta drumul spre mine.

Cel mai apropiat zăcământ se găsea cam la cinci mile de acolo. Se putea orienta după un canal lung din lemn, care urca şi dispărea din când în când, pe partea laterală a muntelui din faţa lui.

Aerul era mai rece şi mai uscat, umbra pinilor îl încânta, ca şi mirosul de balsam care venea de peste tot, ceea ce îl făcea deosebit de mulţumit.

Uneori, poteca se înfunda în pădurea liniştită. Clarence speria păsărelele care o zbugheau asemeni unui mănunchi de raze traversând întunericul adânc al codrului. Alteori i se oprea respiraţia, pe marginea câte unei prăpăstii de unde începea hăul format din canioane în fundul cărora abia se zăreau păduri nesfârşite.

Către prânz, ajunse la un drum destul de prăpădit. Era principala cale de acces a unei localităţi din zonă. A fost surprins să constate că pământul avea o culoare roşiatică, aşa cum mai observase de altfel în timpul călătoriei sale. În unele locuri pământul era chiar roşu de un roşu aprins adică avea o culoare pe care o foloseau indienii pentru tatuaj. Peste tot în jurul potecii, povârnişurile, copacii, tufişurile erau pudrate cu acea culoare ruginie. Nuanţa se regăsea în noroiul de lângă drum, în bălţile cu apă în locurile unde un izvoraş, care se scurgea picătură cu picătură, ar fi putut să formeze un rezervor. Peste tot se întâlnea acea culoare de un roşu intens care devenea şi mai accentuat în contrast cu albeaţa cuarţului, atunci când respectivele cristaluri se. Iveau, ici şi colo, pe pantele pe unde urca drumul.

Cu inima bătând de emoţie, Clarence culese unul din acele fragmente, care era amestecat cu paietele strălucitoare de mică şi de pete dintr-un minereu ce semăna mult cu aurul.

Drumul începu apoi să coboare către un curs de apă

sinuos, cu lunca adâncită de uscăciune şi de lucrările făcute de cei care săpaseră pe acolo. Firul apei strălucea orbitor în lumina soarelui, în jurul său aflându-se bancuri de nisip alb ce scânteia pe o suprafață destul de întinsă.

De-a lungul malurilor, aproape atingând cursul apei, se zăreau împrăştiate câteva colibe de noroi uscat, crengi şi bucăți de lemn, având aspect foarte ciudat. Din loc în loc, prin frunziş, se vedeau pânzele albe ale unor corturi. Resturile unor copaci doborâți, locuri înnegrite, rămase în urma unor focuri care nu se stinseseră de prea mult timp, se făceau remarcate pe cele două maluri.

Clarence simți o dezamăgire bruscă şi dureroasă. Totul i se părea vulgar, obişnuit. Chiar prea obişnuit. Aceasta îl supăra cel mai mult. Ceea ce vedea acolo mai văzuse în multe alte regiuni. Chiar dacă acelea erau mai puțin pitoreşti decât cea în care se găsea el.

Lângă acel fir subțire de apă de culoare roşiatică, alături de un jgheab de lemn, se aflau trei sau patru bărbați bărboşi, cu pălăriile puse de-a curmezişul şi pe jumătate dezbrăcați.

Scotoceau de zor în jgheab, care nu avea nimic curat în el, în viziunea romantică a băiatului care să corespundă gândului că acolo se afla cu adevărat ascuns metalul nobil.

În acest timp, cufundat în observațiile sale, în contemplarea tabloului ce i se înfățişa, băiatul merse atât de repede în decurs de patru sau cinci minute, că tresări când ajunse într-un loc unde, după o cotitură bruscă, dădu peste o locuință izolată. Era un edificiu ce nu putea fi clasificat în nici un fel. Era făcut în parte din pânză, în parte din şipci bătute în cuie.

Interiorul, aşa cum se vedea prin uşa deschisă, era dotat cu etajere şi o tejghea pe care se aflau îngrămădite, în dezordine, provizii, alte obiecte de băcănie, bucăți de faianță. Nimeni nu încercase să facă nici cel mai mic efort să pună ordine în grămada aceia de obiecte. În mijlocul încăperii era o masă pe care tronau o damigeana şi câteva pahare.

Doi oameni, prost îmbrăcați, cu fețe acoperite de bărbi şi cu firele încâlcite ale părului ieşindu-le de sub pălăriile diforme care nu lăsau vederii din chipurile lor decât ochii şi

buzele, fumau stând rezemați de stâlpii uşii.

Clarence datorită vitezei cu care mersese aproape că se aruncase asupra lor, de aceea făceau eforturi serioase ca să se oprească.

— Bine, puştiule, crezi c-avem nevoie de cineva care să ne răstoarne cabana? zise unul dintre ei, fără a-şi da osteneala să scoată pipa din gură.

— Dacă o cauți pe mămica ta, să ştii că a plecat cu tanti Jeanne să servească un ceai la preotul reverend Pierde-Vremea, adăugă neglijent cel de-al doilea. Speră s-o aştepți aici până se întoarce.

— Eu merg... Eu merg... spre minele de aur, explică băiatul cu greutate, după o mică ezitare. Sper că sunt pe drumul cel bun.

Cei doi oameni îşi scoaseră pipele din gură şi, se priviră unul pe altul. De pe chipurile lor dispăru orice urmă de nedumerire. Se şterseră de sudoare cu dosul palmelor apoi, aruncând o privire în interiorul cabanei, unul dintre ei zise:

— Hei! Voi, cei de-acolo! Veniți încoace, aveți ce vedea. Veniți, n-o să vă pară rău.

Astfel chemați, oamenii ieşiră, în număr de vreo şase, toți bărboşi, cu pipe în guri. Se aliniară în fața cabanei, cu spatele sprijinindu-se de pereții de scândură şi privindu-l cu mult interes pe băiat.

Clarence nu se simți chiar atât de bine.

— Aş da o sută de dolari pe el, aşa cum îl vedeți, zise unul dintre ei, scoțându-şi pipa din gură şi privindu-l pe Clarence cu o față de sălbatic!

— Dacă iei în considerație că a adus şi grămada asta de unelte. Noi şi folositoare, zise altul, eu aş merge până la o sută cincizeci de dolari cu totul.

Adăugă, ca un fel de scuză:

— A trecut destul de mult timp de când îmi doresc aşa ceva...

— Ei bine, domnilor, spuse bărbatul care îi vorbise primul lui Clarence, considerând totul la un loc, ca un bloc compact, aşa cum şi e, după cum îl vedeți legat, înhămat, luând în considerație şi prospețimea lui, nuanța roz şi grosimea

obrajilor lui, adăugând îndrăzneala sa, lipsa de bun simț, felul nepăsător în care a dat buzna peste noi, cred că două sute de dolari nu e o sumă prea mare de dat pe el. Aşa târg mai zic şi eu!

Din câte ştia Clarence despre umorul californian, cu glumele zăpăcite, genul „gâdilă-mă ca să râd”, nu prea avea motive să se creadă în siguranță.

Se dădu puțin înapoi, îndepărtându-se de cabană şi repetă insistent:

— V-am întrebat dacă acesta este drumul bun ca să ajung la minele de aur.

— Păi uite minele şi iată-i pe mineri, zise serios cel care vorbise primul. Permite-mi să ți-l prezint: acesta este Sharta Jim, celălalt Billy Carte Mică. Iată-l pe Bob Palidul. Urmează Dick Bârlog, apoi ducele de pe Chatham Street, Scheletul Viu şi eu.

— Pot să te întreb, încântătorule omuleț, făcu Scheletul Viu, care părea totuşi destul de robust, de unde ai venit pe aripile aurorii şi ce palat de marmură ai lăsat pustiu?

— Am călătorit prin preerie şi am ajuns la Stockton cu convoiul domnului Peyton, acum două zile, îi răspunse Clarence indignat şi considerând că nu mai avea nici un motiv ca să se ascundă. Am venit la Sacramento ca să-l găsesc pe vărul meu, care însă nu mai locuieşte în oraş. Nu văd nimic vesel în toată povestea asta. Am venit aici ca să caut aur în mină pentru că... pentru că... Domnul Silsbee, omul care trebuia să mă aducă aici şi care era obligat să-l găsească pe vărul meu, a fost ucis de indieni.

— O clipă, puştiule, lasă-mă să te ajut şi să le explic, făcu cel care vorbise primul, ridicându-se în picioare. Tu n-ai fost ucis de indieni pentru că te-ai rătăcit de convoiul lui Silsbee, ca şi fetița lui Silsbee. Peyton a dat de voi şi v-a luat cu el în timp ce tu aveai grijă de fetiță. După două zile ați dat peste convoiul care fusese atacat, peste cadavre şi toate urmele masacrului?

— Da, domnule, se bâlbâi Clarence, uimit.

— Şi totuşi, reluă bărbatul, ducându-şi mâna la cap de parcă gestul acela i-ar fi împrospătat memoria, tu erai singur

în preerie cu fetița aceea. Ai văzut un indian de la distanța la care mă vezi pe mine. Războinicul acela pândea convoiul şi n-ai respirat măcar, n-ai făcut nici o mişcare cât a stat el acolo.

— Aşa e, domnule, răspunse rapid Clarence.

— Iar Peyton a tras asupra ta, luându-te drept un indian ascuns în iarba înaltă? Cât despre tine, ai tras într-o zi într-un bizon care căzuse odată cu tine, în şanțul adânc din mijlocul câmpiei. Erai singur acolo cu uriaşul animal, nu?

— Da răspunse Clarence, înroşindu-se de mirare şi de plăcere. Mă cunoaşteți?

— Sigur că da, răspunse sobru bărbatul, separându-şi mustața groasă cu degetele. După cum vezi, ai mai fost pe aici.

— Eu? Am mai trecut pe aici? făcu stupefiat băiatul.

— Desigur, noaptea trecută. Atunci erai mai mare şi nu erai tuns scurt; Jurai ca să fii crezut de tot ceea ce povesteai, lucru pe care nu îl mai faci azi. Beai whisky ca un bărbat şi ai luat împrumut cincizeci de dolari ca să te duci la Sacramente Cred că nu mai ai mare lucru din ei, nu?

Clarence simți că mintea i-o ia razna şi fu cuprins de îngrijorare şi teamă.

Să nu înnebunească? Poate că bărbații aceia aflaseră povestea vieții lui de la prietenii săi infideli şi făceau parte din complotul pus la punct împotriva lui.

Făcu doi paşi împleticindu-se, dar oamenii se grăbiră să se strângă în cerc în jurul său, ca pentru a-l împiedica să fugă.

Nesiguranța şi disperarea lui îl împinseră să-i întrebe cu glasul sugrumat de emoție:

— Cum se numeşte locul acesta?

— Peştera Mortului.

Peştera Mortului! O sclipire de moment risipi toată confuzia care îl împiedicase până atunci să înțeleagă ceva. Peştera Mortului! Era deci foarte posibil ca Jim Hosker să fi fugit de la convoi şi să se fi folosit de numele lui…

Se adresă pe un ton aproape rugător celui care îi vorbise primul:

— Nu era mai mare de vârstă decât mine şi mai înalt? Nu

avea o figură rotundă şi grăsulie, cu ochii mici? Nu era…

Se opri căci nu mai avea putere să vorbească.

— Ah, da! Nu-ți semăna deloc, îi răspunse omul, distrat. Parcă şi-a vârât dracul coada în toată povestea asta. Şi totuşi sunteți prea mulți şi prea diferiți pentru tabăra noastră.

— Nu ştiu cine a venit aici înaintea mea şi nici ce v-a povestit, strigă Clarence, păstrând însă, în disperarea lui, o fidelitate neştirbită față de fostul său tovarăş de joacă, fiindcă aceasta făcea parte integrantă din caracterul său. Nu ştiu… Şi nici nu mă interesează. Mă numesc Clarence Brant, sunt din Kentucky. Am plecat cu convoiul lui Silsbee, din Saint-Joseph şi vreau să ajung la minele de aur. Vreți să mă opriți?

Bărbatul care îi vorbise primul tresări. Îl privi cu atenție pe Clarence, apoi se întoarse către ceilalți.

Domnul cunoscut sub numele de Scheletul Viu îşi deplasa trupul imens spre băiat şi, examinându-l îndeaproape, îi zise după ce îşi cântărise bine cuvintele:

— Să mă spânzurați dacă nu seamănă cu un mucos de-al lui Brant!

— Nu cumva eşti rudă cu Hamilton Brant, zis şi şeful din Louisville? îl întrebă primul interlocutor.

Iar întrebarea aceea!

Bietul Clarence, speriat, ezită să răspundă. Urma să fie supus din nou unui interogatoriu minuțios, aşa cum pățise la Peyton?

— Da, vorbi el hotărât, sunt, dar… El a murit. Ştiți bine lucrul acesta.

— A murit? Ah, da, fireşte… Sigur că a murit. Şeful din Louisville e îngropat bine de tot sub pământ, spuseră într-un glas toți bărbații.

— Da, sigur că da, repetă Scheletul Viu, cu un aer ostentativ, ca şi cum ar fi vorbit din propria experiență. Ham Brant nu mai este în clipa de față decât o grămadă de oase, praf uscat.

— Poți paria pe aşa ceva, confirmă Dick Bârlog, clătinând din cap posomorât, e cadavrul cel mai rece, cel mai lipsit de viață ce s-ar putea dezgropa. În concluzie, e mort şi aş fi ultimul care m-aş duce să caut locul unde zace.

— Şeful din Louisville ne-a învățat ce înseamnă să fii rece şi cleios, vorbi ducele de pe Chatham-Street, care nu scosese un cuvânt până atunci. Dar cu mama ta ce s-a întâmplat? Vrea să se mărite din nou? Ea te-a trimis aici?

Lui Clarence i se păru că vede cum ducele de pe Chatham-Street primeşte chiar atunci o lovitură de picior de la unul dintre tovarăşii lui, însă băiatul nu băgă prea mult în seamă lucrul acela şi repetă cu încăpățânare:

— Am venit la Sacramento pentru a mă întâlni cu vărul meu, Jakson Brant, dar el nu mai locuieşte în oraş.

— Jackson Brant! zise iar primul interlocutor. Mama ta ți-a spus că e vărul tău?

— Da, răspunse enervat Clarence. Bună seara!

— Opreşte-te, puştiule. Unde pleci!

— Să sap pământul ca să găsesc aur, zise băiatul. Şi să ştiți, nu aveți cum să mă opriți dacă nu e pe parcela voastră. Cunosc bine legea.

Îl auzise pe domnul Peyton discutând despre acest subiect la Stockton. I se păru că bărbații, ocupați ca să vorbească între ei în şoaptă, erau mai binevoitori decât înainte şi că renunțaseră să-l mai gonească.

Primul său interlocutor îi puse mâna pe umăr şi îi spuse:

— Vino cu mine, o să-ți arăt un loc unde vei găsi aur.

— Cine sunteți dumneavoastră? Nu mi-ați spus până acum cum vă numiți?

— Mă cheamă Flynn, Ton Flynn.

— Şi vreți să-mi arătați un loc unde să pot căuta singur pepite? Aşa e?

— Desigur.

— Ştiți, zise Clarence cu o anumită timiditate, dar şi cu un zâmbet încrezător, sunt… într-un fel… aducător de noroc.

Omul îl privi cu multă atenție şi seriozitate, dar cu o seriozitate care i se păru lui Clarence un lucru cu totul nou, apoi îi spuse:

— Te cred.

— Aşa e, vorbi însuflețit Clarence în timp ce mergeau împreună. Acum o zi i-am adus noroc unui om din Sacrament.

Şi, cu mare seriozitate, relată ce i se întâmplase în casa de jocuri de noroc. Lucrul acela nu-i fu suficient. Încăperile sigilate ale sufletului său se deschiseră la contactul cu o necunoscută simpatie pe care o nutrea faţă de bărbatul de lângă el. Povesti despre isprava sa de a da câte un whisky călătorilor din diligentă la barul întâlnit în drum, apoi cum ajunsese cu punga la Fortunatus şi cum îşi deschisese cont la bancă.

Oare reţinerea lui caracteristică, trăsătură de caracter ce fusese o greutate mare pentru el şi care cântărise mult, fie în bine, fie în rău şi avea să conteze destul în viitor, îl părăsise brusc sau noua lui comportare era efectul acelei atracţii neobişnuite, extraordinare, pe care o simţea pentru tovarăşul lui de drum? Nu-şi putea da seama.

În orice caz, în momentul când cei doi ajunseră la jumătatea coastei, Flynn cunoştea aproape toată povestea băiatului.

Doar asupra unui aspect păstra discreţie totală. Oricât de convins ar fi fost de făţărnicia lui Jim Hosker, continua să privească cele întâmplate ca pe o farsă făcută de un prieten.

În sfârşit, se opriră la mijlocul coastei, pe un teren ce părea foarte fertil.

Clarence îşi puse lopata pe pământ, îşi desfăcu cratiţa din sforile cu care era legată şi se uită la Flynn.

— Poţi săpa în zona asta pe unde vrei tu, îi zise bărbatul nepăsător. Fii sigur că vei găsi ceea ce cauţi. Umple-ţi cratiţa cu pământ, du-te la ecluza pe care o vezi acolo şi lasă ca să curgă apa peste ce ai scos, în timp ce învârti şi scuturi vasul cam aşa...

Adăugă apoi, arătându-i cum trebuie să mişte recipientul ca să obţină efectul dorit:

— Faci aşa până când apa a scos tot pământul şi nu rămâne pe fundul cratiţei decât nisip negru. Apoi continuă în acelaşi mod până când vezi că ai obţinut culoarea aurie. Să nu te temi că aurul îţi va fi târât afară din cratiţă. Asta este. Acum te las ca să-ţi vezi de treabă. Aşteaptă-mă până mă întorc.

Îşi luă apoi rămas bun foarte serios de la el. Băiatul

observă un zâmbet în singura parte vizibilă a feței lui, adică în ochi. Bărbatul se îndepărtă apoi cu paşi mari.

Clarence nu mai pierdu nici o clipă.

Alese un loc unde iarba era mai puțin deasă, izbi pământul de două-trei ori cu lopata țărâna roşie.

Îşi umplu cratița şi o puse pe umăr. Greutatea ei mare îl surprinse. Nu ştia că se datora oxidului de fier de culoare roşie.

Mergând cu un pas cam nesigur datorită încărcăturii sale, se îndreptă spre ecluza ce tempera apa curgătoare, mai precis la un şanț deschis din lemn, care se afla puțin mai jos şi începu să spele pământul după indicațiile lui Flynn.

Chiar de prima oară când scufundă recipientul în apă, jumătate din pământ se scurse sub forma unui noroi lichid ce i se păru a fi vopsea.

Se lăsă cuprins, pentru o clipă, de o mulțumire copilărească privind şi atingând soluția aceea uleioasă în care-şi cufundă degetele.

După câteva momente, cât dură clătirea pământului, văzu nisipul fin şi negru ce se ridică la suprafață.

Îşi cufundă iar cratița în apă şi văzu... mai întâi nu-şi putu crede ochilor... Observă câteva mici paiete galbene, groase cât o gămălie de ac, care străluceau prin nisip.

Vru să-şi golească recipientul. Constată că prietenul său, avusese dreptate: nisipul, mai uşor, se mişca încoace şi încolo, urmând deplasarea apei, în timp ce micuțele paiete, datorită densităților lor, rămâneau lipite de fundul vasului.

Obținuse culoarea mult dorită! Obținuse aur!

Inima îi bătu să-i spargă pieptul. Viziunea averii fabuloase, a independenței, a puterii, îi apăru în fața ochilor uimiți într-o clipă. O mână i se puse uşor pe umăr.

Tresări.

Preocuparea lui îl furase într-atât încât nici măcar nu auzise copitele cailor ce se apropiaseră de el, aduşi de un bărbat.

Fu uimit să-l vadă pe Flynn lângă el, în şa, trăgând de frâu. Un al doilea armăsar.

— Cred că ştii să călăreşti, îi zise acesta scurt.

— Da, murmură Clarence. Dar…

— Nu avem decât două ore ca să ajungem la Moara Măceşilor şi să ne urcăm în diligenta care face drumul înapoi. Lasă totul baltă. Urcă în şa şi să plecăm!

— Dar tocmai am dat de aur! spuse foarte agitat băiatul.

— Iar eu tocmai am dat de vărul tău… Hai!

Dădu pinteni calului printre uneltele împrăştiate ale lui Clarence, îl prinse de mijloc pe băiat şi îl ridică în şaua celuilalt armăsar. Apoi lovi cu cravaşa animalul şi porni într-un galop furios, urmat la mică distanță de tovarăşul său.

CAPITOLUL IX.

Clarence, care fusese luat aşa repede şi smuls brusc din visurile de îmbogățire se trezi dominat atât de puternic de omul care îl întovărăşea, încât nu îndrăznea nici măcar să protesteze. Ajunşi la un urcuş, li se mai tempera elanul. Acesta îi permise să respire şi să capete curaj.

— Unde este vărul meu? întrebă el.

— Într-o regiune din sud, la două sute de mile de aici.

— Mergem la el?

— Da.

Porniră din nou în galop.

Mai trecu o jumătate de oră până ce ajunseră la un alt urcuş, mai mare. Clarence observă că, din când în când, Flynn îl examina curios de sub pălăria cu marginile ridicate. Acest lucru îl tulbură, dar omul acela îi inspira atâta încredere încât nu deveni bănuitor nici măcar o clipă.

— Ți-ai văzut vreodată vărul? îl întrebă el.

— Nu, îi răspunse Clarence. Nu l-am văzut niciodată. Cred însă că ştie multe despre mine.

— Ce vârstă ai, Clarence?

— Doisprezece ani.

— Înseamnă că eşti încă un puşti.

Remarca îl supără pe Clarence şi îi aminti de prima apreciere pe care i-o făcuse Peyton.

— Cred că fac bine să te avertizez. Nu trebuie să te laşi nici intimidat, nici speriat, sau să-ți pierzi sângele rece, căci văd că nu-ți stă în fire să faci pe ipocritul. Ei, bine! Iată ce vreau să-ți spun. Vărul ăsta al tău este cel mai mare tâlhar care a scăpat de spânzurătoare. Are pe conştiință moartea unui om şi a fost nevoit să fugă ca să-şi salveze pielea. Din cauza asta nu se arată pe la Sacramente Ei, bine, ce zici despre toate astea, acum, că le ştii?

Lui Clarence i se păru că era parcă prea de tot. Era de o sinceritate deosebită. De aceea ridică spre Flynn ochii săi

candizi şi îi răspunse:

— Cred că vorbiți ca Jim Hosker.

Tovarăşul său făcu ochii mari, trase de frâul calului şi izbucni într-un nestăvilit hohot de râs. Apoi porni înainte la galop, scuturându-şi capul din când în când, dându-şi palme peste picioare şi făcând să răsune codrul până departe de veselia lui. Revenind brusc serios, alergând cu armăsarul foarte repede timp de o jumătate de oră, nemai adresându-i nici un cuvânt lui Clarence, pentru a-l face să se grăbească, ajutându-l să avanseze prin lovituri de cravaşa pe care le dădu animalului în şaua căruia se afla băiatul.

Din fericire, puştiul călărea bine. Flynn păru foarte mulțumit să descopere treaba asta. Să fi fost altfel, ar fi căzut pe jos de o duzină de ori.

În sfârşit, ajunseră într-un loc unde puteau fi observate mai multe cabane împrăştiate ce formau satul Moara Măceşilor şi se zări muntele din față, ce aveau o culoare purpurie foarte accentuată.

Flynn, punându-i mâna pe umăr, liniştindu-şi calul, rupse tăcerea:

— Hai, băiete, îi zise, ştergându-şi lacrimile pe care veselia i le provocase, tot ce ți-am povestit a fost doar o glumă, ca să aflu ce fel de om eşti. Vărul tău la care te duc este cel mai liniştit om, cel mai de treabă din lumea întreagă, cu o educație de modă veche. Trăieşte ascuns printre cărți, studiază tot timpul. Pentru aceste manifestări neobişnuite în ținutul de aici, a trebuit să se retragă la un mare ranch care-i aparține şi nu mai doreşte să vadă pe nici unul dintre compatrioții săi. Tendința lui de a se izola de restul lumii a ajuns până acolo încât trăieşte numai printre spanioli, servitorii şi argații săi, schimbându-şi până şi numele. Acum îl cheamă Don Juan Robinson. Este însă foarte bogat. Posedă trei leghe de pământ, are o mulțime de vite şi de cai…

Privind mulțumit spre Clarence, care se ținea atât de bine în şa, adăugă:

— Cred că te vei distra bine la el.

— Dar, murmură băiatul, căruia propunerea făcută i se părea foarte asemănătoare cu oferta caritabilă a domnului

Peyton, eu zic totuşi că ar fi mai bine să rămân în locul acesta şi să caut aur… alături de dumneavoastră.

— Iar eu sunt de părere că nu trebuie să faci aşa ceva, îi răspunse bărbatul cu o gravitate care îi demonstra că hotărârea aceea era luată demult.

— Dar vărul meu nici măcar nu a venit să mă aştepte la Sacramento! Nu a trimis pe nimeni, nici măcar nu a scris cuiva, spuse Clarence indignat.

— Nu ți-a scris ție, băiatule, dar i-a scris lui Silsbee, omul care trebuia să te aducă aici. Plicul respectiv a rămas însă la bancă. Jack Silsbee a fost ucis şi nu a ajuns să-l ridice de acolo. Tu nu te-ai gândit să ceri scrisoarea când ai venit în Sacramento, nici măcar n-ai pronunțat numele lui Silsbee, de aceea scrisoarea în chestiune a fost retrimisă de mine vărului tău pentru că mi-au dat-o cei de la bancă. M-au crezut la curent cu afacerile lui, din moment ce-l cunosc atât de bine… Aşa s-a făcut că plicul acela a ajuns la Peştera Mortului adus de un călăreț al poştei, în vreme ce eu făceam prospecțiuni în locul acela. Mi-am adus aminte de povestea ta, mi-am permis să deschid plicul şi am citit astfel că vărul tău îi cerea lui Jack Silsbee să te ducă direct la el. Aşa că nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să îndrept eu lucrurile.

Orice îndoială, orice bănuială ce s-ar fi putut ascunde în mintea lui Clarence se risipi, cu atât mai mult cu cât privirea fermă a celui de lângă el îi întări vorbele.

Mulțumită acelei prietenii încântătoare, uită chiar şi de dezamăgirile sale. Lângă Flynn se simțea protejat şi, fără să înțeleagă de ce, dorea să-i destăinuie toate gândurile sale.

Dar, chiar dacă plecarea lor împreună fusese marcată de o manifestare nemaiîntâlnită de încredere din partea lui Clarence, după un timp băiatul redeveni rezervat, aşa cum era de obicei, cufundându-se în tăcere.

Avură timp să mănânce câte ceva la Moara Măceşilor înainte de venirea diligentei.

Clarence remarcă faptul că prietenul său, în ciuda îmbrăcăminții sale grosolane şi indecenței pe care o manifesta, inspira un respect deosebit celor pe care îi

întâlnea, ba chiar o anumită teamă.

În orice caz, li se cedă fără discuție cea mai bună banchetă din diligentă, iar o invitație la băut, făcută de Flynn, în gura mare, fu acceptată de toți în grabă, chiar şi de către doi pasageri eleganți, inițial foarte puțin amabili.

Clarence simți o mândrie copilărească în urma acelor dovezi de netă superioritate.

Străbăteau o regiune colinară, când două împuşcături îi făcură să tresară. Se repeziră la ferestrele diligentei, dar nu observară nimic. După o cotitură a drumului însă, lângă o fermă părăsită, văzură un om cu o carabină fumegândă în mână. La picioarele lui zăcea un cadavru însângerat, cu pieptul sfărâmat. Opriră şi câțiva bărbați coborâră.

— E un vânător de recompense! murmură cineva de lângă Clarence.

— Rămâi aici. Să nu te mişti de la locul tău! îi zise Flynn. Apoi cobora. Cel cu carabina le explica de zor ceva bărbaților din diligentă, arătându-le o fotografie. Când Flynn ajunse lângă ei, toți se dădură la o parte, făcându-i loc. Bătrânul Trivers, zise prietenul lui Clarence.

— Da, rânji ucigaşul. Viu sau mort valorează zece mii de dolari.

— De ce l-ai împuşcat în spate? întrebă Flynn.

— L-am împuşcat în piept, vede toată lumea.

— Eu îți spun că ai tras din spate, ca un laş.

— Cum îți permiți? făcu indignat celălalt. Dar, ia stai… Nu cumva eşti…

— Laşule! îi zise iar Flynn.

— Înțeleg. Îl cunoşteai bine.

— Va trebui să stăm de vorbă. Preferi pistolul sau carabina?

— Carabina.

— Atunci să mergem. Să nu vină nimeni după noi, le spuse Flynn autoritar celor din jur.

Dispărură după nişte magazii din lemn.

Câteva minute mai târziu răsunară trei bubuituri. Se auzi un cal în galop.

Apăru Flynn, îşi şterse arma şi le zise celor din jur:

— Să mergem, am zăbovit destul. Urcară, apoi diligenta porni.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Clarence.

— Nimic. Omul acela voia să vină cu noi, în diligentă.

— Şi?

— S-a răzgândit. A plecat în altă parte. A încercat să mă împuşte din galopul calului. Clarence nu mai întrebă nimic.

Remarcă privirile călătorilor ce se fixau, din când în când, asupra sa cu multă curiozitate, atrase de poziția sa familiară față de stăpânul acela autoritar şi bărbos.

În dimineața zilei următoare, coborâră din diligentă la una dintre stații şi Flynn, în câteva cuvinte, îl vesti pe băiat că urmau să facă o nouă călătorie, de această dată călare.

Părea un lucru dificil de făcut în ținutul acela, aflat la începutul procesului de colonizare. Nu mai era nici un alt călător pe acolo în momentul când coborâră. Flynn îi adresă câteva cuvinte şefului de stație şi imediat se iviră doi armăsari focoşi, ce fură aduşi cu acelaşi respect față de prietenul său, ceea ce începu să i se pară lui Clarence destul de misterios.

În cele două zile care urmară merseră numai călare, petrecând noaptea la unul dintre prietenii lui Flynn, în apropierea unui oraş mare. Ajunseră acolo în cursul nopții şi, destul de ciudat, se treziră înainte de ivirea zorilor şi părăsiră zona în mare viteză.

Oricare alt om având mai multă experiență decât Clarence şi-ar fi dat seama că prietenul său evita drumurile intens circulate şi mijloacele de transport obişnuite. În cursul acelei zile, după ce-şi schimbară caii la omul care-i găzduise peste noapte, începură să traverseze o regiune aparent nelocuită, câmpie cu multe coline de mică înălțime şi arbuşti izolați.

Pentru băiat, care manifesta o mare încredere în viitor şi se bucura când se afla în mijlocul naturii, schimbarea de decor însemna o plăcere deosebită.

Marea nesfârşită de ovăz sălbatic ce se agita sub vântul cald, înălțimea neobişnuită a unor flori necunoscute, răcoarea boscheților prin care nu reuşea să pătrundă soarele datorită frunzişului des, covoarele de muşchi necălcate până

atunci de picior omenesc, toate acele noutăți aveau un farmec aparte pentru el.

Dar se petrecu ceva şi mai deosebit. Ochiul său ager, simțurile ascuțite, cunoaşterea foarte bună a naturii, pe care o dobândise în expedițiile anterioare, toate acestea îi fură de mare folos. Aprecierea corectă a distanțelor, inițierea în tainele pădurilor, uşurința cu care descoperea semnele, punctele de reper, anumite indicatoare naturale ce sunt invizibile pentru oameni, fiind percepute doar de păsări, animale şi anumiți copii, îl mirară pe prietenul său, mai puțin dotat.

În partea aceea a neobişnuitei lor călătorii, băiatul deveni ghidul ce indica drumul de urmat.

Flynn care, în ultimele zile devenise foarte tăcut, se mulțumea doar să clatine din cap, aprobându-i comenzile.

— Ai anumite calități ce nu se întâlnesc la alți oameni, băiatul meu, îi zicea el. Să nu te apropii niciodată prea mult de oraş, nu te-ai simți în largul tău acolo.

În primul loc unde se opriră ceva mai târziu, Clarence avu o mare surpriză.

Intraseră iar într-un oraş după căderea nopții şi trăseseră la unul dintre prietenii lui Flynn, în nişte camere care, judecând după zgomotele din jur, păreau amplasate deasupra unei săli de jocuri de noroc.

Clarence se trezi ceva mai târziu în dimineața aceea şi, când ieşi în stradă ca să urce pe cal şi să pornească la drum, fu stupefiat să vadă că un necunoscut se afla în şaua celuilalt armăsar. Străinul era elegant, bine pus la punct.

Un hohot de râs şi comanda dată de o voce foarte cunoscută:

— În şa, băiete!

Clarence îl privi cu mai multă atenție pe omul de lângă el.

Era Flynn, dar îşi răsese complet barba şi mustața! Se tunsese foarte scurt şi îmbrăcase un costum negru, croit după ultima modă.

— Deci nu m-ai recunoscut, îi zise Flynn.

— Nu, până nu v-am auzit, îi răspunse băiatul.

— Atunci, cu atât mai bine! spuse mulțumit prietenul său,

dând pinteni calului.

Dar, în timp ce străbăteau oraşul la trap, Clarence, obişnuit cu barba tovarăşului său de drum, păru cam timorat.

Profilul figurii lui, care se decupa clar, avea un aspect dur ce rezulta din forma gurii şi a bărbiei, o asprime deosebită. Ceea ce-l impresiona pe băiat.

Deşi în clipele acelea nu-i trecea prin cap să alăture chipul acela celorlalte pe care le întâlnise până atunci, ceva îi spunea că putea citi o anume tristețe pe fața prietenului său. Ochii îi erau inteligenți şi buni, aşa că băiatul se gândi că, dacă se va obişnui cu noua fizionomie, se va apropia şi mai mult de însoțitorul său.

De fapt era ultima zi în care mai mergeau împreună, căci ajunseseră la capătul călătoriei. Mai călăriră o după-amiază, pe drumuri mai circulate, dar foarte prăfuite. Şi în sfârşit se opriră în fața unei case joase, înconjurată de ziduri ca nişte fortificații. Acoperişul de țiglă roşie se decupa clar de verdele închis al perilor bătrâni şi al smochinilor. Pătrunseră în curte şi coborâră de pe cai.

Flynn adresă câteva cuvinte în limbă spaniolă unui argat care se învârtea pe acolo şi imediat fură poftiți pe un coridor cu pereți de lemn şi apoi într-o încăpere lungă şi nu prea înaltă, în care Clarence văzu foarte multe cărți şi desene.

Cu o voce impunătoare, Flynn îi ceru să stea acolo până când îl va aduce pe proprietar, aflat în momentul acela într-o altă parte a clădirii.

Clarence nu se plictisea. Uitase chiar că ajunsese la capătul călătoriei datorită noilor senzații prin care trecea.

Perspectivele generate de lucrurile deosebite pe care le vedea îi incitară imaginația copilărească.

Era încântat, vrăjit.

Nu văzuse niciodată până atunci atâtea cărți, tablouri aşa de frumoase.

Totuşi, la un moment dat, i se păru că visează şi că trebuie să se trezească. Stătea pe un scaun şi contempla extaziat un tablou ce reprezenta o bătălie navală, când se auzi glasul lui Flynn. Prietenul său revenise fără zgomot în cameră,

împreună cu un om a cărui vârstă nu o putea stabili, cu fizionomie ciudată, care era, desigur, ruda lui.

Fără a avea vreo amintire care să-l poată ajuta, fără alt mijloc de comparație decât o vagă asemănare între el şi vărul acela, Clarence împietri în fața lui, foarte încurcat. Deja, în mintea lui, începea să-şi imagineze interogatoriul la care urma să fie supus, minuțios şi obişnuit, cu privire la tatăl său şi la familie. Se gândise chiar, în frământarea lui, să inventeze anumite detalii inocente pentru a acoperi lacuna amănuntelor ce lipseau sau erau insuficiente. Ridicând însă ochii, constată că vărul său se dovedea la fel de fâstâcit ca şi el, astfel că se linişti. Flynn interveni autoritar, ca de obicei.

— E firesc, nu vă amintiți prea multe unul despre altul şi nici unul dintre voi nu e la curent cu treburile familiare, din câte văd, le zise el calm. Cum vărul tău şi-a luat numele de Don Juan Robinson, adăugă el adresându-i-se lui Clarence, ar fi bine să uiți de Jackson Brant. Eu îl cunosc mai bine decât tine. Te vei obişnui însă cu el şi el cu tine în scurt timp. În orice caz, va fi bine, concluziona el cu gravitatea pe care i-o cerea situația.

Cum se pregătea să iasă pe uşă cu ruda atât de fâstâcită a lui Clarence, fapt ce păru să-l uşureze mult pe gentlemanul, acela, băiatul ridică ochii spre cel din urmă şi îl întrebă:

— Pot să mă uit prin cărți?

Vărul său se opri din mers şi, pentru prima oară, îl privi cu mult interes.

— Citeşti? Îți plac cărțile?

— Da, răspunse el, foarte mult.

Cum vărul său nu se mişca din loc, privindu-l gânditor, Clarence adăugă:

— Sunt curat pe mâini, dar mă mai pot spăla, dacă vreți.

— Uită-te prin ele, îi zise Don Juan zâmbind şi fiindcă sunt cărți vechi, te vei spăla pe mâini după aceea.

Se întoarse brusc spre Flynn şi îi vorbi, mult mai uşurat:

— Ce să vă promit? îl voi învăța spaniola.

Ieşiră împreună şi Clarence se îndreptă spre rafturi.

Acolo se găseau cărți vechi, unele chiar foarte vechi, legate într-un mod îngrijit.

Multe erau scrise în limbi străine, dar erau destule tipărite în englezeşte, cu litere foarte clare, cu gravuri şi alte ilustrații amuzante.

Una părea o cronică în care se povesteau despre bătălii, asedii, avea imagini colorate cu luptătorii străpunşi de săgeți sau despicați de săbii, răniți de gloanțe şi ucişi de ghiulele trase din tunurile numeroase.

Îl atrase foarte mult o carte în care era descris felul cum Columb descoperise America. Sorbi fiecare pagină.

Află astfel că vestitul navigator plecase pe data de 3 august 1492 din Spania, cu puțin înainte de răsăritul soarelui, conducându-şi cele trei corăbii pe apele Oceanului Atlantic.

Mulțimea de pe țărm se ruga Cerului ca îndrăzneții navigatori să ajungă cât mai repede pe pământul promis.

Corăbiile au pornit direct către Insulele Canare. Până acolo nu s-a petrecut nimic deosebit.

La 1 octombrie se aflau la şapte sute de leghe, la vest de Canare.

Pentru ca oameni săi să nu se sperie de uriaşa distanță care îi separa de țărmul Spaniei, Columb le-a spus că parcurseseră numai cinci sute de leghe.

Un lucru devenise cert. Se îndepărtaseră de continent mai mult decât o făcuse oricare alt navigator înaintea lor.

Îngrijorarea se coborâse însă între ei. Nimic, nici un semn nu prevestea apropierea unui alt țărm. Pe cer nu se zărea nici o pasăre. Pe mare nu plutea nici un trunchi de copac…

Ținta lor părea mai îndepărtată ca oricând.

Evident, unii au început să arunce vina pe amiral pentru faptul că îi duce la pierzanie cu nebuniile lui. Acest gând a început să pună stăpânire pe tot mai mulți.

În loc să alerge după himere, mult mai bine ar fi fost să se întoarcă în Spania. Acest lucru trebuia să fie făcut cât încă navele erau în stare bună. Vântul, care până atunci suflase mereu către vest, era un obstacol dificil pentru călătoria în sens opus.

Au hotărât să îl forțeze pe Columb să acționeze astfel încât siguranța lor să treacă pe primul plan.

Unii dintre cei mai îndrăzneți au propus chiar ca amiralul

să fie aruncat în apă. Cine s-ar fi interesat prea mult, la întoarcerea în Spania, de un ofițer care condusese o expediție nereuşită?

Columb şi-a dat seama de situația delicată în care se afla. Echipajul său era cuprins de neîncredere şi teamă. Lipsea doar o scânteie pentru ca inevitabilul să se producă.

De aceea a acționat cu mare grijă. Părea că nu cunoaşte nimic despre intențiile lor. Se arăta foarte încrezător în reuşita expediției şi foarte mulțumit de felul în care înaintau pe mare. Ținta nu putea fi departe:

Uneori îi încânta cu bogățiile care îi aşteptau pe noile pământuri, cu aurul şi pietrele prețioase pe care le vor putea aduce în Spania.

Alteori îi amenință cu furia suveranului, în cazul că ar fi vrut să întrerupă expediția.

Comportamentul lui a renăscut speranța în inimile oamenilor.

Deasupra corăbiilor a trecut apoi un cârd de păsări. Se îndreptau către sud-vest.

Asemeni navigatorilor portughezi, care descoperiseră multe pământuri noi urmărind cu corăbiile mişcarea păsărilor, Columb a modificat direcția de mers în conformitate cu zborul înaripatelor.

Din nefericire, alte semne nu s-au mai ivit şi, după o lună de navigație în direcția cea nouă, speranțele celor de pe corăbii s-au năruit iar.

Nu mai vroiau să asculte de amiral.

Chiar şi ofițerii, care până atunci îl ascultaseră întrutotul au luat partea marinarilor.

L-au cerut ca imediat să pornească înapoi spre Europa.

Dându-şi seama că nu mai avea mare influența asupra lor, amiralul a acceptat să revină în țară, dar numai după ce aveau să mai meargă încă trei zile în aceeaşi direcție. Cum marinarii erau destul de întărâtați, au primit cu greu o asemenea condiție.

Pe neaşteptate, s-au făcut simțite semne încurajatoare. Sonda scufundată a atins fundul mării. Au apărut alte cârduri de păsări, chiar unele necunoscute lor.

Apoi au zărit un trunchi de copac plutind pe valuri. Părea tăiat de curând…

Toate acelea au întărit convingerea că se apropiau de uscat, în noaptea din 11 octombrie, Columb a ordonat ca navele să se imobilizeze pe mare pentru ca nu cumva vreo furtună să le izbească de stânci submarine.

Se apropia miezul nopții, când, amiralul a văzut o luminiță. După miezul nopții, primul strigăt de „Pământ!" s-a auzit de la cei care erau de cart.

Cum dezamăgirile se ținuseră lanț până atunci, oamenii nu prea au crezut în vestea aceea. Au rămas cu toții în aşteptare, până la revărsatul zorilor.

Atunci au zărit într-adevăr, conturul unei insule!

Se afla cam la două leghe spre nord.

Câmpuri cu verdeață, păduri, râuri, toate acele minunății se găseau înaintea lor. Părea un ținut de vis…

Marinarii au căzut în genunchi şi au început să îngâne un Te Deum spre a mulțumi lui Dumnezeu.

Lacrimile de fericire Ie curgeau pe obraji. Bucuria le era de nedescris.

S-au aruncat la picioarele lui Columb implorându-l să îi ierte. Trecând aşa de brusc de la o stare sufletească la alta, începuseră să îl venereze ca pe un zeu.

Apoi au coborât bărcile la apă. Înarmați, în sunetele muzicale de război, au pornit spre țărm.

Pe uscat se adunaseră o mulțime de oameni. Gesturile lor exprimau uimirea. Fără îndoială că nu mai văzuseră corăbii până atunci…

Columb a fost primul care a pus piciorul pe noul pământ descoperit. Era îmbrăcat în veşminte bogate şi în mână îi strălucea sabia.

Îl urmau oamenii săi. Au îngenunchiat şi au sărutat pământul pe care îl doriseră atât de mult.

Apoi au ridicat o cruce la care s-au închinat.

Solemn, au luat în stăpânire pământul în numele coroanei de Castilia şi Leon.

În vreme ce făceau toate acestea, spaniolii au fost înconjurați de băştinaşi. Aceştia se uitau mirați la ei,

neînțelegând nimic din gesturile lor.

Fuseseră surprinşi de hainele viu colorate ale noilor veniți, de pielea lor albă, de bărbile pe care le purtam. Marile corăbii ce înfruntaseră apa şi vântul îi impresionaseră.

Bubuitul tunurilor îi îngrozise.

Nu e de mirare că astfel au văzut în spanioli adevărați zei la care trebuiau să se închine.

În mâinile lui Clarence a căzut apoi o altă carte, care prezenta diferitele triburi de indieni şi avea numeroase planşe desenate în care aceştia erau descrişi.

Foarte curios, a început să o răsfoiască.

A aflat astfel despre cele patru mari triburi indiene din vest, Şoşoni, Arapaho, Comanci şi Apaşi, că acestea niciodată nu îşi atacă duşmanii prin surprindere, cum fac cei din est, Dakota, Algonchi sau alții. E adevărat că şi ei urmăresc să ia scalpul duşmanilor lor, dar luptele le dau în plină zi.

Nu ucid niciodată femeile, copii sau bătrânii lipsiți de apărare când bărbații din trib sunt plecați la vânătoare sau luptă în altă parte.

Pot fi prieteni buni şi credincioşi.

Fiecare războinic din acele triburi obişnuieşte să îşi aleagă câte un nepot care să îl slujească precum un paj. Copilul are grijă de arme, de cal, de provizii. Face aceasta până când creşte şi ajunge la vârsta când devine el însuşi războinic.

Îmblânzesc şoimii şi se distrează vânând cu ajutorul lor.

Când luptă folosesc scuturi şi sulițe. Se provoacă între ei când au un motiv serios de confruntare.

La o asemenea luptă, desfăşurată, de obicei, cu public, nici unul dintre ei nu foloseşte o armă superioară celuilalt. Trebuie să îl învingă cu acelaşi tip de armă.

În continuare, erau prezentate câteva scurte povestiri din care cititorul putea pricepe în ce consta noblețea comportamentului acelor indieni.

În triburile Apaşe se obişnuia, de exemplu, să se dea anual anumite premii războinicilor care se distinseseră prin faptele lor.

Cel mai bun luptător primea o pană de şoim negru.

Cel mai bun vânător pielea unui bizon, pictată în interior

şi ilustrând faptele sale cele mai vestite.

Cel mai virtuos primea o coroniță din aur şi argint.

Aceste daruri erau păstrate în wigwam-urile lor, le făceau cinste atât în timpul vieții, cât şi după.

Odată, în timp ce se dădeau aceste daruri, un tânăr de vreo douăzeci de ani a fost chemat de şefi ca să primească premiul pentru virtute. Cel mai în vârstă dintre cei de față s-a adresat celorlalți şi l-a indicat pe tânăr ca fiind în drept să primească respectiva coroniță. Printre alte multe fapte bune, tânărul acela ajutase o văduvă cu trei copii să îşi țină zilele, procurându-le de mâncare şi având grijă de ei.

Gestul lui era cu atât mai prețios cu cât fostul bărbat al acelei femei îi fusese duşman familiei acelui tânăr.

Era un exemplu pe care indienii trebuiau să-l urmeze şi care îi plăcuse lui Manitou.

Tânărul a îngenunchiat, dar când bătrânul s-a apropiat să-i pună pe cap coronița, s-a dat înapoi câțiva paşi.

A mărturisit apoi că nu era demn de un asemenea premiu. Ştia faptele bune pe care le făcuse, dar nu toate isprăvile lui erau vrednice de stimă.

Le-a povestit apoi cum, cu multe luni în urmă, umblase câteva zile în şir după vânt. Nu întâlnise nici un bizon. Mort de foame, a ajuns, în cea de-a cincea zi, la cortul unui Arapaho. Acolo se găsea o bucată de carne sărată.

Ca un lup flămând s-a aruncat asupra cărnii. De atunci a devenit un hoț, Spusele lui au declanşat murmure printre şefii şi războinicii aflați de față.

După un timp, bătrânul a înaintat iar către tânăr şi i-a pus pe cap coronița, zicându-i că însuşi faptul că îşi recunoscuse greşeala a fost un gest deosebit, care-i plăcuse Marelui Manitou.

O altă povestire amintea despre un şoşoni care stăpânea o iapă foarte frumoasă. Nici un alt cal nu se arătase mai falnic decât ea. Când plecau la vânătoare de urşi, ea şi stăpânul ei se furişau, cu mare atenție, pe marginea celor mai periculoase prăpăstii.

Indianului i se făcuseră multe propuneri pentru a-şi vinde iapa.

El o considera însă prietena lui, alături de care străbătuse preria în lung şi în lat, alături de care trecuse prin atâtea pericole...

Faima animalului se răspândise aşa de mult, încât ajunsese până la San Francisco. Câțiva mexicani de acolo îi oferiseră importante sume de bani în schimbul iepii. Nimic nu îl făcea însă să-şi schimbe hotărârea. Atunci unul dintre mexicani, un tânăr foarte îndrăzneț, a hotărât să pună mâna pe animal cu orice preț.

Într-o seară, când indianul revenea la wigwamul său, l-a aşteptat în apropierea satului. Mexicanul s-a ascuns într-o tufă de lângă drum şi a început să geamă ca şi când ar fi suportat o durere cumplită.

Indianul, bun la inimă, ajungând acolo şi auzind gemetele, a vrut să îl ajute pe cel rănit. Fiind întuneric şi dându-şi seama, după glas, că era vorba despre o Față-palidă, s-a dus să îi aducă puțină apă de la un pârâu care curgea nu departe de acolo. Când indianul s-a îndepărtat suficient, mexicanul s-a ridicat de jos şi a sărit pe spinarea calului.

Apoi a râs de celălalt, fiindcă îi luase animalul fără bani.

I-a strigat că va povesti la toată lumea cât de uşor a pus mâna pe animal după ce aurul i-a fost refuzat de atâtea ori.

Dându-şi seama că nu-l va putea prinde din urmă pe mexican cu nici un alt cal, războinicul l-a rugat să nu mai povestească altora întâmplarea, pentru a nu-şi face tribul de râs.

Cât despre cal, putea să îl păstreze, deşi fusese singura avere a unui om sărac. După care i-a cerut să plece imediat de acolo, altminteri avea să îl cuprindă mânia şi să dorească răzbunarea.

Mexicanului i-a părut însă rău de necazul pe care i-l pricinuise indianului. A coborât de pe cal şi a pus frâul în mâna războinicului, după care i-a spus că de la el a învățat ce înseamnă virtutea şi, când va mai fi pe cale să facă vreo ticăloşie, îşi va aminti mereu de generozitatea indianului.

Apoi Clarence a citit despre un apaş care, într-o clipă de mânie, l-a ucis pe un alt luptător din tribul său.

S-a prezentat singur în fața şefilor săi pentru a-şi primi

pedeapsa care i se cuvenea potrivit legilor.

Urma să fie pedepsit de fratele victimei. Când s-au văzut, cei doi şi-au strâns însă mâinile, căci fuseseră buni prieteni.

— Prietene, va trebui să te ucid, i-a spus apoi fratele victimei.

— Nu ai de ales, i-a răspuns el.

Clarence era cu totul absorbit de faptele istorisite acolo, când a auzit zgomot produs de potcoavele calului pe care urca Flynn şi vocea prietenului său ajunse până la el.

Fugii la fereastră şi văzu mirat că tovarăşul său îşi lua deja rămas bun de la gazda sa.

Chiar în clipa aceea, Clarence se simți străbătut de un fior neobişnuit.

Flynn, singurul său prieten adevărat, Flynn, căruia nu-i ascunsese nimic din secretele sale! Flynn, eroul pe care îl admira atât de mult, urma să plece fără să-i spună măcar adio!

Fără îndoială, nu avea altă obligație decât aceea de a-l conduce până la tutorele său, dar totuşi n-ar fi trebuit să plece fără să-i vorbească, să-l încurajeze şi să-l facă să spere…

Dacă ar fi fost oricine altcineva, Clarence s-ar fi refugiat în stoicismul său obişnuit, ca un indian. Îl domină însă un sentiment necunoscut, acelaşi care îl împinsese să-i dezvăluie toate secretele sale lui Flynn.

Îşi lăsă cartea din mână, fugi pe coridor şi ajunse în curte chiar când tovarăşul său se îndrepta, în galop, spre poartă.

Atunci băiatul strigă disperat şi fu auzit de călăreț.

Acesta opri, se întoarse şi veni, nervos, înaintea lui. Pentru a spori încurcătura în care se afla Clarence, vărul său se afla pe coridor, de unde auzise chemarea lui.

Altul, un argat, care se învârtea pe acolo, se apropie de Flynn cu o bridă în mână, dar bărbatul îi făcu semn să se dea deoparte şi, întorcându-se către băiat, îi zise cu severitate:

— Ce mai e?

— Nimic, îi răspunse Clarence, făcând un mare efort ca să-şi stăpânească lacrimile ce-i umeziseră ochii, dar nu puteți

pleca fără să vă luați rămas bun de la mine! Ați fost atât de bun cu mine şi vreau… vreau… să vă mulțumesc…

Flynn se înroşi.

Apoi, aruncând o privire neîncrezătoare spre coridor, îi zise repede:

— El te-a trimis?

— Nu, am venit singur. Am auzit când plecați…

— Ei, rămas bun atunci!

Se aplecă în față pentru a-i strânge mâna pe care i-o întindea băiatul, dar se retrase brusc, cu un zâmbet şi, luând din buzunar un ban de aur, i-l dădu.

Clarence îl luă, apoi îl aruncă mândru argatului care rămăsese acolo, se îndepărtă cu un pas de Flynn şi îi spuse, palid la față:

— Nu voiam decât să ne despărțim aşa cum trebuie.

Îşi aplecă apoi privirea, ochii săi arzând de lacrimi. Parcă nu-i venea că creadă că el acționase astfel, că el vorbise aşa.

Străinul şi gazda băiatului schimbară rapid o privire. În ochii lui Flynn apăru iar expresia admirativă pe care o mai avusese, uneori, în cursul călătoriei lor.

Dar, când Clarence ridică iar capul, prietenul său nu mai era acolo.

Băiatul, foarte necăjit, se întoarse pe coridor. Vărul său îl cuprinse de umeri.

— Muy hidalgamente, Clarence, îi zise încântat. Sunt sigur, va ieşi un om mare din tine!

CAPITOLUL X.

De atunci se scurseră fără incidente trei ani din viața lui Clarence.

În această perioadă află că Jackson Brant sau Don Juan Robinson (căci legătura de rudenie nu juca nici un rol în relațiile dintre ei şi, de când plecase Flynn amănuntul acesta nu prezenta nici un interes pentru nici unul dintre ei) era mai mult spaniol decât american.

Se stabilise mai demult în California.

Se căsătorise cu o bogată văduvă mexicană care murise fără copii, lăsându-l unic moştenitor. Datorită temperamentului său ciudat, renunțase la adevărata sa naționalitate.

Încuiat în liniştea cărților sale, manifestând un dispreț puțin exagerat față de compatrioții săi, îl uimea pe Clarence, pe măsură ce acesta îl cunoştea tot mai bine.

Băiatul nu reuşise să înțeleagă relațiile dintre Don Juan şi Flynn. Dar cum vărul său nu se arăta prea comunicativ în legătură cu un astfel de subiect, trase concluzia că totul se datora cu precădere caracterului dominator al fostului său prieten, astfel că nu se mai gândi la lucrul acela.

Într-una din zile, la El Refugio a venit un călăreț îmbrăcat foarte elegant, purtând o uriaşă pălărie mexicană de culoare albă, împodobită cu o minunată panglică albastră.

Pe Clarence nu l-au uimit însă nici pantalonii de un alb imaculat al străinului, nici vesta lui din piele de bivol ori pistoalele cu mânere de aur pe care le purta. Băiatul a fost surprins de primirea pe care i-au făcut-o cei de la ranch.

Străinul a fost primit ca un prinț.

De cum a descălecat, a intrat în casa cea mare a lui Don Juan, fără să schimbe o vorbă cu cineva din jur, deşi oamenii aproape că îl venerau şi se îngrămădeau ca să îl vadă mai bine. Străinul în haine mexicane părea însă că nici nu-i băga în seamă.

— Cine e? i-a întrebat Clarence pe Chuoha du Moulin.
— E El! îi răspunse aceasta extaziată.
— El?
— Da, El, repetă femeia. Clarence nu se putu dumiri.
După ce entuziasmul celor din jurul lui se mai potoli, cât timp acel hidalgo şi Don Juan serveau o băutură răcoritoare într-o sală vastă, fiul colonelului Brant se apropie iar de Chuoha du Moulin.
— Cine este călărețul?
— Cum, nu ştiți? Este vestitul Don Silvio.
— Don Silvio?
Nu auzise niciodată numele acela, cu atât mai puțin despre faima bărbatului care îl purta.
— Şi de ce îl aclamă lumea aşa?
Femeia se miră.
— Doar e cel mai viteaz hidalgo de le malurile lui Rio Grande! Cel mai bun pistolero! îi răspunse ea.
Apoi începu să-i povestească despre faptele lui Don Silvio, iar fiul lui Brant înțelese că într-adevăr acela era uimitor.
Don Silvio se născuse în apropiere de San Antonio. Avusese şapte frați, dar patru dintre ei au murit încă din tinerețe, în timpul luptelor cu indienii sau în înfruntările cu acei desperados mexicani care atacau deseori ranch-urile, cu ani în urmă, ca să fure cai şi vite cornute.
În San Antonio, Don Silvio se bucura, la început, de un prost renume. Într-o înfruntare cu vecinii ranch-ului tatălui său, el ucisese trei pistoleros într-o singură zi. Din păcate, în lupta aceea a căzut şi tatăl lui, astfel că Don Silvio s-a trezit, peste noapte, stăpân al domeniului părintesc.
Sub conducerea sa, domeniul a prosperat. Don Silvio era un țintaş remarcabil, dar şi un călăreț neîntrecut, iar vitele sale păreau cele mai îngrijite din regiune.
Şi iată că la un moment dat o ceată de desperados, condusă de celebrul Murillo a început să prade în regiune. Au dat foc câtorva ferme şi au ucis mai mulți lucrători. Jefuiau cirezile şi violau femeile.
Oamenii din ținut s-au hotărât să formeze o poteră şi să-i gonească din zonă.

Don Silvio nu a vurt să ia parte la această campanie, întrucât proprietatea lui nu fusese călcată de bandiți. Lumea din jur nu a privit cu ochi buni această hotărâre, mai ales că toată lumea ştia că, înainte de a deveni şeful cetei de desperados, Murillo făcuse destule afaceri cu Don Silvio. De aici şi până la încolțirea ideii că Don Silvio îi sprijinea pe bandiți nu mai era decât un pas. Şi el a fost făcut. Era o acuzație gravă dar în acelaş timp şi o mare nedreptate, fiindcă Don Silvio rupsese orice relație cu Murillo de când acesta apucase drumul fărădelegilor.

Murillo era stăpân pe un teritoriu întins, la sud de Rio Grande şi pe care îl domina cu forța şi violența luptătorilor săi. Acum voia să îşi extindă influența şi asupra oraşului San Antonio.

Îl dorea în slujba lui pe Don Silvio.

De aceea, într-una din nopți, în timpul unei furtuni, trei pistoleros din banda lui Murillo s-au îndreptat către ranch-ul fostului prieten al şefului lor ca să-i ceară să treacă de partea lor.

Pe drum l-au întâlnit pe fiul unui proprietar care urmărea nişte armăsari speriați de furtună. L-au ucis pe pământul lui Don Silvio. Apoi au ajuns la casa acestuia şi i-au adus mesajul fostului său prieten.

Evident au fost refuzați.

Lucrul acela nu le-a plăcut şi au trecut la amenințări. N-au depăşit însă măsura, întrucât proprietarul ranch-ului era recunoscut ca un vestit pistolero.

După ce au plecat din casa lui Don Silvio, a apărut în galop unul dintre oamenii săi, aducând vestea nefastă că un tânăr fusese împuşcat pe pământul ranch-ului lor.

Pericolul era foarte mare. Fără îndoială, tânărul fusese împuşcat de oamenii lui Murillo, dar cei din San Antonio aveau să-l acuze de crimă pe Don Silvio, pe care îl bănuiau că era părtaş cu bandiții.

Ranch-ul său era în pericol. Don Silvio trebuia să îi ucidă chiar el pe vinovați pentru a demonstra că nu avusese nici un amestec în crimă.

În curând, potera avea să vină la casa lui. Cei şase

lucrători de pe domeniul lui s-au hotărât să lupte alături de el, dar, pentru a nu le primejdui viețile, vestitul hidalgo a pornit singur la drum.

A înfruntat noaptea, furtuna, poterele pornite pe urmele sale. I-a ajuns însă din urmă pe cei trei şi i-a împuşcat pe doi dintre ei pe malurile stâncoase ale lui Rio Grande. Cel de-al treilea, Juacinto, omul de încredere al lui Murillo, i-a scăpat.

A dus cadavrele la San Antonio. Din păcate localnicii nu l-au crezut şi l-au învinovățit în continuare de crimă. L-au prins, l-au legat şi au vrut să-l spânzure, dar în timpul nopții a reuşit să evadeze şi să se îndrepte către Laredo.

Ca să-şi salveze viața a fost nevoit să înfrunte poterile şi să se ascundă în munți. Apoi a trecut Rio Grande şi a pornit prin ținutul lui Murillo. Era convins că, dacă îl va împuşca pe vestitul bandit, nimeni nu avea să-l mai bănuiască de crima înfăptuită pe teritoriul ranch-ului său.

Numai că planul său părea nebunesc. Murillo avea la Chihuahua o întreagă armată care îl păzea. Trupele sale controlau cu autoritate regiunea. Şi cu toate acestea Don Silvio s-a îndreptat curajos către Chihuahua. Pe drum a asistat fără să vrea la furtul unor cai de la un ranch din regiune. Cum păgubaşii nu au reuşit să-i prindă pe bandiți sau nu au îndrăznit, fiindcă se ştia că erau oamenii puternicului Murillo, l-au capturat pe hidalgo şi au hotărât să-l spânzure, considerându-l complice la acea tâlhărie.

Fără îndoială că aventura aceea i-ar fi fost fatală vestitului pistolero dacă păgubaşii nu l-ar fi întâlnit pe drum pe un alt trăgător renumit, Juan Esperanza, poreclit şi Necruțătorul din Durango. Înfruntându-i bărbăteşte, acesta a reuşit să-l elibereze pe Don Silvio şi să-i împrăştie pe cei care-l amenințaseră.

Necruțătorul din Durango avusese motivele lui să intervină în acel conflict. Auzise despre Don Silvio, iar ținta călătoriei acestuia era aceeaşi cu a lui. Şi el dorea să ajungă la Chihuahua şi să-i facă de petrecanie lui Murillo. Şeful desperado îi ucisese un frate într-o ambuscadă desfăşurată în apropiere de Monterrey.

Au ajuns în oraş şi au tras la un cunoscut al lui Juan

Esperanza. Din nefericire, au fost recunoscuți de unul dintre oamenii lui Murillo, care a alertat un detaşament desperado. Au fugit din oraş printr-o ploaie de gloanțe, cu peste treizeci de trăgători pe urmele lor.

Don Silvio a fost rănit la piciorul drept şi la brațul stâng, dar nu grav. Ca să scape de urmărire, au urcat pe înălțimile din Sierra Madre, prin locurile pe care Juan Esperanza le ştia mai bine ca oricare altul.

Urmăritorii lor au trebuit să se împartă în mai multe cete, să îndure gerul şi zăpada. Cei doi vestiți pistoleros i-au împuşcat pe mulți dintre bandiții lui Murillo acolo, în munți, iar cei care au supraviețuit au bătut, speriați, în retragere, după câteva zile de lupte.

Deşi au reuşit să domine înălțimile din Sierra Madre, atât Don Silvio, cât şi Necruțătorul din Durango ştiau că nu se puteau aventura iar în regiunea Chihuahua. De aceea au pornit spre vest, pentru a scăpa de vremea rece specifică altitudinilor mari şi pentru a găsi hrană.

Astfel, au ajuns la Hermosillo. Cei de acolo tocmai se înfruntau, pe viață şi pe moarte, cu trupele lui Murillo care prădau cirezile de vite. Intervenția celor doi hidalgo a răsturnat brusc raportul de forțe şi numeroşii desperados au fost puşi pe fugă, suferind o înfrângere grea şi lăsând o mulțime de morți pe câmpul de luptă.

Don Silvio şi Juan Esperanza s-au bucurat apoi de onoruri fără egal la Hermosillo.

Petrecerea şi jocurile au durat o săptămână.

Fusese cea mai severă înfrângere pe care o suferiseră trupele lui Murillo. Vestitul bandit nu avea să lase nepedepsită revolta țăranilor de acolo, pe care îi socotea supuşii săi.

Curând au venit veşti cum că Murillo venea spre ei cu o ceată numeroasă.

Soldații din garnizoane de la Hermosillo erau plecați în sud, ca să înăbuşe o răscoală a țăranilor. Proprietarii de pământuri din regiune s-au grupat cu toții în jurul oraşului, pe care l-au fortificat.

Murillo a decis să îşi stabilească tabăra în apropiere de

Hermosillo şi le-a trimis un mesaj celor din oraş. Le cerea să-i cedeze pe cei doi străini şi să îi ofere o cireada uriaşă pentru a-şi acoperi datoriile ce le aveau către el.

Evident, a fost refuzat.

În noaptea dinaintea luptei, Necruțătorul din Durango s-a furişat către tabăra desperado. Se spunea că vedea noaptea ca o pisică.

L-a luat prin surprindere pe banditul care făcea de pază şi, ca să nu facă zgomot, l-a ucis rupându-i gâtul. Apoi s-a strecurat printre cei care dormeau liniştiți.

Planul lui era simplu. Urmărea să îl împuşte pe Murillo pentru a răzbuna moartea fratelui său şi a îndepărta pericolul ce plana asupra oraşului.

Din nefericire, tocmai când era pe punctul de a-şi îndeplini planul; Juacinto s-a trezit. Văzându-şi şeful amenințat, s-a aruncat înaintea lui Esperanza ca să îl salveze pe Murillo.

A fost împuşcat în cap, dar şeful său a scăpat. Toată tabăra a pornit în urmărirea Necruțătorului din Durango.

Acesta, rănit la piept şi la picior, a ajuns la locul unde îşi legase calul printr-o ploaie de gloanțe. A reuşit să se urce în şa, apoi a pornit în galop nebun spre oraş.

Banditii s-au luat după el, dar barajul de foc al apărătorilor din Hermosillo i-a silit să bată în retragere.

Din păcate, în urma rănilor primite în cursul urmăririi, Juan Esperanza a murit. Efortul doctorului din oraş a fost inutil, căci pierduse prea mult sânge.

Moartea lui i-a dezorientat pe luptătorii din oraş, care se bazau pe renumele Necruțătorului din Durango. În aceste împrejurări au hotărât să îl aleagă ca şef al lor pe Don Silvio.

În ziua următoare, banditii au atacat oraşul cu furie. Au fost respinşi de trei ori şi au lăsat numeroşi morți pe câmpul de luptă, dar Murillo s-a jurat că nu vor pleca de acolo până ce Hermosillo nu va fi ars din temelii. Nici următoarele atacuri nu au avut mai mulți sorți de izbândă.

Din nefericire, în luptele acelea au căzut şi mulți dintre locuitorii din regiune, iar munițiile se apropiau de sfârşit. Oraşul fiind asediat, apărătorii săi nu aveau cum să se aprovizioneze cu cele necesare.

Luând încă doi oameni de încredere cu el, Don Silvio a pornit, în cursul unei nopți, către Guaymas, unde spera să găsească muniția necesară şi poate chiar forțe armate care să-i ajute în luptă.

Cu mult noroc, au reuşit să treacă de paza bandiților lui Murillo fără a fi reperați. Dar şeful desperado se gândise la o astfel de posibilitate a celor asediați, de aceea împânzise drumul către Guaymas cu cetele sale.

Don Silvio şi însoțitorii săi au fost luați prin surprindere. Ca prin minune, doar Don Silvio a scăpat cu viață, deşi rănit uşor. A reuşit apoi să revină în Hermosillo.

Situația celor asediați era foarte grea. Deşi i-au respins continuu pe bandiți, nu mai aveau provizii, muniții şi apă. Molimele începuseră să bântuie.

Se părea că Murillo avea să câştige războiul.

Câțiva dintre proprietarii de pământuri duceau tratative secrete cu trupele desperado pentru a-l ceda pe Don Silvio şi a strânge cireada pentru şeful bandiților.

Complotul lor nu a avut însă sorți de izbândă. Oraşul s-a împărțit în două tabere, una care îl susținea pe Don Silvio şi alta care îi era ostilă. Acest lucru ar fi putut favoriza intrarea bandiților în Hermosillo, dar Murillo a considerat că era mai bine să tragă maximum de folos din confruntările lor, astfel că, după ce aveau să îşi macine forțele, ar fi putut să termine cu toți mult mai uşor şi să devină stăpânul regiunii.

Planul său ar fi reuşit, fără îndoială, dacă nu ar fi intervenit neprevăzutul.

După ce au înfrânt răscoala din sud, trupele armatei au revenit în garnizoana de la Hermosillo.

Apariția lor a produs panică printre asediatori, care au început o retragere grăbită şi dezorganizată.

Au pornit de îndată spre Sierra, bazându-se pe faptul că armata i-ar fi urmărit cu greu pe înălțimi.

În schimb, Don Silvio şi alți luptători îndrăzneți au pornit după ei. Profitând de faptul că, pentru a trece mai repede muntele, bandiții se împărțiră în cete, cei din Hermosillo l-au urmărit pe Murillo.

Don Silvio l-a surprins în munți şi l-a împuşcat în cap.

Apoi i-a luat trupul şi i l-a dus tocmai la San Antonio.

Acolo a fost primit ca un mare erou. Toţi cei care l-au bănuit că fusese de partea bandiţilor şi-au cerut scuze. Renumele lui a crescut peste măsură, mai ales că faptele sale de arme de la Chihuahua şi de la Hermosillo începeau să ajungă la urechile celor din nord.

— Un grande de Mexico! îşi încheie femeia povestirea elogioasă.

— Adevărat, murmură Clearance, căzut pe gânduri. Dar de când îl cunoaşte Don Silvio pe vărul meu? Şi cum s-au cunoscut?

— Don Juan avea pământuri în apropiere de Hermosillo. În cursul acelor lupte, bandiţii au dat foc proprietăţilor sale. Doi veri ai săi au murit atunci. Se pare că însuşi Don Silvio i-a salvat viaţa stăpânului nostru, dar despre acele evenimente Don Juan nu a povestit niciodată, nimănui… Aşa încât nu putem şti adevărul.

— Şi cum a ajuns aici?

— După înfruntarea aceea şi-a vândut proprietatea. Nu cunosc motivul exact pentru care a făcut-o. Apoi a cumpărat câteva pământuri pe aici.

După ce a servit băutura răcoritoare, mândrul pistolar a ieşit din clădire, urmat de vărul lui Clarence.

— Nu se poate să plecaţi aşa de repede, Don Silvio. Nu uitaţi, casa mea este şi a dumneavoastră.

— Mii de scuze, senor. Treburi urgente mă cheamă în nord. Fiindcă proprietatea dumneavoastră se află în drumul meu, nu am putut să nu trec pe aici spre a-mi revedea vechiul prieten.

L-au privit apoi cu toţii cum se îndepărta într-un nor de praf. Ochii lui Don Juan aveau lacrimi…

După această întâmplare, pentru Clearance lucrurile au devenit iar liniştite şi monotone.

Nimic din trecutul său nu-l deranja în viaţa nouă pe care o trăia la El Refugio.

Se adaptase perfect libertăţii şi dulcei trândăvii ce caracteriza viaţa la fermă.

Îşi petrecea dimineţile călărind prin munţi, printre cirezile

vărului său, iar după-amiezile şi serile citea cărțile din imensa bibliotecă. Era absolut independent, departe de orice fel de constrângere.

Fără îndoială, Don Juan, în ciuda felului său nepăsător de a fi, a vrut să facă un efort pentru a-şi ține angajamentul hotărât pe care şi-l luase, acela de a-l învăța spaniola pe băiat şi îi dădu chiar câteva lecții şi teme. Numai în câteva săptămâni, Clarence, datorită inteligenței sale deosebite, începu să vorbească în mod curent limba aceea, mulțumită, mai ales, discuțiilor pe care era obligat să le poarte cu acei vaqueros ai vărului său, cu micii comercianți şi de aceea vărul său nu se amestecă, lăsându-l să se descurce singur.

Se spune că în anumite împrejurări, un singur gest poate distruge reputația unui om pentru toată viața, după cum o faptă aparent lipsită de importanță poate aduce împotriva oricărei logici, un renume ieşit din comun. La El Refugio lumea fusese impresionată de felul în care Clearance scăpase de banul de aur oferit de Flynn. Argatul care beneficiase de pe urma gestului său îi rămase profund recunoscător. Băiatul îi aruncase moneda cu dispreț, iar el repetă gestul şi expresia rudei lui Don Juan în fața tovarăşilor săi. Făcu acel lucru atât de bine, încât băiatul fu imediat considerat un hijo al familiei lui Don Juan, un hidalgo prin naştere şi educație.

Dar incidentul a luat dimensiuni dea dreptul poetice în imaginația mai înflăcărată a personajelor feminine de la El Refugio.

— Acesta este adevărul. Maică Precistă! spunea Chicha du Moulin. Chiar Domingo mi-a povestit şi am încredere în el cum am în Evanghelie. Când escorta americană l-a adus pe tânărul gentleman, omul care o conducea, nefiind de aceeaşi condiție, a vrut să plece fără să-i ceară voie. Imediat, micul hidalgo l-a întrebat: „Nu mi-ați cerut voie să plecați. Cum îndrăzniți aşa ceva?”. Şeful escortei, crezând că are de-a face cu un muchacho, pentru a-l linişti, îi dădu o monedă de aur de douăzeci de pesos. Micul hidalgo a ghicit imediat pentru ce i se dăduse banul şi i-a zis: „Ah doriți să fac un cadou din partea dumneavoastră celor care muncesc pentru vărul meu?”. Aşa că a pus banul în mâna lui Domingo, cu un

zâmbet şi un farmec deosebit.

Desigur însă că simplitatea şi sinceritatea faptelor lui Clarence, capacitatea cu care era dotat, aceea de a fi foarte plăcut, în ciuda nepăsării de care dădea dovadă, felul său visător de a trăi, faptul că nu manifestă o adversitate vulgară față de efort şi de muncă, îndemânarea sa de călăreț, toate acestea făcură din el eroul favorit de la El Refugio.

La capătul acestor trei ani, Don Juan recunoscu că tânărul de paisprezece ani, care părea lipsit de experiență şi nu cunoştea nici o meserie, ştia mai multe decât el în ceea ce însemna conducerea practică a fermei. De asemenea, Clarence îi devorase toate cărțile din bibliotecă şi nu găsise pe rafturile acelea nimic imposibil de digerat.

Descoperă, de asemenea, că în ciuda independenței absolute pe care o manifesta în conduita sa, Clarence era de o cinste fără cusur, întru totul devotat intereselor vărului său, fără a face caz vreodată de legătura de rudenie dintre ei.

S-ar fi zis că era o rază de soare pentru casa aceea. Vizita totul, fără a căuta cu tot dinadinsul să se impună. Devenise ceva necesar, un sprijin de încredere pentru binefăcătorul său.

Clarence fu foarte mirat să-l vadă însă venind, într-o zi, pe tutorele său, Don Juan şi întrebându-l vădit încurcat, aşa cum se arătase când se întâlniseră ei prima oară, ce carieră doreşte să-şi aleagă.

Lucru acela îl frapa cu atât mai mult cu cât vărul său, ca majoritatea oamenilor foarte ocupați, evitase cu grijă până atunci orice aluzie la viitor de câte ori se aflaseră împreună. Îşi zise că totuşi evitarea acelui subiect putea să se datoreze obişnuinței cotidiene şi faptului că Don Juan se temea să strice echilibrul ce domnea la fermă.

Orice ar fi fost, exista ceva ce-l dezorienta pe Clarence în urma acestei întrebări neaşteptate, dar şi a manierei neobişnuite de a se comporta a vărului său.

În loc să-i răspundă la întrebare, băiatul începu să scotocească prin trecutul său pentru a descoperi cărei greşeli comise fără de voie i se datora noua situație prin care trecea, destul de neplăcută, de altfel, pentru el.

Îl întrebă deci, la rândul său, cu sinceritatea sa obişnuită şi dezarmantă:

— Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva rău?

— Nu, nu, se grăbi să-i răspundă Don Juan. A venit timpul însă să te gândeşti la viitorul tău, sau, cel puțin, să începi să te pregăteşti pentru el. Vreau să spun că ar fi bine să primeşti o educație sistematică. Va trebui să mergi la şcoală… Ştiu că nu e foarte plăcut, făcu el puțin încurcat şi demonstrând că, datorită nervozității, uitase parcă şi de prezența lui Clarence, destăinuindu-i astfel sincera lui părere despre ceea ce urma. Mie îmi eşti de mare folos, dar aici ai o situație ridicolă, cu totul nepotrivită pentru tine. Ca să nu mai vorbim de aventurile acelea absurde de altădată… Vreau să spun, Clarence, continuă el, întrerupându-se puțin când îl văzu pe băiat cum păleşte şi cum i se tulbură privirea, că e ridicol, ştii bine, ca să te țin departe de şcoală, încercând să te instruiesc eu singur. La vârsta pe care o ai, numai acolo îți poți face un viitor cu adevărat.

— Cum adică… Găsiți ridicol tot ce am învățat aici? Nu se mai stăpâni Clarence.

— Vreau să spun că eu sunt ridicol. Eu! accentua Don Juan. Dar destul despre asta, nu mai avem ce discuta. Mâine vom merge călare la San-Jose şi ne vom întâlni cu părintele secretar al Colegiului iezuiților, pentru a-ți uşura intrarea în acea instituție publică. Are un renume bun şi vei fi aproape de ranch.

Astfel luă sfârşit întrevederea.

Prima idee a lui Clearance fu aceea de a fugi de acolo.

Există puține situații mai neplăcute pentru un suflet generos decât descoperirea neaşteptată a modului în care e privită de ceilalți din jur.

Nefericitul Clarence nu ştia altceva decât să-şi dedice întreaga energie pentru interesele vărului său. Nu se gândise niciodată la obligația de a-şi face o poziție socială şi descoperea brusc situația sa, un tânăr ce ocupa un loc în cadrul fermei, mult sub capacitățile sale deosebite.

În timpul unei plimbări solitare pe care o făcu în acea după-amiază, călărind prin coline, apoi în liniştea din camera

sa, încercând fără succes să adoarmă, înțelese că vărul său avea dreptate.

Se hotărî să meargă la colegiu, să studieze cu pasiune, cu ardoare, astfel ca în scurtă vreme, chiar foarte scurtă, să fie capabil să-şi câştige singur traiul.

Se trezi mulțumit.

Hotărârea sa şi îndeplinirea ei urmau să se facă de îndată, ceea ce îi produse o adevărată stare de fericire.

O zi mai târziu devenea elev al colegiului şi locuia la pensiunea acestuia.

Situația lui Don Juan şi cunoştințele sale de limba spaniolă făcuseră să fie bine primit de către profesori. Totuşi, Clarence observă că uneori părintele Sobriente îl privea gânditor şi cu o anumită curiozitate.

Acest lucru îl făcu să creadă că vărul său îl recomandase şi ceruse pentru el o atenție specială.

Părintele îi punea uneori întrebări referitoare la trecut, ceea ce născu în el teama că se vor relua interogatoriile cu privire la familia sa şi mai ales la tatăl său.

Pe de altă parte, iezuitul Sobriente era un om foarte bine educat şi instruit. Dar, cum era supus unei examinări critice prin prisma unui băiat care observa mai ales amănuntele de ordin material şi fizic, acesta trebuie să-i fi apărut lui Clarence drept un preot cu mâini mari, ale cărui palme moi păreau căptuşite cu bunătate, cu picioare la fel de mari, încălțate în pantofi din piele de calitate, diformi, neobişnuiți, dar pe care se deplasa aproape fără zgomot, evitând obstacolele din drum în loc să le zdrobească. Clarence se gândea că astfel, alături de bărbatul acela, îşi va depăşi el însuşi obstacolele din cale, folosind aceleaşi metode.

Sub colonadă, căci mănăstirea era dispusă în jurul curții, Clarence se gândea câteodată că se găsea sub protecția acelei mâini paterne.

În miez de noapte, în dormitor, credea, de multe ori, că aude un pas ce abia face zgomot şi o respirație reținută, ce nu puteau fi decât ale mentorului său.

Primele contacte pe care le-a avut cu viitorii săi colegi nu au fost însă prea plăcute, nici uşor de uitat.

Îl bănuiau de favoritism? Erau întărâtați de relațiile cordiale pe care le avea cu oamenii mai în vârstă, frecventați des de el?

Poate că ostilitatea lor nu se datora decât faptului, suficient de altfel, că era noul venit. În orice caz, ei trecură de la vorbăria batjocoritoare la pedepse fizice.

Aşa aflară că adolescentul acela blând, rezervat, ştia să-şi folosească pumnii şi picioarele, arme dure, directe, eficiente. Disprețuind ceremonialul şi eticheta înfruntărilor între elevii colegiului, violând orice regulă, despre care, de altfel, nu ştia mai nimic, sărea cu pumnii pe unii dintre tovarăşii săi, uneori fără a-i preveni, după cum era cazul.

Astfel se hotărâră să-l pună la punct. Aleseră pe unul mai mare dintre ei care avea datoria să-i arate sălbaticului locul ce trebuia să-l ocupe.

Lui Clarence i se duse un mesaj prin care era provocat la luptă. Acceptă imediat. Acest lucru îi uimi pe toți, dar şi el fu, la rândul său, mirat de adversarul pe care i-l pregătiseră.

Era un băiat de optsprezece ani, mult mai înalt şi mai voinic decât el.

După ce primi prima lovitură, fața lui Clarence se umplu de sânge. Dar botezul sângelui produse în el, spre groaza spectatorilor, o schimbare imediată şi radicală.

Îl prinse de piept pe adversar, apoi sări la gâtul lui, de unde îl apucă, aşa cum se apucă animalele. Îşi trecu brațul în jurul gâtului celuilalt, încercând să-l sugrume. Insensibil la loviturile ce se abăteau asupra sa, îl culcă la pământ printr-un atac rapid şi neaşteptat, lucru ce-i surprinse pe spectatori.

Lumea se îngrozi văzând intensitatea înfruntării şi cinci sau şase profesori, chemați de urgență, încercară cu toate puterile să-i slăbească strânsoarea şi să-i despartă. El însă îşi dublă eforturile, fiind pregătit să lupte împotriva oricui, până la capăt.

Dar, profitând de faptul că izbutise să scape din încleştare, adversarul său fugi imediat şi se ascunse.

Din ziua aceea n-a mai îndrăznit nimeni să-i mai spună ceva neplăcut.

Ajuns la infirmerie, unde îl aştepta părintele Sobriente, Clarence, cu capul sângerând, fu bandajat. Totuşi, avea impresia că ochii lui vedeau obiectele printr-o pânză subțire şi tulbure produsă chiar de sângele lui. Deodată, simți că mâna blândă a părintelui se puse pe genunchiul său.

— Fiule, îi zise încet preotul, nu aparții religiei noastre. Totuşi, voi face uz de dreptul meu de a pune o întrebare inimii tale, chiar în clipa aceasta. Îți sunt, în orice caz, un bun prieten, Claro, un bun prieten… Vrei să-mi spui mie, bătrânului preot Sobriente, cinstit, cu sinceritate, cu sinceritatea care te caracterizează, un singur lucru? Nu ți-a fost frică?

— Nu, îi răspunse hotărât Clarence. Mâine o să-l cotonogesc din nou!

— Uşurel, fiule! Nu de adversarul tău vorbesc, ci de ceva mai înfricoşător, de ceva mai teribil, mai grav. Nu ți-a fost frică de… de…

Îl privi pe băiat cu ochii săi luminoşi, până în adâncul sufletului, apoi adăugă:

— … de tine însuți?

Băiatul tresări, se înfiora, apoi izbucni în lacrimi.

— Bine, bine, zise preotul liniştit. Am descoperit adevăratul duşman. E bine. De acum înainte, mulțumită lui Dumnezeu, micul meu războinic, vom şti să-l înfruntăm şi să-l învingem…

Clarence profită oare de lecția aceea de viață sau scurta demonstrație a curajului său îl scuti de alte ocazii în care să-şi dovedească puterile?

În orice caz, incidentul fu închis.

Cum colegii săi nu deveniră niciodată pentru el adevărați prieteni, nici confidenți, nu avea nici o importanță pentru el că le inspira teamă, respect, sau se arătau în mod ipocrit ascultători, ori servili, aşa cum obişnuiesc cei slabi.

Cel puțin, avu de profitat de absența distracțiilor pentru a se cufunda în studiu.

Cei doi ani de lecturi făcute la întâmplare până atunci, îl ajutară să cunoască multe lucruri, ceea ce îl feri de orizontul redus şi îngustimea de idei care se remarcau la orice

negustor.

Felul în care se comporta, rezervat de obicei, aşa încât era, mai curând, lipsit de expresivitate decât de convingere, îi înşelă pe profesorii săi. Îndrăzneala de care dădea dovadă un spirit ce nu se lăsase niciodată dominat de alții şi care nu se supunea nimănui îl făcea să realizeze progrese uimitoare, chiar dacă încă superficiale.

La sfârşitul primului an, devenise un şcolar renumit, care părea foarte capabil.

Totuşi, părintele Sobriente avu o întrevedere cu Don Juan, din care rezultă că băiatul trebuia ținut mai puțin cufundat în atâta studiu, că îi trebuia mai multă libertate şi îl încurajară chiar să ia parte la câteva distracții.

I se acordă astfel privilegiul de a se plimba, când dorea, singur, prin oraşul vecin, Santa-Clara.

Clarence avea mereu destui bani de buzunar, bani pentru care manifesta dispreț, dar îi erau de folos în situații în care se găsea de unul singur, cum se întâmpla în timpul plimbărilor prin oraş.

Se îmbrăca cu multă atenție, era distins, mai ales datorită reținerii sale obişnuite şi se lăsa cuprins, deseori, de melancolie.

Într-o după amiază, pe când rătăcea de-a lungul bulevardului Alameda, o arteră umbroasă, pe care o făcuseră primii părinți misionari între satul San-Jose şi mănăstirea de călugărițe Santa-Clara, văzu un şir de fete care mergeau două câte două şi care ieşeau din aşezământul bisericesc pentru a-şi face plimbarea zilnică.

A le vedea pe fete constituia dorința cea mai vie a colegilor de la Santa-Jose, fiindcă bunii preoți, care supravegheau ieşirile din colegiu, făceau tot ce puteau ca să le interzică şi să-i împiedice să se întâlnească cu ele.

Pe Clarence imaginea aceea îl lăsă absolut indiferent. La cei cincisprezece ani ai săi credea că încetase cu totul să mai fie romantic.

Trecea pe lângă fete aruncându-le o privire lipsită de interes, până în ziua când cei doi ochi, de un intens violet, îl surprinseră fixându-l din umbra unei pălării largi, cochet

împodobită cu panglici de diferite culori. Îl mai priviseră aşa şi altădată, de sub boneta de stambă.

Susy!

Tresări şi vru să-i vorbească, dar fu oprit de un gest rapid care-l avertiză şi de o privire ce-i indică două starețe aflate în fruntea şi în spatele şirului.

Ea îi făcu semn să le urmeze.

O ascultă şi porni după ele, la o anumită distanță, fără a încerca să-şi ascundă uimirea.

Ceva mai încolo, Susy lăsă ca să-i scape batista.

Fu cât pe ce să se repeadă într-acolo ca să i-o ridice de jos, dar ea îi aruncă o altă privire cu ochii ei albaştri şi îşi luă singură batista.

Apoi alergă, nevinovată, ca să-şi reia locul în şirul de fete.

Acestea se îndepărtară, dar când Clarence ajunse în locul unde se aplecase ea, găsi în iarbă un bilețel mototolit.

Nu-l ridică atâta vreme cât fetele nu dispărură vederii, căci ar fi fost riscant.

Se plimbă prin jur, apoi reveni la bilet.

Pe acesta scria cu creionul următorul mesaj: „Vino la ora şase la zidul dinspre sud, lângă părul cel gros”. Literele erau tremurânde, deci Susy făcuse biletul în grabă şi temându-se să nu fie observată.

Oricât de bucuros a fost Clarence, simțea şi o anumită greutate ce-i apăsa cugetul.

Nu reuşea să înțeleagă necesitatea acelei întâlniri misterioase.

Ştia că, deşi ea se afla în pensiune, trebuia să respecte anumite reguli destul de severe dar, mulțumită poziției privilegiate pe care o avea el şi prieteniei pe care i-o mărturiseau profesorii, se gândea că ar fi reuşit să obțină, fără dificultăți, de la părintele Sobriente, o învoire pentru o întrevedere cu fosta lui tovarăşă de joacă, despre care îi vorbise şi care era, pentru el, singura supraviețuitoare a trecutului tragic.

Şi fiindcă Sobriente avea încredere în el şi îl lăsa liber prin Santa-Clara, nu însemna să-l înşele dacă se ducea la întâlnirea aceea clandestină, oricât de inocentă părea?

Dar, în ciuda tuturor acestor gânduri, se duse în locul indicat, la ora şase.

Ajunse astfel în fața zidului dinspre sud al mănăstirii, în dreptul unor crengi de păr ce treceau pe deasupra pietrelor masive parcă precizând locul întâlnirii.

Observă, în apropiere, o poartă cu grilaj metalic care, după aspect, nu mai era folosită de multă vreme.

Se va arăta ea deasupra zidului, printre crengile părului? Va semăna cu Susy de altădată?

Spre surprinderea sa, auzi zgomotul făcut de o cheie ce se învârtea în broască. Poarta aceea veche se roti în jurul balamalelor ruginite şi Susy ieşi repede din curtea mănăstirii.

Îl luă de mână şi îi zise:

— Să fugim, Clarence!

Şi, mai înainte ca el să-i poată răspunde, alerga alături de ea, coborând în goană poteca, la fel cum, cel puțin aşa i se păru lui Clarence, alergaseră după căruțe atunci, cu ani în urmă, când se îndepărtaseră de convoi şi rămăseseră singuri în preerie.

Privi cu mult interes forma feerică dinaintea lui.

Susy crescuse, devenise plină de grație. Era îmbrăcată cu mult bun gust, arătând o grijă deosebită pentru fiecare detaliu, lucru de neconceput pentru copilul acela grăbit de altădată. Îşi păstrase părul abundent, ondulat, luxuriant, cu reflexe aurii, ce i se revărsa în valuri pe umeri şi pe spate. Îşi păstrase aceeaşi culoare violetă a ochilor. Mâinile şi picioarele rămăseseră la fel de delicate, aşa cum şi le amintea.

Ar fi vrut să o mai examineze, mai pe îndelete, dar ea nu-i lăsă timpul necesar, îndemnându-l mereu, râzând şi agitându-şi căpuşorul:

— Aleargă, Clarence, aleargă!

Ajunşi la o intersecție a două străzi, după ce dădură cotul în dreapta lor, ea se opri gâfâind.

— Dar ai fugit de la şcoală, Susy, îi zise îngrijorat băiatul.

— Oh, nu contează, voi ajunge înapoi înaintea celorlalte fete, îi răspunse ea aranjându-şi buclele răvăşite şi aşezându-şi bine pălăria pe cap.

Apoi vru să-i explice.

— Înțelegi, Clarence, continuă ea reluându-şi tonul autoritar de altădată, mama stă la hotel toată săptămâna asta şi mi s-a dat voie să mă duc la ea în fiecare seară, ca şi cum aş fi la semi-pensiune. Nu sunt decât trei sau patru alte domnişoare care ies odată cu mine şi cu o soră, iar azi am ieşit eu prima fiindcă doream foarte mult să te văd.

— Dar…

— Fii liniştit. Totul va fi bine! Celelalte domnişoare ştiu despre ce este vorba şi m-au ajutat. Nu vor pleca decât peste o jumătate de oră şi vor spune că eu am plecat puțin înaintea lor, la ora stabilită inițial. Când vor ajunge ele la hotel, însoțite de soră, voi fi şi eu acolo. Asta e tot!

— Da, făcu băiatul, nu prea convins.

— Iar noi vom servi câte o înghețată, bineînțeles, dacă vrei… Există un local chiar lângă hotel. Am ceva bani, adăugă ea văzând că el părea destul de încurcat.

— Bani am şi eu! zise băiatul, roşind. Să mergem, nu avem timp de pierdut.

Îi dăduse drumul de mână pentru a-şi aranja cutele rochiei şi porniră mai departe unul lângă altul, fără grabă.

— Dar, reveni el la ideea care nu-l părăsea, vrând astfel să o facă pe prietena lui să afle că avea o poziție, avea influență, sunt la colegiu. Şi părintele Sobriente, care o cunoaşte pe stareța superioară de la voi, îmi este prieten. Îmi acordă anumite drepturi şi… când va şti că noi ne jucam împreună… Ei, bine, sunt convins că va aranja lucrurile astfel încât să ne putem vedea când dorim. Ce zici?

— Oh, prostuțule! îi răspunse ea. Acum eşti…

— Ce sunt!

Ochii violeți ai fetei străluciră de sub pălăria ei mare şi elegantă.

— Noi suntem oameni mari acum! reluă apoi, insistentă:

— Dacă nu ştii, află că ei sunt severi cu tinerii, mai ales cu băieții. Ah, Clarence, dacă s-ar afla că tu şi cu mine suntem… împreună…

Pronunțând cuvintele acelea, îi făcu cu ochiul pe sub pălărie, completându-şi astfel fraza.

Clarence era încântat, dar şi debusolat. Privea numai înainte şi simţea că roşeşte tot mai mult.

— Ah, reluă Susy, Mary Rogers, care era în rând cu mine, te găseşte un băiat foarte drăguţ, un spaniol distins. Dar eu, zise ea brusc, eu am crescut? Spune-mi, Clarence!

Vocea ei îşi regăsise tonul impulsiv şi nerăbdător de altădată.

— Am crescut? spune-mi, Clarence!

— Mult.

— Cum îmi vine rochia aceasta? E cea mai frumoasă, în afară de cealaltă… Am una mai frumoasă, cu dantele pe toată partea din faţă. Dar nu-i aşa că şi asta e frumoasă? Spune, Clarence, am dreptate?

Băiatul considera că rochia pe care o purta era perfecţiunea întruchipată şi îi mărturisi acest lucru.

Susy, dându-şi seama că pe acolo se aflau diverşi trecători ce-i observau, deveni dintr-o dată deosebit de rezervată. Îşi lipi mâinile de trup şi începu să meargă foarte serioasă, îndepărtându-se puţin de Clarence, până când ajunseră la prăvălia cu îngheţată.

— Să ne aşezăm la o masă cât mai retrasă, Clarence, îi şopti ea confidenţial, unde să nu fim văzuţi de multă lume. Comandă două îngheţate cu fragi, fiindcă dacă luăm cu lămâie sau cu vanilie n-o să le putem mânca. Nu le prea reuşesc cei de aici.

Se instalară într-un fel de adăpost rustic, amenajat în spatele prăvăliei, ceea ce îi făcu să pară un foarte tânăr cioban şi o minunată ciobăniţă, îmbrăcaţi îngrijit şi ieşiţi la plimbarea de duminică, prin sat.

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, care-l încurcară pe Clarence, astfel că Susy interveni:

— A fost scandal mare, făcu ea, atunci când a schimbat profesorul nostru de franceză. Domnişoarele din clasa noastră au găsit gestul acela nedemn.

Iată deci ce găsea ea să vorbească după patru ani de despărţire!

Clarence era disperat. Din păcate, vocea şi ideile nu-l ajutau în nici un fel.

În cele din urmă, cu mare greutate, îndrăzni, pe deasupra lingurei, să-i aducă aminte:

— Îți mai plac clătitele, Susy?

— Da, da, îi răspunse ea râzând, dar n-am mai mâncat de multă vreme.

— Şi Mose te mai acompaniază atunci când cânți?

Mose era un pointer negru care avea obiceiul să urle de fiecare dată când fata îngâna vreo melodie.

— Ah, săracul! De multă vreme s-a pierdut… Vorbea foarte liniştită.

— Mi-au făcut cadou însă un terranova, un prepelicar şi un ponei negru.

Continuă făcând un inventar al numeroaselor obiecte pe care le poseda. Apoi începu să dea câteva detalii amuzante despre afecțiunea pe care i-o mărturiseau părinții ei adoptivi, despre care vorbea numindu-i tata şi mama, fără a fi tulburată în vreun fel de amintirea celor morți.

Rezulta din povestirea ei că soții Peyton erau foarte bogați şi, în afara proprietăților pe care le aveau în câmpie, posedau un ranch la Santa-Clara şi o casă la San-Francisco.

Cele mai clare amintiri erau deci cele mai recente, lucru întâlnit deseori la copii.

Încercă totuşi să aducă trecutul în prezent şi, în acest scop, o întrebă:

— Îți mai aminteşti de Jim Hosker?

— Da. A fugit din convoi după ce ai plecat tu. N-o să-ți vină să crezi! Altădată, nu demult, când am mers cu tata la un restaurant important din San-Francisco, ghici cine stătea la o masă? Da, Clarence, era chiar băiatul acela, era Jim Hosker. Tata i-a vorbit. Dar, fireşte, făcu ea ridicându-şi puțin bărbia frumoasă, eu nu puteam, înțelegi… Doar e un băiat…

Clarence îşi aminti de isprava lui Jim Hosker, care jucase rolul copiei sale. Nu ținea să adauge, în momentul acela, o altă pată pe imaginea şi aşa destul de şifonată pe care fata o avea despre fostul său tovarăş. În ciuda candorii, uşoara ei superficialitate, îl făcea să sufere puțin, datorită sensibilității lui accentuate.

Fata începu să zâmbească.

— Îmi amintesc de poveştile pe care mi le îndruga lăudărosul ăsta, zise ea.

— Ştiu. Jim Hosker era foarte bun de aşa ceva.

— Se lăuda chiar că ar fi ucis un urs grizzly.

— Da?

— Ție nu ți-a povestit niciodată aşa ceva?

— Nu…

— Spunea că se petrecuse cu numai o lună înainte de a face parte din convoiul tatălui meu.

— Şi cum a făcut?

— L-a urmărit prin creierii munților până ce a dat de grota în care trăia.

Şi fata începu să îi spună acea ispravă pe care Jim şi-o atribuise singur.

Totul începuse pe vremea când însoțea un grup de vânători prin munții stâncoşi. Într-o zi, au fost atacați de un uriaş grizzly. Deşi rănit de peste douăzeci de gloanțe, ursul fusese gata să pună labele pe ei, dacă nu s-ar fi refugiat în mijlocul unui râu lat. Animalul nu i-a mai urmărit acolo şi, cum simțea că îşi pierde puterile, a fugit în pădure să se ascundă undeva până ce rănile aveau să i se închidă şi va căpăta forțe noi.

Atunci Jim le-a zis celorlalți că va porni după urs şi că avea să le aducă urechile lui ca trofeu. Nu avea altă cale de ieşire. Ori urma să îl ucidă, ori avea să piară el însuşi în acea înfruntare periculoasă. După care s-a urcat într-un copac înalt şi a văzut cam unde se afla animalul. A coborât şi a plecat după el.

După două zile de căutări, a descoperit grota în care trăia acel grizzly.

Fiind seară, animalul era plecat după mâncare.

A urcat într-un copac din fața grotei şi a pândit. Pentru că era foarte obosit, s-a legat cu nişte bucăți de piele de crengile copacului şi a adormit aproape imediat.

În zori a fost trezit de mormăiturile ursului. Acesta venea trăgând după el resturile unui țap sălbatic.

A aşteptat până ce animalul a intrat în grotă, a mâncat şi

s-a culcat. Apoi a coborât încet şi s-a furişat în vizuina acestuia, cu puşca în mână.

Ursul dormea dus.

A înțeles că nu-l putea împuşca în grotă, fiindcă un singur glonț nu era destul ca să-i vină de hac şi, în furia lui, animalul l-ar fi făcut bucăți.

Trebuia să îl scoată afară. Pentru aceasta a aprins câteva crengi, apoi a pătruns în grotă şi a aruncat focul lângă grizzly. O mulțime de şerpi şi şoareci au luat-o la fugă. În cele din urmă, morocănos, a apărut şi ursul. L-a țintit drept în cap.

Un singur glonț a reuşit să facă ceea ce alte douăzeci nu reuşiseră. Lovitura s-a dovedit fatală şi astfel Jim a ajuns în posesia mult râvnitelor urechi, pe care, câteva zile mai târziu, avea să i le fure unul dintre vânători.

Suzy se opri brusc.

— Nu ți se pare ciudat? îl întrebă ea.

— Ce anume?

— Felul în care ne privesc vânzătorul de înghețată şi ajutorul său.

Clarence se uită şi el către aceştia.

— Nu te preface că nu observi. Vezi în ce fel se uită la noi? Dar Clarence nu remarcă nici cel mai mic indiciu al curiozității din parte vânzătorului de înghețată, nici nu-i arăta că se ocupa de el şi de fată.

Simți însă iar senzația aceea ciudată, de plăcere amestecată cu jenă, pe care o mai trăise.

— Acum locuieşti la tatăl tău? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Vrei să spui la vărul meu, îi răspunse Clarence zâmbind. Ştii că tatăl meu a murit de mult, chiar dinainte de a te cunoaşte pe tine.

— Aşa mi-ai zis tu de multe ori, Clarence, dar tata mi-a spus că nu e adevărat.

Văzând însă că ochii băiatului se fixează asupra ei cu o expresie întrebătoare, se grăbi să adauge:

— Aşa deci, stai la vărul tău…

— Asta, cel puțin, o ştiu sigur, aşa cred, făcu el cu un

zâmbet care, totuşi, arăta că nu-i fusese uşor şi îi aduse în memorie amintirea neplăcută a soților Peyton. Am fost condus la ferma rudei mele de către unul dintre prietenii săi.

Folosind un limbaj copilăresc, băiatul îi povesti repede, pe scurt, călătoria dincolo de Sacramento şi cum descoperise Flynn scrisoarea adresată lui Silsbee.

Dar, înainte de a termina, remarcă faptul că Susy nu era deloc interesată să afle toate amănuntele acelea şi nu părea să se emoționeze, cât de cât, de nici o aluzie privitoare la moartea tatălui ei adevărat. Cu atât mai mult de vreo legătură între nenorocirea petrecută în prerie şi încurcăturile lui Clarence.

Sprijinindu-se cu mâna bărbia rotundă, ea îi examina chipul pe îndelete.

— Să-ți spun drept, Clarence, interveni ea, de îndată ce termină el, ar trebui să-i ceri vărului tău să-ți cumpere un sombrero şi un serape aurit. Cred că ți-ar sta foarte bine cu aşa ceva. Atunci… te vei putea plimba călare pe Alameda, în sus şi în jos, când vom ieşi noi…

— Dar voi veni să te văd… la tine acasă sau la mănăstire, îi zise el înflăcărat. Părintele Sobriente şi vărul meu vor aranja lucrurile astea.

Susy clătină din cap.

— Nu, nu trebuie să afle nimeni de secretul nostru. Nici tata, nici mama. Mai ales mama. Nu trebuie să afle că ne-am întâlnit iar… după atâția ani…

Expresia de profundă dezamăgire din ochii lui Susy nu putea fi descrisă.

După un moment de tăcere, reluă:

— Nu ne vom mai putea întâlni vreodată, Clarence, dacă nu ne va ajuta Mary Rogers. E prietena mea cea mai bună, singura de altfel… E puțin mai mare decât mine. A trecut şi ea prin aceeaşi situație şi i s-a interzis să-l mai vadă. Poți să-i vorbeşti despre Suzette, sub numele acesta mă cunoaşte. Am fost botezată iar, mă cheamă Suzette Alexandra Peyton, aşa a vrut mama. Iar acum, Clarence, îi spuse ea în şoaptă, după ce-şi roti privirea prin sală, poți să mă săruți pe sub pălărie, ca să-ți iei la revedere.

Îşi potrivi cu îndemânare pălăria cu boruri largi, astfel încât cei din fața lor, din prăvălie, să nu-i vadă obrazul rotund şi rumen pe care i-l oferi băiatului ca să o sărute.

Acesta, zâmbind şi înroşindu-se, o pupă de două ori.

După aceea, Susy se ridică, fără să se prefacă măcar că oftează din adâncul inimii, îşi trase mănuşile foarte serioasă şi îi zise:

— Să nu mă urmăreşti dincolo de uşa prăvăliei. Fetele trebuie să vină de acum.

Acestea fiind zise, trecu foarte demnă pe lângă vânzătorul de îngheţată şi pe lângă ajutoarele sale, ocupați cu treburile prăvăliei, îndreptându-se spre ieşire.

În dreptul acesteia spuse răspicat:

— Bună, seara, domnule Brant. Vă urez petrecere plăcută în continuare:

Plecă apoi spre hotel cu un pas sigur.

Clarence rămase câteva clipe ca să urmărească din privire acea siluetă zveltă, elegantă şi minionă, cu părul ei strălucitor ce-i cădea în valuri pe umeri, pe spate, peste rochia albă, ca un mantou aurit.

Porni apoi în direcție opusă.

Ajunse acasă într-o stare de perplexitate, dezorientat cum nu fusese demult.

Întâlnirea cu Susy îi provocase o plăcere deosebită. Avea toate motivele să creadă aşa ceva. Ea îşi amintise spontan de el şi, în ciuda felului în care se schimbase destinul fetei, se făcuse primii paşi ca să se apropie.

Îndoielile, pe care, de fapt şi le exprimase, în privința viitoarelor lor întâlniri, nu-l afectaseră deloc, mai ales că el se temuse de anumite schimbări în felul ei de a fi, în comportamentul ei, ceea ce nu se prea remarcase, spre liniştea lui. Oricum, era la vârsta la care eventualele schimbări nu făceau decât să-i adauge în ochii lui mai mult farmec, mai mult interes: în ciuda slăbiciunilor manifestate de firea ei, era clar că nimic nu-i afectase prietenia față de el. Şi asta i se păru lucrul. Cel mai important.

Recunoştea însă foarte greu că întrevederea respectivă îi redeschisese vechile răni, suferințele din trecut, de care

uitase.

Neliniştile lui, sentimentul nedreptății care-l apăsase şi care-l urmărise din fragedă copilărie, multe alte lucruri pe care le crezuse definitiv îngropate în cei patru ani petrecuți la El Refugio ieşiseră acum la iveală în numai câteva minute!

Aluzia pe care Susy o făcuse în privința tatălui său, scepticismul exprimat nu o dată de către domnul Peyton, trezeau întrebări neobişnuite în mintea lui, cărora ar fi vrut să le găsească răspuns.

Ce reprezenta misterul acela recent, de ce i se interzicea să se vadă cu Susy? Ce legătură aveau toate acelea cu tatăl său?

După câțiva ani, când îşi reaminti de întâlnirea cu Susy, îşi dădu seama că ceea ce se întâmplase în ziua aceea nu era, de fapt, decât un avertisment...

CAPITOLUL XI.

După ce reveni la colegiu, se întâlni pe coridor cu unul dintre preoți care, în loc să-l ia la întrebări, îi răspunse la salut cu o blândețe care îl frapa.

Aflase că fusese căutat de un profesor şi se îndreptă spre cabinetul părintelui Sobriente, pentru a-l anunța că se întorsese. Deveni neliniştit când, găsindu-l pe prelat discutând cu alți trei-patru profesori, aceştia părură încurcați devenirea lui.

Clarence vru să se retragă, când părintele Sobriente, încheind consfătuirea cu un semn din cap, îl chemă la el.

Dezorientat, neştiind ce să creadă, temându-se de vreun necaz despre care nu aflase încă nimic, băiatul încercă să povestească despre întâlnirea lui cu Susy şi să-şi exprime speranța că mentorul său îl va ajuta cu sfatul şi cu fapta.

Luându-şi asupra responsabilitatea de a-i fi sugerat fetei escapada aceea, îşi mărturisi greşeala.

Bătrânul îl privi drept în ochi şi îi zise apoi, zâmbind gânditor:

— Chiar vroiam să te las să-ți petreci vacanța împreună cu Don Juan Robinson.

Substituirea cu numele acela a obişnuitului „vărul tău” i se păru foarte ciudată lui Clarence.

— Despre acest proiect vom vorbi mai târziu. Aşează-te, fiule, am puțin timp liber. N-ar fi rău să discutăm. Părintele Pedro mi-a spus că îți faci la timp şi foarte bine traducerile. Să te ții de treabă şi de acum înainte, fiule!

Fața băiatului se lumină. Se simți uşurat şi plăcut impresionat de vorbele acelea.

Teama sa se risipi.

— Traduci chiar după dictare! E foarte bine. Avem o oră la dispoziție şi aş vrea să-mi faci dovada îndemânării tale în acest domeniu. Eşti de acord, nu-i aşa? În timp ce mă voi plimba prin cameră, îți voi dicta în engleza mea nu prea

strălucită. Te vei aşeza aici şi vei traduce totul în limba spaniolă. În felul acesta ne vom destinde puțin, instruindu-ne în acelaşi timp.

Clarence zâmbi.

Vorbele de duh, în care se amestecau sfaturile şi observațiile, îi erau specifice părintelui Sobriente.

Se grăbi să se aşeze la masă, în fața unei hârtii albe, cu o pană în mână.

Prelatul se plimba prin cameră cu pasul său obişnuit, apăsat, dar nu zgomotos.

Spre mirarea tânărului, părintele începu prin a lua o porție enormă de tutun, după care îşi suflă nasul în batistă. Vorbi apoi cu un glas grav, ca şi cum s-ar fi aflat la catedră:

„Stă scris că greşelile părinților sunt imputate copiilor". Oameni necugetați ai acestei lumi au încercat să caracterizeze legea aceasta ca fiind dură şi crudă. Bieți orbi! Oare nu se vede foarte clar? Cel rău care, în mândria şi puterea sa, pentru o glorie efemeră, acceptă să-şi asume riscurile pedepsei sale şi consideră acest lucru ca o demonstrație de curaj, trebuie să ştie că nu face astfel decât să condamne la o suferință. Egală şi pe cei pentru care manifestă afecțiune, fără a mai putea să împiedice decăderea lor, fără a mai putea să-i ajute în vreun fel. Va suferi degeaba pentru ei! Spectacolul în care nefericiții se luptă cu nenorocirea, cu sărăcia, cu boala, cu părăsirea, poate lăsa vreun suflet omenesc nepăsător? Să ne imaginăm, Clarence...

— Da, domnule, îi răspunse fără zăbavă băiatul, făcând pauză şi ridicând pana de pe hârtie.

— Vreau să spun, continuă preotul, tuşind încet, că un părinte cu adevărat chibzuit este în stare de orice pentru binele familiei sale. Există însă şi alți părinți, de exemplu, nu cunosc decât legea propriei voințe, disprețuiesc legile lui Dumnezeu şi ale societății, nu este fidel decât unui expedient mizerabil pe care îl consideră onorabil. Un asemenea om nu contează decât pe curajul său şi pe slăbiciunile firii omeneşti. Imaginează-ți-l ca pe un bărbat crud şi sângeros, un jucător de profesie, iubind norocul şi forțându-l deseori cu mijloace

incorecte, ca pe o persoană ce trăieşte în afara societăţii, a bisericii, un răufăcător. Un astfel de om îşi părăseşte soţia şi prietenii, îşi lasă familia pe care ar fi trebuit să o protejeze, copilul pe care ar fi trebuit să-l crească, să-l educe. De ce? Pentru a-şi satisface pasiunile morbide… Imaginează-ţi-l pe acest bărbat, obligat dintr-o dată, să se gândească la moştenirea de ruşine şi repulsie pe care a lăsat-o copilului său părăsit, care nu poartă nici o vină pentru trecutul părintelui său. Cum mai poate un asemenea părinte să-şi ajute copilul? Toată îndrăzneala lui dementă nu are cum să uşureze suferinţele nemeritate ale fiului său. Ce trebuie să fie în sufletul unui asemenea om?

— Părinte Sobriente! îl întrerupse blând Clarence.

Spre surpriza băiatului, abia rostise cuvintele acelea şi o mână catifelată, mâna protectoare a preotului, se puse pe umărul său. Îi văzu de aproape obrazul bărbos, buza de sus acoperită de tutun, dar binevoitoare, mişcându-se sub influenţa unei inexplicabile emoţii.

— Ce vrei, Clarence? întrebă el însufleţit. Spune-mi, fiule, nu-ţi fie teamă. Ce vrei să mă întrebi?

— Dacă în lucrare trebuie să scriu padre sau padres, îi răspunse băiatul cu naivitate.

Părintele Sobriente îşi şterse nasul cu zgomot.

— Ah, despre asta e vorba? Cele ce urmează indică singularul, îi zise el cu gravitate.

Clarence se pregăti să reia lucrarea.

— Da, făcu părintele, aplecându-se peste foile scrise. E bine, e foarte bine. Acum, dacă se poate, continuă el, trecându-şi mâna ca un burete umed peste fruntea încinsă, vom face un exerciţiu în sens invers. Îţi voi dicta în limba spaniolă şi vei traduce în englezeşte. Ce părere ai? Să începem cu ceva mai uşor, cu o povestire, de exemplu… Da, am găsit!

Clarence, pe care acele abstracţii solemne îl cam plictisiseră, se grăbi să se arate de acord cu noua variantă şi îşi pregăti pana.

Părintele Sobriente, oprindu-se pentru o clipă din plimbarea lipsită de zgomot, începu:

— În câmpiile fertile din Guadalajara trăia un oarecare caballero, care avea cirezi de vite şi pământuri întinse. Avea o soţie şi un fiu. Dar, cum avea caracter nestăpânit şi pasiuni de vagabond, ţinea mai puţin la acele lucruri minunate decât la aventurile periculoase, înfruntările armate, bătăile sângeroase spre care îl chema firea sa aventuroasă. Trebuie adăugat şi faptul că se simţea atras de alte excese, cum ar fi jocurile de noroc şi băutura. Defectele acelea au reuşit să-i micşoreze mult patrimoniul, la fel cum caracterul său certăreţ şi zgomotos i-a gonit familia şi vecinii. Soţia sa, suportând cu mare greutate ruşinea şi necazul, a murit în timp ce fiul lor era încă foarte mic. Într-un moment de criză, în care temeritatea şi remuşcarea au jucat un rol egal, acel caballero s-a recăsătorit, deşi nu se împlinise încă un an de la moartea primei soţii. Noua lui aleasă avea un caracter asemănător cu al lui; era la fel de orgolioasă. Între ei au izbucnit certuri furtunoase şi, în cele din urmă, bărbatul şi-a abandonat nevasta şi copilul, plecând din Saint-Louis... adică din Guadalajara... pentru totdeauna. El se alătură apoi unor aventurieri dintr-o ţară străină, purtând un nume fals şi a continuat să ducă o viaţă dezordonată, până când, prin acţiunile lui, a reuşit să ajungă în afara legii, iar revenirea în lumea civilizată a devenit imposibilă. Soţia abandonată, mamă vitregă a copilului său, s-a resemnat repede cu noua situaţie. Ea a interzis să-i mai fie pronunţat numele în prezenţa ei şi n-a mai pomenit nimic copilului despre tatăl lui. Apoi l-a încredinţat pe băiat unei cumnate. Aceasta însă a comunicat în secret cu soţul exilat. Sub pretextul că vroia să trimită copilul unei alte rude, l-a expediat pe acesta chiar tatălui său nedemn. Împins probabil de remuşcare, infamul...

— Opriţi-vă, îi zise brusc Clarence.

Îşi aruncase tocul din mână şi se ridicase, drept, înaintea preotului.

— Părinte Sobriente, îi zise cu greutate, dumneavoastră încercaţi să îmi aduceţi ceva la cunoştinţă. Spuneţi-mi tot, vă rog. Pot suporta orice. De ce sunteţi misterios? Am dreptul de a şti tot. Nu îmi spuneţi o poveste oarecare. Văd aceasta pe

chipul dumneavoastră, părinte Sobriente. E povestea…

— Tatălui tău, Clarence, îi zise preotul, cu vocea tremurătoare.

— Tatăl meu… a murit!

Băiatul se dădu înapoi şi se făcu palid.

— Tatăl meu, repetă el, e mort.

— Trăia când ai plecat din Saint-Joseph, îi răspunse cu blândețe bătrânul, apăsându-şi mâna pe umărul lui Clarence, fiindcă el te-a căutat dându-se drept vărul tău. Trăia încă atunci când ai ajuns aici. El a stat, în ultimii trei ani, în umbra vărului tău Don Juan şi a lui a fost hotărârea de a te trimite la colegiul nostru. Da, Clarence, trăia, dar purta un alt nume şi avea o reputație care te-ar fi făcut să roşeşti de ruşine… Dar acum a murit. A murit în Mexic. A fost împuşcat pe când dădea o lovitură cu un grup de desperados. Dumnezeu să-l odihnească!

— Mort! izbucni Clarence, tremurând tot. Abia acum a murit? Dar eu ştiam…

— Vestea insurecției din Mexic şi cea a morții lui ne-au sosit în acelaşi timp, adică în urmă cu un ceas, reluă bătrânul. Numai Don Juan ştia unde se afla şi ce nume purta. El n-ar fi vrut să ți se destăinuie vreodată adevărul, fiindcă aceasta a fost dorința defunctului. Frații mei şi cu mine ne-am gândit să facem altfel. Am fost neinspirat la început, dar am crezut că-i bine să afli tot. Iartă-mă.

Clarence nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Preotul se dădu înapoi din fața lui.

— Să vă iert? Dar ce era omul acela pentru mine? îi zise înfocat. Nu m-a iubit deloc. M-a părăsit. A făcut din viața mea o minciună. N-a vrut niciodată să mă vadă, n-a fost aproape de mine, nu mi-a strâns mâna niciodată.

— Taci! îl întrerupse preotul, îngrozit.

Mâna lui mare îl apăsă pe umăr, obligându-l să se aşeze iar pe scaun.

— Nu-ți dai seama ce spui. Caută, gândeşte-te, Clarence. Nu există cineva printre cei care ți-am arătat afecțiunea, printre cei care au fost buni cu tine în cursul călătoriilor pe care le-ai făcut, cineva pentru care inima ta a bătut altfel,

chiar împotriva voinței tale? Caută, Clarence, căci tu mi-ai vorbit deseori despre un astfel de om. Lasă-ți inima să vorbească în favoarea lui, pentru numele defunctului!

Ochii adolescentului străluciră cu o anumită blândețe.

Tresări.

Vru să-l apuce de mână pe preot, dar nu-i prinse decât mâneca. Imaginile din memorie i se succedau rapid şi chipul său arăta că se oprise asupra uneia dintre ele. Îi zise apoi în şoaptă:

— Îmi amintesc de un om, un om periculos, în stare de orice, chiar şi de crimă, de care se temea toată lumea… Se numea Flynn, el m-a adus aici de la minele de aur. Eu am crezut că era un prieten fidel al vărului meu, mi s-a părut altfel decât toți ceilalți… I-am povestit tot, ceea ce nu am spus niciodată altcuiva, nici măcar omului pe care îl credeam vărul meu, nici măcar dumneavoastră. Cred… cred, de asemenea, părinte, că pe el l-am iubit cel mai mult… De atunci m-am gândit că am greşit, reluă el zâmbind trist că am greşit mult mândrindu-mă cu spaima pe care o inspira celorlalți din jur, mai ales că mie nu mi-a fost niciodată frică de el. Ba chiar a fost atât de bun cu mine… Şi totuşi, m-a părăsit fără să-mi zică o vorbă atunci când eram gata să-l urmez oriunde s-ar fi dus.

Băiatul izbucni în plâns şi îşi acoperi fața cu palmele.

— Nu, nu, spuse părintele Sobriente cu însuflețire, insistând asupra fiecărui cuvânt. Orgoliul său prostesc l-a făcut să te împiedice să afli vreodată gradul de rudenie care te lega de un bărbat aşa de temut. Constituia o parte din pedeapsa cruntă pe care şi-o impusese el însuşi. Iar în momentul când ți-ai deschis sufletul în fața lui, când indignarea ta copilărească s-a revărsat prin vorbe de foc, el te-a iubit mai mult ca oricând… Da, bietul meu băiat, omul acela, lângă care Dumnezeu ți-a călăuzit paşii rătăcitori, după ce te-a purtat la Peştera Mortului, omul care te-a adus aici şi căruia Don Juan îi era dator pentru o faptă din trecut, nu ştiu ce anume, omul care l-a convins să se dea drept unul dintre verii tăi, acest Flynn, Jackson Brant, jucătorul, Hamilton Brant, răufăcătorul, era tatăl tău! Poți plânge cât

vrei, băiatul meu, fiecare din lacrimile tale va şterge câte una dintre greşelile părintelui tău.

Cu o mişcare amplă a brațului său protector îl strânse pe Clarence la piept.

Apoi, ridicându-şi privirea spre plafon, zise încet, în latineşte:

— Iar tu, suflete nefericit şi neliniştit, odihneşte-te în pace!

Se crăpa de zi când bunul părinte ştergea ultima lacrimă din ochii băiatului.

— Acum, fiul meu, îi zise el cu un zâmbet plin de bunătate, să nu-i uităm pe cei vii. Deşi mama ta vitregă, prin felul în care s-a purtat cu tine, nu are nici un drept legal asupra ta, nu îndrăznesc să-ți dictez eu comportarea pe care trebuie s-o ai în privința ei. Îmi este destul să-ți spun că eşti liber să faci ce vrei.

Se întoarse, trase un sertar al biroului său, scoase un carnet de cecuri şi îl puse în mâna băiatului, care îl privea uimit.

— A fost dorința lui, Clarence, ca şi după moartea lui să nu fii nevoit niciodată să-ți demonstrezi gradul de rudenie care te leagă de el pentru a intra în posesia drepturilor tale. Profitând de acea depunere pe care ai făcut-o, cu ani în urmă, la banca domnului Carden cu consimțământul acestuia, a adăugat lună de lună câte ceva. Domnul Carden a avut grijă de aceste depuneri şi le-a fructificat. Afacerile ce au angajat banii tăi au fost extraordinar de rentabile, Clarence. Profitul a fost de o mie la unu, mai presus de orice aşteptare. Nu doar că eşti liber, fiul meu, dar poți dispune cum vrei de averea ta şi poți lua orice nume doreşti. Eşti singurul tău stăpân.

— Voi păstra numele tatălui meu, îi zise simplu băiatul.

— Amin.

*

Astfel se încheie povestea copilăriei lui Clarence Brant. Ce s-a întâmplat în anii ce au urmat, cum i-au influențat

destinul în bine sau în rău personajele apărute deja în cursul acestor întâmplări, veți afla, poate, cu altă ocazie.

Sfârşit.

COLECȚIA EXBRAYAT.

(Distins cu MARELE PREMIU al romanului de aventuri).

